

HVORFOR
Nåde

ÆNDRER
ALT

Chuck Smith

*Til min dyrebare hustru, Kay,
hvis trofasthed og kærlighed
er en konstant inspiration.*

Indhold

Et kærlighedsforhold til Gud

1. Tilgivet!
2. Døren er aldrig lukket
3. Ingen yndlingspersoner i Guds rige
4. Et portræt af nåde
5. Ét skridt af gangen
6. En have, ikke en fabrik
7. Tro og velsignelser
8. Kampen begynder
9. Virkelig fri!
10. Bliver de ikke bare løsslupne?
11. Fælder og landminer
12. Alt eller intet
13. Arvinger i Guds rige
14. Vort ene ansvar

Alle oversatte bibelcitater er taget fra oversættelsen autoriseret af HM Dronning Margrethe II ved kgl. Resolution af 19. februar 1992, med mindre andet er påført ved de pågældende vers. Ved bevidst omformuleret citering eller ved ny oversættelse (udført på baggrund af de originale græske og hebræiske skrifter) er skriftreferencen markeret med en stjerne: * .

Et Kærlighedsforhold til Gud

Har du nogensinde spekuleret over betydningen af det velbrugte udtryk, "Gud elsker dig"? Det rummer velsagtens den vigtigste sandhed, nogen overhovedet kan forstå: at Gud har kaldet os til at have et kærligt forhold til Ham! Vores rolle er blot at tro og stole på den dybe omsorg og barmhjertighed, som Gud frit rækker ud til os.

Hvor er det skønt at opleve den frihed og glæde, som kommer af et kærlighedsforhold med Gud! Men hvor er det trist, at der er så mange, der insisterer på at forholde sig til Gud på en legalistisk måde. Deres retfærdighed er baseret på, hvad de kan gøre for Herren, i stedet for at være baseret på, hvad Han allerede har gjort for dem. De bærer rundt på en lang liste af ting, de enten skal gøre eller ikke må gøre for at holde sig bundet til Gud.

Den slags deprimerende og negative selvretfærdiggørelse er ikke ukendt for mig. Da jeg voksede op, betragtede jeg mig selv som et af de mest gudfrygtige børn i kvarteret på grund af alt det, jeg ikke gjorde. Jeg røg ikke. Jeg gik ikke til fester. Jeg gik ikke i biografen. Jeg blev belært med, at sådanne ting var forfærdelige synder. Så ikke nok med at jeg undgik disse ting, jeg troede også, at jeg var langt mere retfærdig end mine svagere venner, som gav efter for dem. Jeg troede, jeg var meget mere hellig end præstens knægt, som havde for vane at samle gamle cigaretskodder op og ryge dem i smug. Jeg var hævet over alt det, og jeg var sikker på, at Gud også bemærkede det.

Alligevel havde jeg et stort problem. Selvom jeg ikke gik i biografen, *længtes* jeg efter at se filmene. Derfor følte jeg mig fordømt. Jeg blev frelst på ny hver søndag aften og lovede Gud, at næste uge ville blive anderledes. Jeg var heldig, hvis mit forhold til Ham klarede sig forbi morgenmaden mandag morgen.

Eftersom min retfærdighed afhang af egen viljestyrke og anstrengelse, så varede det ikke længe, før mit forhold til Gud blev en voldsom belastning. Hver sommer deltog jeg i vores kirkes ungdomslejr. På den sidste aften byggede vi et kæmpe bål og samledes omkring det for at synge lovsange som "Jeg overgiver alt" og "Jeg vil følge dig, min Herre". Under denne følelseladete stund blev vi bedt om at skrive ned på et stykke papir enten et område i vores liv, som vi ønskede, at Gud skulle ændre, eller et løfte til Ham som vi ønskede at holde. Hver af os ville så tage en grankogle, klemme vores "forpligtelsespapir" ind i den, og kaste den ind i ilden. Mens jeg så min grankogle brænde, løb tårer ned ad mine kinder. Jeg fortalte Gud, at jeg ønskede, mit liv skulle blive opslugt af Hans kærlighed, og at jeg ønskede at overgive mig selv fuldt ud til at tjene Ham.

Da vi forlod bålet, blev vi vist over til et lille bord, hvorpå lejrlederne havde lagt stakke af små kort, der sagde, "Jeg lover, ved Guds nåde, at jeg i det kommende år aldrig vil gå ind i en biograf, aldrig ryge en cigaret, aldrig drikke en alkoholisk drik, aldrig benytte et beskidt sprog og aldrig gå til nogen fester". Vi ville skrive under på disse forpligtelseskort og bære rundt på dem i vores pengepung hele året igennem.

Jeg var yderst påpasselig med at overholde alle mine forpligtelser – men jeg endte samtidig i et drænende, legalistisk forhold til Gud. Der var meget lidt glæde i mit liv med Kristus, fordi jeg var bundet til Gud af en kontrakt. Jeg kunne ikke bryde min

aftale; for nu havde jeg jo underskrevet og dateret den, og jeg bar rundt på den i min baglomme. Nej, jeg var forpligtet til at overholde denne kontrakt, og jeg troede tilmed stærkt på, at Gud så også skyldte mig noget for mine anstrengelser. Gud var da nødt til at være god over for mig... om ikke andet så i hvert fald bedre over for mig, end Han var over for dem, som ikke efterlevede deres forpligtelser.

Forestil dig så, hvor stor en fornærmelse det var for mig, da mine venner, som ikke var helt lige så retfærdige som mig, vandt en stor, årlig, præstige fyldt konkurrence foran næsen på mig! Jeg blev vred og spurgte, "Gud, hvorfor velsignede du mig ikke? Du *ved*, jeg fortjener at vinde mere end de gør". Jo mere jeg tænkte over det, jo mere forvirret blev jeg. Her gik jeg og overholdte min del af aftalen, og alligevel var det som om, at Gud slet ikke bemærkede det. Jeg følte mig konstant svigtet.

Af og til blev jeg selvfølgelig ærlig over for mig selv og begyndte at indse, at jeg ikke var nær så retfærdig, som jeg kunne lide at synes. Jeg vidste, at min holdning ofte ikke var, hvad den burde være. Der var øjeblikke, hvor jeg vidste, at jeg slet ikke levede op til Guds vilje for mit liv. Jeg husker engang i high school, da jeg sneg mig ind til en filmforestilling. I seks måneder bagefter levede jeg i fuldstændig fordømmelse, fordi jeg havde brudt min forpligtelse. Jeg gav ofte op over for ideen om, at Gud nogensinde ville velsigne mig. Der var mange ting, jeg ønskede at bede for, men hvilken ret havde jeg til at spørge Ham om noget som helst, når jeg så ynkeligt havde svigtet Ham?

Denne tunge byrde af præstationspræget retfærdighed blev båret med ind i mine tidlige år af pastorgerningen i Tucson, Arizona. Det tog mig ikke lang tid at indse, at der måtte være mere ved embedet end det, jeg erfarede, mere ved et forhold til Gud end det jeg oplevede. Det gjorde kun tingene værre, når jeg observerede møderne med nogle af den tids store evangelister, idet de passerede igennem staten, og jeg så propfyldte telte med folk, der blev frelst, og andre, der oplevede det, der syntes at være mirakuløse helbredelser.

Jeg længtes efter at se den form for kraft blive tydelig i mit eget liv og embede. Derfor begyndte jeg for alvor at søge Gud med faste og bøn ude i Tucson-ørkenen. Jeg ville tage afsted alene for at vente på Herren, kun i selskab med en dunk vand, en Bibel og en notesblok. Jeg tiggede og bad Gud om Hans velsignelse, Hans kraft og Hans salvelse over mit liv. Efter en runde med sådan en åndelig disciplinering oparbejdede jeg en form for begejstring i troen på, at Gud *nu* ville til at velsigne vores kirke, fordi jeg havde fastet og bedt. Jeg kunne knap nok vente til den næste gudstjeneste for at se, hvad Gud havde tænkt sig at gøre.

Desværre blev jeg så svag af at faste, at jeg dårligt kunne stå op bag ved talerstolen, da vi nåede til søndag. Mine tanker svævede så meget rundt i hovedet på mig, at jeg knap nok kunne præsentere et sammenhængende budskab. Folk faldt i søvn og jeg følte mig knust. Her havde jeg lige forventet en forrygende bevægelse fra Gud... og i stedet brød et kor af snorken ud. Jeg blev frustreret og vred og tænkte, *Men Gud, har Du ikke set, hvordan jeg har fastet og bedt? Du burde tydeligvis velsigne denne kirke – og mig med, når du er i gang!*

Jeg forstod ikke på det tidspunkt, at min bøn og faste blot var et forsøg på at forpligte Gud, at tvinge Ham til at gøre, hvad jeg ønskede. Jeg tænkte, hvis folk bare kunne se mirakler som dem, der er beskrevet i Apostlenes Gerninger, så ville de blive overbevist om virkeligheden af Jesus Kristus.

Men senere opdagede jeg, at det ultimative vidnesbyrd, som vi kan tilbyde verden, er den kærlighed, vi har til hinanden. En kærlighed, der flyder fra Guds eget hjerte. Et sådant kærlighedsforhold kan simpelthen ikke skabes ved at leve efter regler

og bestemmelser. Vi kan forsøge at trække loven ned over vores forhold til Ham, men Guds kærlighed er den eneste vej til at opnå den stabilitet og sikkerhed, som vi længes efter. Bibelen fortæller os, at kærlighed er opfyldelsen af loven. Rent faktisk svarede Jesus som bekendt, da Han blev spurgt om, hvilket bud der er det største, at det er at elske Herren med hele sit hjerte, sind, sjæl og styrke, og at elske sin nabo som sig selv. Kærlighed, ikke loven, er nøglen til vores forhold til Gud og til hinanden.

Gud vil have, at vi oplever skønheden i at være draget til Ham med et bånd langt stærkere end lovens forpligtelse og skyld. Hvis vi stadig var bundet til Gud ved en række regler og bestemmelser, ville vi hurtigt føle det som at gnave på et bidsel og kæmpe imod de snærende bånd. Der er en enorm forskel på at være sammenholdt i et forhold af kærlighedens glæde og på at være bundet af forpligtelse og skyld.

Det var aldrig Guds hensigt, at Hans folk skulle være bundet af et uendeligt ydre pres. Det glæder overhovedet ikke Gud at høre os jamre og klage, "Hvor surt! Nu er jeg nødt til at tage i kirke igen, når der er hundrede andre ting, jeg hellere vil lave. Men hvis jeg ikke tager derhen, så vil Gud ikke elske mig længere, og præsten vil kigge ondt på mig, fordi jeg gik glip af hans prædiken".

Hvis vi slider under sådanne tyngende holdninger, så er det en ret sikker indikator på, at vi ikke befinder os i et kærlighedsforhold til Gud, men i stedet er faldet ind i legalisme. Gud ønsker med garanti bedre ting for os end en trist tilværelse uden kærlighed!

Gud udarbejdede aldrig en lang kontrakt, der siger, "Ret jer efter alle mine betingelser, og så vil jeg elske og velsigne jer; men hvis I overtræder selv den mindste bestemmelse, så er det alt sammen annulleret og ugyldigt og I er ude at Mit rige!" Kristne er ikke bundet af nogen tung kontrakt til Gud. Paulus erklærede, at det eneste, der tvang ham, var kærligheden fra Jesus Kristus (2.Korinterbrev 5:14).

Det tog årevis med Guds tålmodige arbejde i mit liv, før jeg var i stand til at bryde fri fra selvretfærdighedens trældom. I mange år havde jeg hørt om andre, der fik en kolossal velsignelse ud af romerbrevet. Da jeg altid ledte efter en velsignelse, besluttede jeg mig endelig for at gå i dybden med det brev. Men hvor meget jeg end forsøgte, så var det svært for mig at forholde mig til det. Jeg besluttede mig for at blive ved alligevel for at se, om jeg kunne opdage, hvad det var, andre fandt så overbevisende.

En dag, mens jeg studerede dette storslåede brev til romerne, skete der intet mindre end, at Gud revolutionerede mit forhold til Ham. Det var dér, Han åbenbarede betydningen for mig af det simple, fortærskede, men sjældent forståede ord: *nåde*. Fra den tid fremefter mødte jeg sådant et frit og kærligt forhold til Gud, at jeg ikke kunne have været mere ligeglad, om jeg nogensinde så et spektakulært mirakel i min tjeneste. Jeg opdagede, at selvom jeg var tilbøjelig til at snuble og falde, så frastødte mine fejltagelser mig ikke fra Gud. Mit forhold til Kristus blev i mindre grad en rutsjebanetur med op- og nedture og i stedet mere til en stabil færden i Hans vidunderlige kærlighed.

Forestil dig, hvordan jeg havde det, da jeg opdagede den dybtgående sandhed, "Er Gud for os, hvem kan da være imod os?" (Romerbrevet 8:31). I årevis havde jeg slidt under fejllopfattelsen, at Gud var imod mig. Jeg forestillede mig Ham som ventende på, at jeg gjorde noget forkert, så Han kunne sende en flammende dom bragende ned over mig. Jeg forstod endelig, at Gud ønskede, at jeg skulle nyde freden fra Hans uforbeholdne kærlighed – og ikke den frygt, der altid følger med legalisme. Jeg begyndte at forholde mig til Gud på en helt ny måde.

Jeg lærte, at loven var beregnet til at skulle tjene som en beskyttende vejledning til Guds folk. Dens restriktioner skulle fungere som forældres sikkerhedsmæssige

retningslinjer, udelukkende med barnets ve og vel som hensigt. Så snart vi opdager Guds nådes vidunder, behøver vi ikke længere være indelåst af loven. Vi kan frit gå livet i møde, fordi vi elsker Gud og ikke ønsker at gøre noget som helst, der kan skade det kærlige forhold, vi har med Ham. Når vi kender glæden ved at have fællesskab med Gud, vil vi ikke have nogen barrierer, nogen blokeringer til at komme mellem os.

Jo mere af Guds kærlighed vi oplever, jo mere bliver Han det primære ønske og fokus i vores liv. De tvingende aspekter af loven bliver unødvendige. Vi får i stedet en længsel efter at behage Gud af den simple grund, at vi elsker Ham.

Og det er den største glæde i livet – at opleve et ægte kærlighedsforhold til Gud. Det at vide, at Han er for os, og at Han elsker os, er den største kilde af tryghed, som nogen person nogensinde vil kende til. At opdage Guds pragtfulde nåde var en af de vigtigste begivenheder i hele min åndelige tilværelse. Jeg lærte at forholde mig til Gud på et helt nyt grundlag: ikke på baggrund af mine præstationer eller min egen retfærdighed, men på baggrund af Guds kærlighed til mig gennem Jesus Kristus.

Dét er nåde, og det er dét, der gør livet værd at leve. Det er dét, der i det hele taget gør livet – det *ægte* liv, liv i overflod, et indfrieende og tilfredsstillende liv – muligt. For når vores øjne er blev åbnet over for den forbavsende sandhed, at vores forhold med Gud ikke afhænger af vore egne præstationers ubetydelige småsten, men af Hans uforanderlige og kærlige karakters massive klippe, så åbner livet sig op foran os i en farverig eksplosion af formidable muligheder.

Nåde forvandler triste og øde sletter til frodige og grønne græsmarker. Det ændrer sammenbidt pligttopfyldelse til kærlig, entusiastisk tjeneste. Den udveksler tårerne og skylden fra egne mislykkede anstrengelser med den evige begejstring og latter fra de frit-tilbudte glæder ved Guds højre hånd.

Har du opdaget den dybe glæde ved at leve i Guds nåde? Ville du hilse en påmindelse velkommen om, at vores anseelse hos Gud ikke afhænger af vores egen svingende indsats, men af hvad Hans almægtige arm har opnået for os? Hvor end du befinder dig i din åndelige rejse, så inviterer jeg dig nu til at tage nogle få øjeblikke til sammen med mig at betragte Guds forbløffende nåde, som blev udgydt på vores vegne.

For det passer rent faktisk: *Nåde ændrer alt!*

1

Nåde

Tilgivnet!

JEG HØRTE EN GANG en tale af den tidligere amerikanske indenrigsminister Dr. Henry Kissinger. Han fortalte den lyttende forsamling, at hans første store fejl er nævnt i sin selvbiografi på side 1159. Han konstaterede også, at det var hans sidste fejl.

Hvis jeg skulle skrive en selvbiografi, så ville min første fejl formentlig kunne findes allerede i bogens forord, hvis ikke allerede i selve indholdsfortegnelsen! Jeg ville aldrig nogensinde turde stå foran Gud på basis af min egen godhed. Det er ikke fordi, jeg er et råddent, moralsk fordærvet individ; sagen er blot, at jeg end ikke er i nærheden af at være god nok til at blive accepteret over for en fuldstændig hellig Gud.

En retfærdighedsblindgyde

En meget almindelig måde at forsøge at blive retfærdig på er at definere, hvad retfærdighed er og ikke er, opstille et regelsæt og så leve efter disse principper. Der er bare ét problem: Ingen lever nogensinde fuldstændigt op til deres egne principper, og derfor tryller vi en masse undskyldninger frem for at forklare, hvorfor det glipper for os. Den mest almindelige er, at vores fiasko ikke rigtig er vores skyld.

Hvis jeg taber et glas og smadrer det, er det ikke fordi, jeg er ukoordineret; det er fordi, nogen kaldte på mig på det forkerte tidspunkt. Der var 'nogen andre', der larmede alt for meget i rummet ved siden, så min fejl er i virkeligheden deres skyld. "Se, hvad du fik mig til at gøre!", siger jeg. "Du fik mig til at gøre det, så det er ikke min skyld." Ingen af os kan lide at påtage sig skyld.

Denne attitude stammer hele vejen tilbage fra Adam. Han skød skylden for sin egen fejltagelse over på Eva. "Den kvinde, du gav mig som hustru," fortalte han Gud, "det er hendes skyld, at jeg er, som jeg er" (se 1. Mosebog 3:12*). Ordsprogenes Bog erklærer, "Der er folk, der er rene i egne øjne, men ikke er vasket rene for deres snavs" (Ordsprogenes Bog 30:12).

Hvis du tror, du er en meget ren person uden dog at være rensat fra din urenhed, så er retfærdighed passeret dig forbi. Bibelen siger, "Hvis vi siger, at vi ikke har synd, fører vi os selv på vildspor, og sandheden er ikke i os... Hvis vi siger, at vi ikke har syndet, gør vi Ham til en løgner, og Hans ord er ikke i os" (1. Johannes' Brev 1:8,10). Skriften giver klart udtryk for vores problem: "Hele verden står skyldig over for Gud... alle har syndet og har mistet herligheden fra Gud" (Romerbrevet 3:19*,23).

Hver gang vi forsøger at etablere vores retfærdighed ved at overholde regler, så er vi før eller siden tvunget til at indrømme, at vi opererer på en slingrende skala. Jeg vil altid se moralsk bedre ud i mine egne øjne, end jeg gør i dine øjne, og du vil altid se moralsk værre ud i mine øjne, end du gør i dine egne øjne. Jeg kan betragte dit liv og se alle mulige fejl og mangler; men når jeg betragter mig selv, så virker de 'få fejl', jeg lægger mærke til, ikke så slemme.

Selv den retfærdighed, som jeg *kan* opnå igennem mine gerninger, er blot en imiteret og falsk retfærdighed. Bibelen erklærer, "Alle er vi inficeret og urene af synd, og al vores retfærdighed er som beskidte klude" (Esajas' Bog 64:5*).

*Hvis vores forhold til Gud
afhang af at være selvretfærdig
og god, så ville vi aldrig klare det.*

Det er næsten komisk at se visse mennesker rende rundt og føre sig frem i deres klude. De slentrer rundt med deres "jeg er mere hellig end dig" attitude, deres pralende form for religiøsitet, og med et præg af superåndelighed over sig. De taler i et viskende stemmeleje, fordi de synes, det lyder helligt og retskaffent. De benytter et sprog, der er som taget ud af de ældgamle oversættelser af Bibelen, fordi, som vi alle jo ved, så er "Thi" og "Eder" jo langt mere hellige ord end "for" og "jer". Vi ser dem knejse rundt, oppustede i deres egen retfærdighed, mens de viser sig frem... og alt imens ryster Gud på hovedet af dem og siger, "Beskidte klude."

Hvis mit forhold til Gud afhang af, at jeg var retfærdig og god, så ville jeg aldrig klare det. Jeg har syndet. Jeg mangler herligheden fra Gud. Det bedste, jeg kan præstere, er når jeg har en god dag, når mine biorytmer er rigtige, og når alt går som det skal – hvor det virkelig kører på skinner. Så er jeg sej. Mand, jeg er virkelig noget specielt. Men selv på mine bedste dage, ser Gud ned og siger, "Beskidte klude." Selv mine bedste præstationer er simpelthen ikke nok.

Mine forsøg på at overholde loven fordømmer mig, for den sande lov omhandler de indre motiver. Dengang jeg sled og slæbte under denne standard af selvretfærdighed, havde jeg en stor afsky for visse ting, som andre folk gjorde. Jeg blev bitter. Det gik op for mig, at jeg hadede visse folk, og at jeg var jaloux over- og begærlig efter de ting, de ejede. Jeg bemærkede, at jeg havde overtrådt mit eget regelsæt og mine egne principper og havde udslettet mit forhold til Gud. Der var intet andet at gøre end at begynde helt forfra igen.

Men desværre, lige omkring det tidspunkt, hvor jeg begyndte at føle, at jeg var i gang med at genvinde et rigtigt forhold til Gud, så skete der et eller andet. Jeg mistede mit temperament, og ned gik det igen. Jeg ville være tvunget til at begynde at klatre op ad præstationsstigen endnu en gang, indtil jeg nåede til det trin, hvor jeg endelig følte, at jeg kunne have et rigtigt forhold til Gud. Men næppe var jeg atter nået op til det trin, før nogen skar ind foran mig på motorvejen, og jeg fandt mig selv råbende, "Hvor har du trukket dit kørekort, din idiot?" Og så kunne hele processen begynde om igen.

Hvad er standarden?

De, der tror på, at de kan blive accepteret i Guds øjne uden Jesus, er nødt til at forholde sig til nogle helt afgørende spørgsmål. Hvis de tror på, at de kan nå ind i himlen ved at opnå et bestemt niveau af godhed, hvilken standard er de så nødt til at leve op til? Hvad vil Gud kræve af dem? Mange siger bevidst eller ubevidst, "Jeg føler i bund og grund, at jeg er et flinkt og godt menneske, og jeg er villig til at stå foran Gud på baggrund af mine egne fortjenester."

Men disse mennesker glemmer helt, at Guds standarder er forskellige fra vores. Jesus viste os Guds krav til dem, som stræber efter at nå ind i himlen ved egen kraft, da

Han sagde, "Så vær da fuldkomne, som jeres himmelske Fader er fuldkommen" (Mattæus Evangeliet 5:48). Kravene til personen, der ønsker at være ren over for Gud, er intet mindre end komplet fuldkommenhed – ikke blot at gøre sit bedste eller at have oprigtige motiver, men en fuldstændig fejlfri overholdelse af alt, hvad Gud nogensinde har haft i sinde for mennesket. De, der tror på, at de kan gøre sig fortjent til evigt liv ved deres egne gode præstationer, har tydeligvis en forvrænget forståelse af Guds hellighed og af, hvad det betyder, at være ren over for Gud.

Hvis vi skal opstille en standard for retfærdig adfærd, er vi nødt til at benytte den, som blev etableret af Jesus Kristus. Jesus er den eneste person, hvis liv fik Gud til at sige, "Dét er min elskede Søn, i Ham har Jeg fundet velbehag!" (Mattæus Evangeliet 3:17). For at kunne nyde fællesskab med Gud er vi nødt til at være lige så retfærdige som Jesus. I Johannes Evangeliet 16:8,10 siger Jesus, "Og når Han [Helligånden] kommer, skal Han overbevise verden om... retfærdighed, fordi jeg går til Faderen, og I ser mig ikke længere." Kristi himmelfart var Guds vidnesbyrd til verden om sin Søn. Det er som om, Han sagde, "Det er *denne* retfærdighed, jeg vil acceptere i himlen." Jesu liv er den eneste standard for ægte retfærdighed. Hvis jeg vil accepteres af Gud, så er jeg nødt til at blive lige så retfærdig som Jesus Kristus. Bibelen viser, at Gud kun vil acceptere én form for retfærdighed: retfærdigheden af selveste Jesus Kristus. Så hvis vi ønsker at stå foran Gud på basis af vore egne gode gerninger, så må vi leve et liv, der kan måles med den godhed, vi ser i Jesus.

Men jeg er nødt til at indse, at det er umuligt. Det kan jeg ikke leve op til. Jesus selv sagde, "Men jeg siger jer: Enhver, som kaster et lystent blik på en andens hustru, har allerede begået ægteskabsbrud med hende i sit hjerte" (Mattæus Evangeliet 5:28). Han sagde, "Men jeg siger jer: Enhver, som bliver vred på sin broder, skal kendes skyldig af domstolen" (Mattæus Evangeliet 5:22). Han sagde endvidere, "Elsk jeres fjender, gør godt mod dem, der hader jer. Velsign dem, der forbander jer, bed for dem, der mishandler jer. Slår nogen dig på den ene kind, så vend også den anden til. Tager nogen din kappe, så lad ham tage kjortlen med. Giv enhver, som beder dig, og tager nogen, hvad der er dit, så kræv det ikke tilbage" (Lukas Evangeliet 6:27-30). Og Han befalede os, "Elsk jeres fjender, gør godt og lån ud uden at håbe på at få noget igen" (Lukas Evangeliet 6:35).

Hvordan kan nogen være *så* retfærdig? Jeg ved, at jeg ikke kan. Jeg har fejlet på ynkelig vis. Betyder det så, at jeg må forblive adskilt og fremmedgjort over for Gud for altid? Findes der ingen måde, hvorpå jeg nogensinde kan komme til at nyde fællesskab med Gud? Er jeg nødt til at fortsætte i denne tomhed, i denne frustrerende søgen, hvor jeg rækker ud efter noget, jeg aldrig kan opnå?

Hvis der skal være noget som helst håb for, at vi kan blive tilgivet af Gud, så må det være på en anden basis end vores præstationer. Som Paulus erklærer, "For af lovgerninger bliver intet menneske retfærdigt over for Ham" (Romerbrevet 3:20).

Hvis vi nogensinde skal komme til at nyde fællesskab med Gud, så bliver det nødt til at være baseret på noget andet end vores egen retfærdighed. De regler, som Gud har opstillet for retfærdighed, er alt for stramme til, at vi kan finde ud af at overholde dem. Vi kan ikke magte det. Vores eneste håb er, at en anden form for retfærdighed er blevet stillet til rådighed for os. En retfærdighed, som er baseret på et fuldstændigt andet princip end vores egne gerninger.

Gud være lovet, at der er et sådant princip! Det kaldes *nåde*.

Hvad er nåde?

Grundbetydningen af ordet *nåde* er "skønhed". I det Nye Testamente betyder nåde "den ufortjente begunstigeelse fra Gud". Nåde er, når Gud giver mig noget, som jeg ikke kan opnå på egen hånd. Nåde er at blive accepteret af Gud, selvom jeg ikke fortjener det, selvom jeg ikke er værdig til det.

Bibelen fortæller os, at jeg modtager nåde på baggrund af min tro på Gud og min tillid til Ham. I Hebræerbrevet 11:6 erklæres det, at det er umuligt at glæde Gud uden tro. Vi bliver tilgivet af en hellig Gud ved simpelthen at tro på Jesus Kristus og at Han døde i vort sted. Når vi placerer vores tillid i Ham, så bliver vores tavle vasket ren.

Det er ikke muligt for os at blive tilgivet ved at rette os ind efter en lov eller noget religiøst system. Det var nødvendigt, at Kristus gik til korset, så han kunne etablere det grundlag, hvorved jeg kan komme til Gud.

Da Jesus bad i haven ved Getsemane, sagde Han, "Fader, hvis du vil, så tag dette lidelsens bæger fra mig. Men din vilje ske, ikke min!" (Lukas Evangeliet 22:42*). Han sagde egentlig, "Hvis det er muligt, at mennesker kan blive frelst på en anden måde end ved min død – hvis de kan blive frelst ved at være religiøse, ved på en eller anden måde at tjene sig til deres egen retfærdighed – så har jeg ikke lyst til at gå op til korset. Lad mig ikke gå igennem denne forfærdelige ildprøve." Men det var ikke muligt, og derfor gik Han til korset, døde, blev begravet, og opstod igen. Hans død gjorde det muligt for Gud at række sin nåde ud til dig og mig.

Forestil dig, at du blev sigtet for en forbrydelse. Du er beskyldt for ulovlig indtrængen på din nabos grund. Som enhver forsvarsadvokat ved, er der to mulige måder, hvorpå du kan blive frikendt for sigtelsen. Du kan forsøge at bevise, at du ikke trængte ind på hans grund, eller du kan forsøge at bevise, at du havde enhver ret til at være der.

Overfør nu denne logik til vores åndelige situation. Gud har sigtet os for at være syndere – for at gøre oprør mod Hans lov og Hans vilje. Han har sigtet os for uretfærdighed.

Hvordan kan vi forsvares imod de sigtelser? Vi kan ikke sige, at vi er uskyldige, for vi er uden tvivl skyldige. Vi har alle syndet. Vi kan heller ikke sige, at vi havde ret til at gøre, hvad vi gjorde, for vi havde ikke en sådan ret. Vores handlinger var tydeligvis forkerte. Hvordan kan loven så være os til gavn i vores bestræbelser på at blive tilgivet? Svaret er, at det kan den ikke. Sagen er oplagt. Vi havde ingen ret til at gøre det, vi gjorde det alligevel, og derfor står vi som skyldige.

Det store bankrøveri

Lad os ændre eksemplet. Lad os antage, at jeg bevidst røvede en bank med fuldt overlæg. Loven fordømmer mig, for jeg kan hverken sige eller bevise, at jeg ikke gjorde det. Videokameraet fangede mig. Jeg kan heller ikke sige, at jeg havde en ret til at gøre det, eftersom røveri ikke er inkluderet i forfatningstilføjelsen om borgerlige friheder. Der er derfor ingen måde, jeg kan blive tilgivet på, indenfor loven.

Under retssagen kan jeg måske godt prøve at sige, "Jeg lover, at jeg aldrig nogensinde vil røve flere banker. Jeg vil leve et godt, uplettet liv fra nu af. Jeg vil aldrig mere tage noget som helst fra nogen på uretmæssig vis." Det retfærdiggør mig stadig ikke fra, hvad jeg *allerede har* gjort. Jeg kan måske prøve at sige, at jeg burde tilgives, fordi jeg gjorde så mange gode ting med pengene. Jeg gav nogle af pengene til kirken, og jeg forsørgede min familie. Men mine "retfærdige" handlinger kan hverken modvægte min skyld eller frikende mig fra den.

Dommeren vil måske beordre mig til at betale alle de stjalne penge tilbage til banken. Som en del af min dom vil han måske også beordre, at jeg skal samle dåser op langs motorvejen for at bidrage til at holde vores land smukt. Jeg kan bruge resten af mit liv på at gøre gode gerninger, men jeg vil stadig ikke kunne siges fri for, hvad jeg har gjort. Samtlige lovgerninger kan ikke slette min skyld. Mine fortidige ugerninger eksisterer endnu. Jeg er en bankrøver og kendelsen er klar.

Hvorfor er det så, at så mange folk forsøger at nægte sig skyldige foran Gud i åndelige sager i kraft af alle deres gode gerninger?

Mange af os reagerer med anger og nye resolutioner overfor vores synd, skyld og uretfærdighed. Vi ønsker at gøres vores fejl gode igen og blive et nyt og bedre menneske. Men de anstrengelser kan ikke indtjene vores tilgivelse. Selv vores bedste anstrengelser kan ikke fjerne skyldfølelsen af, hvad vi allerede har gjort. Vi kan aldrig blive retfærdiggjort af gode gerninger. Selv et helt liv af gode gerninger kan ikke gøre bod for en enkelt synd.

Guds basis for tilgivelse er ofringen af sin enbårne Søn. Al vores skyld – alle vores hidtidige og fremtidige ugerninger – er blevet tilskrevet Jesus Kristus, det uskyldige Offerlam, den fuldkomne, som ikke kendte til synd. Han døde for os. Han bar vores skyld; Han led og døde for vores synd. Paulus skrev, "Ham, der ikke kendte til synd, har Han gjort til synd for os, for at vi kunne blive Guds retfærdighed i Ham" (2.Korinterbrev 5:21). Jesus blev gjort til synd for os, for at vi kunne blive benådede igennem Ham. Med andre ord byttede Han plads med os. "Selvom Han var rig, blev Han fattig for vores skyld, for at vi derved gennem Hans fattigdom kunne blive rige" (2. Korinterbrev 8:9*). Han har påtaget sig vores synd og tilgivet os gennem vores simple tro og tillid til Ham.

Jesus, vores håb

Da Gud pålagde Jesus al vores syndighed, modtog Kristus den dom, som vi skulle have haft for vores synd. Han modtog den straf, vi havde fortjent – hvilket ifølge Bibelen er døden (se Romerbrevet 6:23). Gud har erklæret, at hvis vi vælger at tro på Jesus Kristus som vores Herre og Frelser, så vil vi blive tilgivet enhver ugerning, vi nogensinde har begået. "Jesu, Guds Søns, blod renses os fra al synd," siger 1. Johannes' Brev 1:7. Denne renselse er noget, loven aldrig kunne præstere; den er tilvejebragt af Guds nåde.

*Vi kan stræbe efter at nå ind
i himlen i kraft af vores egne
anstrengelser, eller vi kan
sætte vores lid til Jesus.*

Faktum er, at tro er vores *eneste* håb. Vores gode gerninger eller anstrengelser eller arbejde kan aldrig gøre os fortjente til Guds tilgivelse. Paulus erklærede i klare vendinger, "Den derimod, der ikke arbejder, men tror på Ham, som gør den ugudelige reftfærdig, ham regnes hans tro til retfærdighed" (Romerbrevet 4:5). Gud tillægger retfærdighed til den person, der ikke henviser til sine gerninger, men som blot tror. Gud giver os denne tilgivelse på baggrund af vores tro på det fuldbragte værk, som Jesus Kristus præstere for os.

Valget er dit

Du har et valg. Du kan stræbe efter at nå ind i himlen i kraft af dit eget arbejde og forsøge at være så god som Kristus, eller du kan sætte din lid til Jesus og dermed modtage din rette anseelse hos Gud som en gave af Hans nåde.

For mit vedkomne er valget åbenlyst. Jeg ved med sikkerhed, at jeg i mine gode gerninger aldrig nogensinde ville kunne nå frem til himlen. Jeg står håbløst fordømt på basis af min synd. Jeg har ingen chance for at blive modtaget af Gud undtagen ved Hans barmhjertighed.

De gode nyheder er, at Gud har sørget for en måde, hvorpå vi kan accepteres i Hans øjne. Gud, som er fuldstændig hellig og ren og så retfærdig, at ingen synd kan være i nærheden af Ham, har gjort det muligt for folk som os at have fællesskab med Ham. Når vi tror på dette personlige offer, som Jesus Kristus gav for os – selvom vi ikke fortjente det – så skænker Faderen os fuldkommen tilgivelse.

Det er nådeevangeliet. Hver enkelt af os kan relatere til Gud, selvom vi er langt fra at være perfekte. Vi kan stadig have et smukt forhold til Gud gennem Hans Søn Jesus Kristus.

Når vi i tro forholder os til Faderen gennem Hans Søn, så har vi et solidt forhold. Vi er nu Guds børn. Eftersom Han er vores Far, så behøver vi ikke længere at spekulere på, om vi er værdige til at komme til Ham. Vi kommer ikke på baggrund af vores værdighed, men på baggrund af vores forhold til Ham.

Det er dét, hele nådeevangeliet handler om. Gud ser på os, som om vi aldrig begik en eneste overtrædelse imod Ham. Men ser du, jeg har svært ved at se mig selv på den måde. Jeg ser mig selv i spejlet og siger, "Chuck, du er en synder. Du kan ikke styre din appetit; du har så mange fejl og mangler." Og alligevel ser Gud på mig og siger, "Tilgivet." Han elsker mig og accepterer mig, som jeg er, fordi jeg er i Jesus Kristus. Nøjagtig ligesom Han har accepteret sin egen Søn, på samme måde accepterer Han nu mig. Paulus fortæller os, at vi er blevet accepteret "i den Elskede" (Efeserbrevet 1:6). Den elskede er Kristus; og du, siden du er i Kristus, er accepteret af Faderen præcis som Kristus er accepteret.

Det er derfor, nådeevangeliet er den bedste nyhed, jeg nogensinde har hørt. Gud tilgiver os, fordi vi tror på Hans Søn, som Han sendte for at dø for vores synder. Alle vores synder er blevet udslettet. Der er ikke noget skyldsregnskab, som skal gøres op. Som Paulus fortæller os, "Lykkelige de, hvis overtrædelser er tilgivet, og hvis synder er blevet skjult; lykkeligt det menneske, som Herren ikke tilregner synd" (Romerbrevet 4:7-8).

Som Guds børn har vi enhver ret til at komme til vores Fader for at bede Ham om hvad som helst, vi kunne have behov for. Vi har enhver ret til at stole på vores Faders visdom til enten at give os, hvad vi beder om, eller til at afslå vores anmodning, i overensstemmelse med Hans viden om, hvad der er til vores bedste. Vi kan overgive os selv til vores himmelske Far, som elsker os så enormt meget. Han vil udelukkende give os, hvad der er bedst for os.

Hvilken glæde det er at vide, at Gud ønsker at tildele os den fyldestgørende rigdom af sin kærlighed – ikke fordi vi fortjener det, men fordi Han elsker os. Dette er nådeevangeliet i Jesus Kristus!

2

Nåde

*Døren er
aldrig lukket*

HVOR VIDUNDERLIG TILGIVELSE end er, så er det kun halvdelen af historien om nådeevangeliet. Der er mange mennesker, som tror på, at Gud har tilgivet os i Kristus. Men der, hvor de har problemer, er i den anden halvdel af de gode nyheder: At vi blot ved at tro på Jesus Kristus bliver regnet for retfærdige af Gud.

Ikke alle tror på det – langt fra. Forskellige grupper har opstillet standarder for retfærdighed, men de kan dog sjældent blive enige om, hvordan de standarder bør være.

Er guld in eller yt?

For ikke så lang tid siden havde visse grupper den opfattelse, at det ikke var udtryk for retfærdighed at gå med knapper. De benyttede hægter og maller til deres tøj og kunne ikke drømme om at bruge knapper på noget af det, de var iklædt. "Bruger du knapper?" ville de sige. "Hvor syndig og uretfærdig kan man være? Skam dig!" Selv i dag er der grupper, som siger, at det er yderst syndigt at være iklædt guld; du kan umuligt være retfærdiggjort, hvis du går med guld. Folk har opstillet skiftende standarder for retfærdighed igennem tiderne – altid med ideen om, at Gud ville acceptere dem, hvis de overholdte denne specifikke standard.

Der er imidlertid et stort problem forbundet med at forsøge at opstille en retfærdighed ved hjælp af love eller gerninger. Faktum er, at vi sjældent lever op til selv vores egne standarder!

Hver enkelt af os accepterer en moralsk standard, som vi anser for at være god og rigtig. Dette er, hvad jeg virkelig er, eller i det mindste hvad jeg ville være, hvis ikke det var for udefrakommende forhindringer. Psykologer kalder det vores "superego", vores ideelle jeg. Desværre kender ingen det ideelle mig. Hvorfor? Fordi det ideelle mig er fuldkomment. Faktisk, så kender jeg ikke en gang selv det ideelle mig, fordi omstændigheder konstant afholder mig fra at være så vidunderlig, som jeg 'i virkeligheden' er.

Udover superegoet taler psykologer også om "egoet", som er det ægte jeg, det sande jeg. Beklageligvis lever det sande jeg aldrig op til det ideelle jeg's standarder.

Og ser du, hvis der er en meget stor forskel på dit superego og dit ego, så bliver du betragtet som en tilpasningsvanskelig person. På den anden side, hvis du ved, at du ikke er fuldkommen, og du ikke rigtigt har så høje standarder for dit ideelle jeg, så bliver du derimod lykønsket som et veltilpasset menneske.

Psykologer forsøger ofte at sænke standarden for en persons superego ved at fortælle patienten, at han/hun har sat sig nogle umulige mål. "Ingen er *så* fuldkomne; ingen er *så* gode," vil de sige. "Det, du gør, er slet ikke så usædvanligt. Alle gør det. Du burde ikke forsøge at sætte så høje standarder for dig selv!" Disse terapeuter prøver konstant at gøre forskellen mellem superegoet og egoet smallere, så vi vil være i stand til at nyde et mere veltilpasset liv. De forsøger at finde en kur ved at sænke superegoet.

Prøv at sætte det i kontrast til det, Jesus gør. Han forsøger ikke at sænke superegoet; Han sigter efter at øge egoet. Han ønsker at opløfte dit sande jeg!

Selvom det virkelige jeg er et godt stykke under det ideelle jeg, så er jeg alligevel retfærdig i Guds øjne, og Han ser mig som fuldstændig retfærdig på grund af min tro på Jesus Kristus.

Dette er det andet aspekt af nådeevangeliet. For det første, så er alle dine synder blevet fjernet, bortvasket og tilgivet på grund af din tro på Jesus Kristus. For det andet ser Gud dig som værende retfærdig, fordi du tror på Jesus Kristus. Uafhængigt af hvad

du præsterer eller ikke præsterer, uafhængigt af om du overholder et eller andet etisk regelsæt, så tilregner Gud dig retfærdighed, fordi du tror på Jesus Kristus.

Dette er det herlige evangelium, de gode nyheder. Det er så sandelig gode nyheder at vide, at Gud accepterer mig ved min tro på Jesus Kristus, og at min retfærdighed kommer igennem tro på Jesus Kristus!

Døren er åben

Hvorfor er det egentlig så gode nyheder? Jeg behøver aldrig at frygte og sige, "Åh, jeg tør ikke at komme til Gud, fordi jeg lige har løget. Jeg mistede lige besindelsen. Jeg snød lige den person. Åh, jeg har ingen ret til at bede Gud om at hjælpe mig nu, hvor jeg har begået de fejl." Hvis min retfærdighed kommer igennem mine gerninger, så kan Satan blokere døren til Gud stort set hele tiden, fordi jeg aldrig præsterer så meget, som jeg føler, jeg burde. Jeg er aldrig så god, som jeg ved, jeg burde være. Jeg har ikke efterlevet mit superego. Jeg har ikke levet op til mine egne standarder for, hvad jeg føler er rigtigt. Fordi jeg ikke har kunnet efterleve de ideelle standarder, så vil Satan bruge mine mislykkede bestræbelser til at holde mig fra at komme til Gud. "Du har ingen ret til at bede Gud om at hjælpe dig, når du lige har svigtet Ham igen. Du ved, at den handling mishager Gud, men du gjorde det alligevel. Nu har du problemer, og så vil du have Gud til at hjælpe dig. Tror du, Han vil lytte på dig? Det kan du godt glemme alt om!"

Satan kan altid blokere døren til Gud, hvis han kan få mig til at kigge ind i mig selv og på mig selv. Men hvis jeg fæstner mit blik på Jesus Kristus, og jeg indser, at jeg regnes for retfærdig på grund af min tro på Kristus, så kan Satan aldrig blokere døren.

Han kommer stadig hen til mig og siger, "Chuck, du er et råddent vrag. Du har ingen ret til at stå oppe foran folk og proklamere de herlige nyheder om Jesus Kristus. Du har ingen ret til at stå deroppe og undervise Guds ord. Du har slået fejl i det ene område efter det andet. Du er et dumt skvat!"

Jeg begynder altid at smile, så snart dette sker, fordi jeg er sikker på, at selv disse beskyldninger ikke tager det hele med – jeg ved, at der er en hel del ting, som han ikke en gang har nævnt! Jeg svarer, "Satan, du gør mig ikke bange med dine beskyldninger; du får mig ikke til at løbe væk og gemme mig et eller andet sted. Faktisk, så ved jeg, at det, du siger, er sandt. Jeg er udmærket godt klar over, at jeg har slået fejl. Jeg ved, at jeg har en svaghed. Men du driver mig ikke *fra* Jesus Kristus; du driver mig *til* Ham, fordi mit eneste håb er Jesu Kristi kors!"

Og således flygter jeg til det eneste sted, hvor jeg er i sikkerhed – det eneste sted, hvor jeg overhovedet har noget håb. Jeg har helt sikkert ikke noget håb i mig selv eller i min egen retfærdighed. Men jeg har et kæmpe håb i det værk, som Jesus Kristus præsterede for mig, og i det arbejde Gud gør i mig ved Helligåndens kraft, mens Han tilpasser mig ind i Kristi billede.

De ting, som jeg ikke kan gøre for mig selv, gør Han for mig. Han har gjort mig stærk i de områder, hvor jeg før var så svag. Jeg har erkendt min svaghed og har hjælpeløst kastet mig selv for Hans fødder. I de områder, hvor jeg før var svag og konstant snublede og begik fejl, står jeg nu stærkt, fordi Hans styrke er blevet gjort fuldkommen i min svaghed (se 2. Korinterbrev 12:9).

Jeg er helt sikkert endnu ikke alt, hvad Gud vil have mig til at være. Langt fra! Men Gud være lovet, er jeg ikke, hvad jeg var. Selv i min nuværende ufuldkomne tilstand ser Gud på mig og regner mig for retfærdig og hellig. Det er derfor, jeg aldrig vil gribes

i at være noget andet sted end i Jesus Kristus. Vi må aldrig betragte os selv uafhængigt af Ham.

Ingen grader af retfærdighed

Hvis Gud har tilregnet os Kristi retfærdighed, fordi vi har troet, så er det tåbeligt af os at forsøge at forbedre den retfærdighed blot ved at udføre gerninger. Vi kan ikke forbedre Guds retfærdighed. Det er fuldstændig umuligt for os at forbedre den retfærdige anseelse, som Han har tilregnet os. Vi er retfærdige. Det er Guds opgørelse af vores liv, fordi vi tror og stoler på det, Jesus Kristus har udrettet.

Vores retfærdighed nu og i al evighed er et resultat af vores simple tro på Guds Søn, Jesus.

Ingen i himlen vil prale af, hvor retfærdige de gjorde sig selv. Vi kommer ikke til at høre Abraham eller David eller Paulus fortsætte i det uendelige om alle de vidunderlige ting, de gjorde for at opnå en retfærdig anseelse hos Gud. Disse mænd troede ganske enkelt på Gud, og deres tro blev tilskrevet dem som retfærdighed.

Ingen af os vil i himlen stå og sammenligne gode gerninger med hinanden, for der vil kun være én, som vil modtage ære foran Guds trone. Der vil kun være én skinnende stjerne. Der vil ikke være et eller andet åndeligt deklasseringssystem, hvor nogle vil sole sig i hæderen af deres præstationer, mens andre af os vil stå i et hjørne og undre os over, hvordan vi overhovedet klarede os ind i himlen. Jesus og Jesus alene vil modtage æren for vores frelse. Hvis ikke det var for Ham, ville ingen af os være der.

Som Paulus udtrykte det, "Men gid det aldrig må ske for mig, at jeg er stolt af andet end af vor Herre Jesu Kristi kors" (Galaterbrevet 6:14). Lige meget hvor mange gode gerninger, vi har gjort for Ham, lige meget hvor mange mennesker, vi leder til Ham, eller hvor mange kirker, vi starter for Ham, så findes vores eneste ære i Jesus Kristus, som døde for os. Vores retfærdighed er ikke et spørgsmål om gode gerninger, menneskelige forsøg, eller ved at overholde bestemte ritualer eller kostplaner. Vores retfærdighed – både her og nu og i al evighed – er et resultat af vores simple tro på Guds Søn, Jesus.

Retfærdighed ved tro fjerner enhver rangmæssig skelnen mellem dem, der tilhører Kristus. Jeg er ikke bedre end dig, og du er heller ikke bedre end mig. Vi er alle syndere, udelukkende frelste ved Guds herlige nåde. Der er ingen anden vej til en god anseelse i Guds øjne. Der er kun én form for retfærdighed, som Gud vil acceptere, og det er Jesu Kristi retfærdighed, som er blevet givet til os.

Hvis jeg ønsker at basere mit forhold til Gud på min egen retfærdighed eller på mine egne gerninger, eller hvis jeg forventer at blive velsignet, fordi jeg har opført mig godt denne uge, eller fordi jeg har læst en masse kapitler eller bedt rigtig meget, så vil mit forhold med Gud altid være spinkelt og svagt. I så fald vil jeg fra tid til anden føle, at mit forhold til Gud er godt, og andre gange at det er dårligt. Hvorfor? Fordi jeg forsøger at basere mit forhold til Ham på min samvittighed.

Uden nåde er mit forhold til Gud aldrig en etableret realitet, og det vil være umuligt at nyde fred. Hvis mit forhold til Gud afhang af, hvordan jeg havde det, eller hvordan jeg levede eller af min egen retfærdighed, så ville jeg for det meste slet ikke være i stand til at kunne forholde mig til Gud.

Når mit forhold til Gud derimod er baseret på Guds nåde overfor mig, så er velsignelsernes dør aldrig lukket. Guds velsignelser tildeles på basis af Hans nåde, på basis af den gunst, Han ufortjent skænker os. Jeg gør mig *aldrig* fortjent til en velsignelse. Gud elsker mig så meget, at Han velsigner mig alligevel. Gud er så god! Den mest ægte form for lovprisning er den, som spontant opstår i vores hjerter, når vi anerkender Guds vidunderlige nåde imod os.

En stædig tendens

Vi har enormt svært ved at give slip på det begreb, der siger, at vores retfærdighed på en eller anden måde hænger sammen med de gerninger, vi gør for Gud. Vi har en tendens til at betragte visse kristne som mere hellige end andre på grund af det, de udretter. Vi kan endda tage os selv i at bruge denne standard til at dømme andre. Hvis en person ikke udfører den samme grad af gerninger eller ikke er lige så ivrig efter at tjene, som vi er, så er den person bare ikke lige så retfærdig, som vi er.

Det er ekstremt svært at fjerne denne gerningsorienterede opfattelse af retfærdighed fra vores tankegang. Mange af os gennemgår en konstant kamp med skyldfølelser, fordi denne opfattelse er så dybt rodfæstet i os. Selv som kristne kan vi opleve at blive udsat for meget uheldige skyldsepisoder. Da vi elsker Gud, ønsker vi at leve efter personlige adfærdsstandarder, som stemmer overens med vores identitet som Guds børn. Nu, hvor Kristus lever i mig, ønsker jeg at manifestere Hans kærlighed, som er tålmodig, langmodig, venlig, mild, og barmhjertig.

Men hvor kan den kærlighed dog være skrøbelig i mit liv! Jeg kan komme kørende ned ad motorvejen, hvor en bilist foran mig laver et dumt træk og sætter mit liv i fare. Med det samme kommer følelser af vrede strømmende ind i mit sind. Jeg har lyst til at give ham hornet og køre helt op bag hans stødfanger og vise den idiot, hvad jeg virkelig synes om hans kørsel. Men så, efter at have gjort alle de her grove ting, husker jeg, at der står "GOLGATHA" på min nummerplade. I det øjeblik strømmer alle de gamle, velkendte skyldfølelser ind i mit hjerte. Anklagende tanker som, "*Sikke et fremragende vidnesbyrd du er!*" oversvømmer mit sind og lader mig tilbage med en følelse af at være fuldstændig uretfærdig og syndig. Jeg har dummet mig gevaldigt igen, svigtet Gud endnu en gang, og jeg efterlades med en fornemmelse af at være totalt fremmedgjort fra Ham.

*Det er altid en kamp at forsøge
at basere sit forhold til Gud på
egne anstrengelser og gerninger.
Vi kan ikke kende Guds fred,
før vi oplever Guds nåde.*

Det, der kan være svært at fatte, er, at selvom min opførsel er forkert, så har det intet med min anseelse hos Gud at gøre. Det er så svært at adskille begrebet lov og gerninger fra begrebet retfærdighed! Min adfærd og min anseelse hos Gud kan synes at være uadskilleligt forenet, men alligevel er de fuldstændig uden forbindelse til hinanden.

Sandheden er, at Gud selv har tilregnet mig en retfærdig status, simpelthen fordi jeg tror på Hans Søn Jesus Kristus. Hvis det gjaldt om at overholde en liste af regler, så som "bliv aldrig vred når du kører" eller "mist aldrig besindelsen overfor dine børn", og hvis en overholdelse af sådanne regler kunne have været i stand til at bringe os ind i rigtigt forhold med Gud, så ville min adfærd og min anseelse hos Gud være forbundet. Men der er ingen regler, som giver liv, eftersom synd har medført fremmedgørelse og død. For at vi kunne have liv, var Gud nødt til at etablere en ny pagt baseret på bedre løfter end gerningsorienteret retfærdighed. Denne nye pagt er nådeevangeliet.

Nåde og fred

Måske har du også selv været et vrag. Du har været irritabel og haft det elendigt, og du føler, at Gud umuligt kan elske dig. Du føler en dyb væmmelse over din kødelige fiasko. Du ved, at det eneste, du fortjener, er bagsiden af Guds dømmende hånd.

Men så pludselig, ud af det blå, giver Gud dig en eller anden pragtfuld velsignelse. I det øjeblik stiger en spontan lovprisning af Gud op fra dit hjerte i tilbedelse til Ham. Dette er den mest ægte form for lovprisning – den form for tilbedelse, der spontant bryder frem som svar på Guds nåde. Dette er den type lovprisning, som siger, "Gud er så fantastisk god imod mig. Jeg fortjener ikke noget af det."

Eftersom jeg baserer mit forhold til Gud på Hans nåde, er jeg aldrig nogensinde afskåret fra Hans velsignelser. På den anden side, hvis jeg forventer Guds indgriben på mine vegne på basis af min godhed eller mine gerninger, så er jeg afskåret det meste af tiden.

Jeg har opdaget, at manglen på Guds velsignelser i mit liv intet har at gøre med mine ydre præstationer, men nærmere stammer fra min manglende tro på Guds nåde. Jeg har lært, at Guds velsignelse er uforbeholden. Jo mere jeg ser Hans velsignelse i mit liv, jo mere indser jeg, hvor uværdig jeg er, og hvor lidt jeg har gjort mig fortjent til det. Det er på grund af denne sandhed, at jeg kan besidde en vidunderlig fred. Jeg har ingen grund til bekymring.

Så længe vi stoler på vores egen retfærdighed som grundlaget for vores forhold til Gud, vil vi aldrig opleve vedvarende fred. Det er altid en kamp at forsøge at bygge sit forhold til Gud på anstrengelser og præstationer, det er altid en anspændt belastning, altid et hårdt pres. Hvis det er vores ønske nogensinde at komme til Guds fred, er vi nødt til først at indse, at denne utrolige nåde fra Gud strømmer os i møde, selvom vi er korrupte og uværdige til at modtage den.

Derefter, når vi har modtaget denne herlige nåde fra Gud, fyldes vores hjerter og vores liv med Guds fred. Vi ved, at Han elsker os – selvom vi langt fra er fuldkomne, og selvom vi har svigtet. Selv når det ser ud til, at ingen andre elsker os (og vi bebrejder dem ikke, fordi vi elsker ikke engang os selv), så elsker Gud os stadig.

Har du nogensinde hørt om det Nye Testaments siamesiske tvillinger? Det er de to små ord, "nåde og fred." De er altid sammenkoblet i den rækkefølge. Vi kan måske sige, at nåde er den ældste af tvillingerne. Det er altid nåde og fred; vi læser aldrig en indledende hilsen, der siger fred og nåde. Hvorfor? Fordi det ville være det samme som at spænde vognen for hesten – det er den omvendte verden. Den korrekte

rækkefølge er *altid* nåde og fred, for vi kan ikke kende Guds fred i vores egne hjerter, indtil vi først har oplevet Guds nåde i vores liv.

Så ren og uskyldig som Jesus

Bibelen siger, at en person, som sætter sin lid til Jesus, er blevet "retfærdiggjort." Hvad betyder det? Det betyder, at Gud har givet os en anseelse hos Ham, præcis som om vi aldrig havde syndet.

Dette var ikke nogen lille, ubetydelig bedrift for Gud at udføre! For hvis vi alle har syndet og ramt ved siden af målet, hvordan kan Gud så se på os, som om vi aldrig har syndet, og samtidig være retfærdig? Hvis Han ser vores liv, som de virkelig er, og skal handle ud fra sine retfærdige egenskaber, hvordan kan Han så behandle os, som om vi var fuldkomne?

Det er her, evangeliets kraft kommer ind i billedet. Gud gav den syndfrie Jesus til at være synd for vores skyld. Skriften erklærer, at Gud lagde al vores syndighed over på den uskyldige og fejlfrie Kristus. Jesus tog i bogstaveligste forstand min plads og tog imod den straf, som jeg havde gjort mig fortjent til som en skyldig synder.

Dette er det herlige nådeevangelium. Vi kan have en anseelse af retfærdighed, som er højt hævet over noget som helst, vi nogensinde kunne have opnået under loven. For uanset hvor grundigt og omhyggeligt vi forsøger at overholde loven, så når vi aldrig frem til målet. Den retfærdighed, som kommer igennem tro på Kristus, er derimod foræret til os og er fuldendt. Der er intet, som kan føjes til den. I Kristus har jeg en fuldstændig perfekt, retfærdig anseelse hos Gud. Der er ingen beskyldninger imod mig. I Hans øjne er jeg fuldkommen. Det betyder dog ikke, at jeg er et fuldkomment menneske – langt fra! Det betyder, at Jesus Kristus er fuldkommen, og at jeg har fået Hans retfærdighed indsat på min konto på grund af min tro på Ham.

Hvor jeg priser Gud for det kendskab til Hans nåde, som Han bragte til mit hjerte, og for det kærlighedsforhold, jeg har med Ham! Det forandrer sig ikke. Det ændrer sig ikke, når jeg er deprimeret, vred, eller når jeg har taget fejl. Det er et overstrømmende forhold, som er stabilt og altid nærværende. Han elsker mig, når jeg er sød, og Han elsker mig, når jeg er led. Hvor godt det er at kende Guds nåde og nådeevangeliet!

3

Nåde

*Ingen yndlingspersoner
i Guds rige*

HAR DU BEMÆRKET, HVORDAN det ofte lige præcis er de mennesker, som vi har stemplet som umulige at frelse, der er blevet udpeget af Gud som de næste omvendte?

I Calvary Chapel er det ikke usædvanligt, at længe-savnede venner uventet render ind i hinanden i forhallen, ser spørgende på hinanden, og enstemmigt udbryder, "Hvad laver *du* her?" Det slår dem helt ud at se hinanden i kirken med en bibel i hånden og et smil på læberne. Ingen af dem troede, at den anden kunne blive frelst.

Jeg tror næppe, at særligt mange folk i kirkens tidlige begyndelse bad for Saulus' frelse. De sagde formentlig, "Herre, udslet den mand. Han vil slå hele kirken ihjel. Stop ham, Herre!" De håbede sikkert på, at Gud ville sænke sin dom ned over ham.

Men Gud havde en anden måde at stoppe ham på, helt forskellig fra noget af det, de havde forventet. Gud satte en brat stopper for Saulus' opførsel, da han var på vej til Damaskus, og vendte dér op og ned på hans liv. Saulus blev genfødt som Paulus og blev den største forkynder af nådeevangeliet i verdenshistorien.

Gud er specialist i at tage de mest usandsynlige kandidater for så at gøre dem til trofæer af Hans nåde. Han er i stand til at udføre en smuk forvandling i hver enkelt af os. Han kan forvandle vores værdiopfattelser og gøre os til nye skabninger i Kristus. Han kalder os til at være eksempler på, hvad Hans nåde kan gøre.

Ingen er for små

Nogle gange begår vi den fejl at antage, at Gud udelukkende bruger "særlige" personer – de stærke, de intelligente, de smukke. Vi tror ikke på, at Han har en plads til resten af os. Men vi tager grueligt fejl!

Gud har ikke "vigtige" personer. Gud bruger almindelige mennesker og arbejder igennem simple folk. Derfor skrev Paulus, "For tænk på, brødre, hvordan det var med jer selv, da I blev kaldet: I var ikke mange vise i verdslig forstand, ikke mange mægtige, ikke mange fornemme. Men det, som er dårskab i verden, udvalgte Gud for at gøre de vise til skamme, og det, som er svagt i verden, udvalgte Gud for at gøre det stærke til skamme" (1.Korinterbrev 1:26-27).

Gud elsker os ganske almindelige folk og udstyrer os med nådegaver, så vi er i stand til at udfylde vores rolle i Kristi legeme. Enhver evne, vi besidder, er en gave fra Hans hånd. Alt, hvad vi besidder, er givet til os. Som Paulus sagde i 1. Korinterbrev 4:7, "Hvad har du, som Gud ikke har givet dig?"

Hvordan kan jeg opfatte min præstegerning, som om jeg ikke er blevet givet den? Som om det, jeg er i stand til at dele med folk, kommer af min egen genialitet eller intelligens? Enhver evne jeg måtte besidde, som er noget værd, kommer fra Gud. Jeg kan på ingen måde være hovmodig og pralende, som om jeg er noget uafhængigt af Ham. Uden Ham kan jeg intet udrette af evig betydning.

Mennesker udvikler ofte en stærkt overdrevet forestilling om deres egen betydning og storhed og hoverer over deres plads i Guds arbejde. Men sandheden er, at Gud ikke har brug for nogen af os. Jeg beklager, hvis det får dig til at føle dig ubetydelig, men det er sandt. Han har valgt at bruge os, men Han behøver ikke. Han kunne lige så let bruge en anden.

Det finder jeg enormt spændende. Jeg er ikke blevet udvalgt til at tjene, fordi jeg er så vidunderlig. Gud udvælger os ikke på grund af vores storhed, evner eller potentiale. Han vælger os, fordi han beslutter at vælge os. Det kan vigtige, hovmodige folk ikke lide. De er "hævet over" det at blive valgt på den måde... så for det meste

bliver de det heller ikke. Gud udvælger ved Hans nåde. Han valgte mig. Han valgte dig.

Himlen vil være fyldt med overraskelser. Når vi kigger os omkring, vil den første overraskelse være at se alle de folk, som vi troede aldrig ville klare det. Den næste overraskelse vil være at se dem, som sidder på forreste række på de ærefulde pladser. Vi vil udbryde, "Hvem er disse mennesker? Jeg har aldrig set dem før." "Nogle af dem kom i Calvary Chapel," vil én sige, "men hvor er Chuck?" Og et eller andet sted helt ude bagerst i mængden, på de billige rækker, vil jeg råbe, "Jeg er her! Takket være Gud, klarede jeg det ved Guds nåde."

Alle er ligeværdige i Guds Rige

Før han mødte Jesus ansigt til ansigt på vejen til Damaskus, tilbragte apostlen Paulus størstedelen af sit liv som en farisæer. Som du husker, var farisæerne medlemmer af den strenge, legalistiske jødiske sekt, der så stærkt modsatte sig Jesus. Ved at betragte deres bønner får man et indtryk af, hvem de var – et par af disse bønner er blevet bevaret til os for nærmere eftertanke. Hver morgen bad rabbinerne, "Tak, Fader, at jeg ikke blev født som en vantro, en slave, eller en kvinde." Dette var uden tvivl en del af Paulus' andagtssliv i mange år.

Derfor er det yderst interessant, at apostlen i Galaterbrevet 3:28 vender alle tre bestanddele af denne traditionelle bøn på hovedet. Han skriver, "Det kommer ikke længere an på, om man er jøde eller græker, slave eller fri, mand eller kvinde; for alle er ét i Kristus Jesus."

*Jesus har gjort det lige muligt for alle mennesker at komme til Gud.
Gud modtager os som sine højt elskede børn – dette
er det smukke ved evangeliet.*

Jesus er den store udligner. Hans nåde nægter at hæve en person over en anden. Vi er alle ét, eftersom Gud i Kristus er lige så villig til at acceptere én synder som en anden. Gud sætter umådelig stor pris på det enkelte individ.

Dette evangelium har haft en enorm indvirkning på alle de steder i verden, som det er nået ud til. Tænk blot på kvinders rettigheder. Før kristendommens ankomst i Ny Guinea var kvinder anset for at være uværdige til at tilbede Gud. Hvis en kvinde så meget som rørte et sted for tilbedelse, så ville hun blive dømt til døden. Denne form for stilling som andenrangsborger skabte et klima af frygt og skam og ledte til en ekstrem høj selvmordsrate iblandt kvinder. De havde meget lidt at leve for, og undertrykkelsen var hård. Forestil dig den indvirkning, som det havde på denne kultur, da nådeevangeliet dukkede op på scenen. Pludselig opdagede mænd og kvinder, at der i Kristus ikke er nogen rangforskkel på kønnene, når det kommer til anseelse hos Gud.

Jesus har gjort det lige muligt for alle mennesker at komme til Gud, uanset deres demografiske tilhørsforhold. Gud tager ikke imod os som retfærdiggjorte fremmede eller som fjerne bekendtskaber, men som sine højt elskede børn. Johannes fortæller os, at "dem, der tog imod Ham, gav Han ret til at blive Guds børn, netop til dem, som tror på Hans navn" (Johannes Evangeliet 1:12*). Dette er det smukke ved evangeliet.

Uanset, hvordan vi har opført os eller hvilke forkerte gerninger, vi har gjort, så vil vi blive tilgivet for alle vores synder, hvis vi vælger at tro på Kristus. Selv udover

denne næsten ubegribelige velsignelse, så modtager Gud os også som sine sønner. Det er det, Paulus hentydet til, da han skrev, "For nu er I alle Guds børn gennem troen på Jesus Kristus" (Galaterbrevet 3:26). Ordet "børn" i denne sætning betyder bogstaveligt talt "anbragt som en søn."

Gud har ikke nogen vigtige personer. Det er ikke kun de stærke, de smukke eller de intelligente, der er modtagere af Hans nåde. Han kalder os almindelige mennesker til sin side og lægger sine stærke arme omkring os i en blid omfavelse af kærlighed. Dette er nådeevangeliet.

Valgt ved nåde

Paulus anså hele sit liv for at være resultatet af Guds nådige valg. Som han selv udtrykte det, "Det behagede Gud... at åbenbare sin Søn i mig" (Galaterbrevet 1:15,16*). Det er, hvad Gud ønsker at gøre i hver enkelt af vore liv. Det er, hvad Gud ønsker at gøre i dig nu. Gud ønsker at åbenbare sin Søn til verden igennem dig.

Rent faktisk, så har Gud udøvet sit arbejde i dit liv lige siden det øjeblik, hvor du blev undfanget, for at gøre dig til det perfekte instrument til at åbenbare sin Søn. Det er derfor, Paulus skrev, "...Gud, der havde udset mig fra moders liv og kaldet mig ved sin nåde" (Galaterbrevet 1:15). Det er helt sikkert værd at lægge mærke til, hvordan Gud forberedte Paulus til hans embede lang tid før, han havde et.

Gud vidste, at Han skulle bruge en helt specifik type person til at bringe nådeevangeliet ud til de ikke-jødiske folkeslag på netop dette tidspunkt i verdenshistorien. Denne mand ville være nødt til at bryde op med de indgroede traditioner hos jøderne, som var et folk med en stærk slægtsfølelse og et derfor lige så stærkt indbyrdes sammenhold, og som bevidst lod sig afskære fra den vantro omverden. De ville ikke blande sig med fremmede folkeslag, og de nægtede tilmed at spise sammen med dem eller at komme ind i deres huse. Når en farisæer gik ned ad gaden, så ville han endda sørge for at holde sine løse klæder helt tæt ind til sig i frygt for, at hans kåbe måske skulle komme til at røre 'en hedning'. Hvis en farisæer ved et uheld kom i berøring med en ikke-jøde, så ville han straks gå hjem, tage et bad, rense sine klæder og holde sig borte fra templet den dag. Han ville anse sig selv for værende uren. Men den mand, som Gud ville bruge til at forkynde de gode nyheder, var derimod nødt til at gå ud og leve blandt ikke-jøderne og blive et med dem.

Det er derfor bemærkelsesværdigt interessant, at Gud til denne helt specielle opgave valgte den jøde, som var allermost ivrig i efterlevelsen af sine forfædres traditioner!

Når Paulus så tilbage, kunne han se, hvordan Guds hånd havde været over hans liv helt fra begyndelsen. Eftersom den græske kultur på dette tidspunkt havde sat et stærkt præg på det meste af verden, så var den mand, Gud valgte, nødt til at være fordybet i denne kulturs skik og filosofi. Eftersom han ville komme til at rejse det romerske rige tyndt og samtidigt blive udsat for alle mulige farer, så havde han brug for at besidde et romersk statsborgerskab.

Derfor arrangerede Gud det således, at Saulus blev født som en romersk statsborger. Præcis hvordan hans romerske statsborgerskab blev opnået vides ikke, men det kom uden tvivl til at tjene som en stor fordel for Paulus. Det reddede ham fra nogle svære og endda livstruende situationer (se Apostlenes Gerninger 22 og 25).

Området Tarsus var også stærkt præget af græsk kultur. Paulus var mere end blot lejlighedsvist udsat for hellenistisk skik og tankegang; han var en del af det. Dette betød, at han kendte til alle nuancerne i den græske tankegang, og det gjorde det

dermed muligt for ham at nå effektivt ud til ikke-jøderne. Hans baggrund tillod ham således at formidle sandheden om Jesus Kristus til grækerne.

Samtidig måtte Gud bruge en person, som var gennemført jødisk. Da Paulus var omkring 12 år gammel, sendte hans forældre ham til Jerusalem for at studere under Gamaliel, en af den tids største lærde jøder. Dér fordybede Paulus sig i hebræisk kultur og traditioner og beherskede snart både den såkaldte Talmud, som var den jødisk-teologiske analyse af loven, samt de hebræiske skrifter. Paulus voksede sig mere og mere nidkær overfor loven og stræbte efter at blive retfærdig ved at overholde den til fulde. Han udmærkede sig i forhold til sine samtidige. I brevet til Filipperne skrev han, "Hvis nogen anden mener, at han kan sætte sin lid til noget i kødet, kan jeg det endnu mere" (Filipperbrevet 3:4). Peter og de andre disciple var med deres baggrund som fiskere og skatteopkrævere ikke klædt på til at forstå loven lige så grundigt som Paulus gjorde.

Da dagen endelig kom, hvor Gud ville åbenbare sin nåde til Paulus på vejen til Damaskus, var apostlen øjeblikkeligt i stand til at sammenligne og tilpasse skrifterne fra det gamle Testamente med Jesus Kristus' nyligt indtrufne fremtræden. Han begyndte at betragte den længe-ventede Messias fra et nyt perspektiv. Paulus var det perfekte valg til at prædike nådeevangeliet, for hvis der var nogen, der havde forsøgt at blive retfærdiggjort ved loven, så var det Paulus. Her var en mand, som kunne sige, "Med hensyn til... den retfærdighed, som kommer af loven, [så var jeg] uangribelig" (Filipperbrevet 3:6*). Han kendte til formålsløsheden i at forsøge at blive retfærdig ved loven. Så da Paulus kom til den pragtfulde viden om Jesus Kristus, omfavnede han med glæde den nye retfærdighed, som blev skænket til ham igennem hans tro på Kristus.

Intet er forandret

Paulus' historie er dramatisk, men tro ikke på noget tidspunkt, at denne form for guddommelige forberedelse udelukkende er forbeholdt ham eller andre hellige i det Nye Testamente. Jeg kan eksempelvis betragte mit eget liv og se, at Gud allerede udskilte mig fra min moders liv og udkårede mig til det kald, Han havde for mit liv.

Jeg kigger tilbage og ser betydningsfulde begivenheder, som dengang ikke virkede særlig betydningsfulde. I dag indser jeg, at disse hændelser var de skilleveje i mit liv, som var med til at forme og bestemme min skæbne. Når jeg ser tilbage, kan jeg se Guds hånd i hver enkelt af disse situationer, selvom jeg i de pågældende øjeblikke ikke havde nogen anelse om, at Guds hånd overhovedet var i nærheden. Jeg troede, Gud havde forladt mig. Men nu ser jeg, hvordan Gud arbejdede i alle de svære omstændigheder af mit liv for at forberede mig på det arbejde, Han havde forudbestemt til mig. Det er spændende for mig at genkalde nogle af de beslutninger, jeg tog på afgørende tidspunkter, og indse, at Guds hånd ledte mig hele vejen.

Der er en lovsang, der hedder "Hele vejen min Frelser leder mig." Set i bakspejlet så kan jeg bevidne, at Guds hånd var over mit liv lige fra begyndelsen. Sommetider greb Gud overnaturligt ind for at beskytte mig. Han havde et specifikt job, som jeg skulle udføre, og Han var i færd med at tilpasse mig til det job.

Få uger før jeg blev født, døde min kusine af meningitis. Min søster var også smittet med denne frygtelige sygdom. En dag fik hun så alvorlige krampeanfald, at min familie efterfølgende troede, hun var død. Min mor styrtede ud af vores lejlighed og op ad gaden til præstegården ved den lokale kirke, hvor hun lagde min søsters livløse krop på gulvtæppet. Præsten og min mor begyndte at bede til Gud om, at Han

ville bringe min søster tilbage til live. Hendes øjne var tilbagerullet, hendes kæbe låst og der var ingen mærkbar puls.

Da min far kom hjem fra arbejde et stykke tid senere, sad en sygeplejerske og ventede på ham. "Du må hellere skynde dig at finde din kone," sagde hun. "Din datter er døende. Måske er hun allerede død." Min far for op til præstegården for at slå præsten ned og for at tage min søster hen til hospitalet. Han mente, det var meningsløst at bede, når der i virkeligheden var brug for en læge. Men da han kom ind i hjemmet og så min søsters tilstand, indså han, at det var for sent. Han faldt ned på sine knæ, nedbrudt foran Gud.

Præsten sagde til min mor, "Nu må I fjerne blikket fra jeres lille pige. I må fæstne jeres øjne på Jesus og begynde at søge Herren." Min mor – som var gravid med mig – løftede sit ansigt til Gud og sagde, "Herre, hvis Du vil bringe min datter tilbage til mig, så vil jeg dedikere mit liv til Dig. Jeg vil tjene Dig i hvilken som helst kapacitet, Du ønsker." Min søster blev da helbredt øjeblikkeligt! Hun begyndte at græde, satte sig op, kiggede rundt og ville hjem. De bragte hende hjem, fuldstændig helbredt.

Et par uger senere blev jeg født, og lægen bekendtgjorde, "I har fået en dreng." Min far svævede ned ad hospitalsgangen, mens han råbte, "Herren være lovet, det er en dreng!" På det tidspunkt bad min mor, "Tak, Herre, fordi du gav mig min datter tilbage. Og det løfte, jeg gav om at tjene Dig, vil jeg opfylde igennem min søn."

Helt fra barnsben plantede min mor Guds Ord i mit hjerte. Mens jeg gyngede ude i haven, hjalp hun mig med at lære bibelvers udenad. Da jeg var fire år gammel brugte hun Bibelen til at lære mig at læse. Jeg stavede højlydt de ord, som jeg ikke kunne udtale. Hun genkaldte senere de gange, hvor jeg ikke kendte alle bogstaverne, og hvor jeg ville gøre mit bedste for at forklare, hvordan de så ud. Hun grinte, når hun huskede, hvordan jeg kaldte et "v" for et "omvendt telt." Med tålmodighed og kærlighed opfostrede hun mig og lærte mig om guds frygt.

Da jeg var syv år gammel, kunne jeg remse samtlige bøger i Bibelen op og stave dem. Ved sengetid hørte jeg aldrig eventyr, men bibelhistorier. I stedet for Guldlok og de tre bjørne voksede jeg op med David og Moses. Min mor lærte mig, at når Gud var med dig, så behøvede du ikke frygte noget eller nogen. Ingen kæmpe kunne modstå dig, når Gud er med dig.

Jeg kan ikke genkalde et tidspunkt, hvor jeg ikke kendte og elskede Gud. Jeg har ikke nogen form for omvendelsesvidnesbyrd. Der var et tidspunkt, hvor jeg gav min offentlige trosbekendelse og blev døbt, men det var som om, at jeg fra min moders liv var dedikeret til Gud og til Guds Ord.

Idet jeg blev ældre, udså jeg mig en karriere som neurokirurg og begyndte således at tage kurser, der ville forberede mig på netop den profession. Hver gang jeg talte om mine ambitioner, så smilede min mor blot og opmuntrede mig. Hun fortalte mig aldrig om den forpligtelse, hun havde indgået for mit liv ved min fødsel.

Under mine teenageår forandrede Gud mit liv på en sommerlejr, hvor jeg overgav mig selv til Jesus Kristus og lod Ham blive Herre over mit liv. Gud indprentede på mit hjerte, at mennesker havde behov, som var langt større end de fysiske. At sørge for fysiske behov er blot en midlertidig hjælp, men at sørge for åndelige behov er en evig hjælp. Gud kaldte mig til at bringe Hans helbredelse til menneskets ånd.

Jeg troede, at min mor ville blive enormt skuffet, når hun fandt ud af, at hendes søn ikke længere ville være læge. Jeg forventede sænkede skuldrer og lange ansigter, da jeg fortalte min familie om den nye kurs for mit liv. Men da jeg fortalte min mor, at jeg følte Gud kalde mig til at tjene Ham og til at tage på bibelskole, så smilede hun blot og sagde, "Det lyder fint, søn." Det forundrede mig, at hun ikke blev rystet eller begyndte at græde.

Jeg tog på bibelskole, modtog min uddannelse, giftede mig med Kay, og sammen begyndte vi at tjene Gud. Kort tid før min mor døde, fortalte hun mig historien om min søsters nærkontakt med døden som lille og hendes eget løfte til Gud, som hun lovede at indfri igennem mig. Hun var et af de smukkeste, mest gudfrygtige mennesker, jeg nogensinde har kendt. En kvinde med åndelig dybde og et fremragende eksempel. Jeg kan nu kigge tilbage og se, at jeg selv fra min moders liv blev sat til side af Gud til det kald og det job, som Han havde i sinde for mig.

Vidste du, at det samme er tilfældet for dig? Hvis du igennem tro har placeret din evige skæbne i Jesu Kristi kærlige hænder, så kan du være sikker på, at Gud arbejder i og omkring dit liv. Han former begivenhederne og omstændighederne i dit liv til de er en smuk mosaik, der vil åbenbare sin Søn til de mænd og kvinder, som er omkring dig. Hans hånd er over dig, ligesom den har været siden før du blev født.

Kaldet ved nåde

Det er så vigtigt at huske på, at det er *ved nåde*, at Guds hånd er over os. Vi blev alle kaldet *ved nåde*. Som Paulus sagde, "Det behagede Gud, som udkårede mig fra moders liv og kaldte mig *ved sin nåde*..." (Galaterbrevet 1:15*, eftertryk tilføjet). Jeg fortjener ikke at blive kaldet til at tjene Gud. Jeg fortjener ikke at blive frelst. Jeg fortjener ikke at være i himlen. Jeg fortjener det varmeste sted i helvede.

Alligevel er dét ikke, hvad Gud har givet mig eller resten af os. Gud har allernådigst planlagt vores liv og givet enhver af os et specielt stykke arbejde at udføre. Nogle mennesker er i stand til at udføre Guds plan for deres liv på blot en times tid; nogle af os andre er langsomme og tungnemme, og det vil tage os en livstid at udføre det maksimale formål, som Gud har for os.

*Gud har et specielt og særligt stykke arbejde
til hver enkelt af os, og det er nødvendigt,
at vi alle er forberedt til det arbejde.*

Husk Mordokajs spørgsmål til Ester: "Og hvem ved, om det ikke var med henblik på en situation som denne, du opnåede kongelig værdighed?" (se Esters Bog 4:14). Guds hovedformål for Esters tilstedeværelse blev udført på kun nogle få dage. Gud opfostrede hende, bragte hende ind i det persiske hof og gjorde hende til kong Ahasverus' hustru med det formål, at Han igennem hendes mæglende forbøn kunne skåne jøderne.

Gud har et særligt stykke arbejde for hver enkelt af os, og det er nødvendigt, at vi alle er forberedt på det arbejde. Mange af os vil komme til at bruge størstedelen af vores liv som forberedelse, før vores dag endelig kommer. Vi vil opfylde Guds formål for vores liv og vil så gå bort. Guds formål for vores liv vil være udført.

Uanset, hvor vi befinder os, så har Gud en grund til at placere os der. Han har sin hånd over vores liv og over enhver omstændighed i vores liv. Vi befinder os måske i nogle svære prøvelser, men tider med modgang er nødvendige. Gud ønsker at udvikle de karakteregenskaber i os, som vil gøre os i stand til at indfri Hans plan for os.

Gud arbejder i enhver af os. Vi er Hans værk, Hans *poiēma* eller mesterværk (se Efeserbrevet 2:10). Gud vil arbejde i enhver af os i overensstemmelse med Hans nåde,

så vi vil kunne udføre det arbejde, Han har bestemt for os i sit kongerige og til Hans ære.

Pas på fælden

Satan ved, at Guds hånd er over os, og han vil forsøge at udnytte vores svagheder og mangler for at tage modet fra os. Djævelen tynger os ofte med urimelige krav og forsøger tilmed at få os til at tro, at det er Gud, der står bag dem. Han forsøger at få os til at stræbe efter en grad af perfektion, som er helt uden for vores ydeevne.

Når Satan plager og beyrder os, falder vi mange gange ind i fortvivelse. Vi bliver ekstremt modløse, og vi har lyst til at give op. Men hver gang vi forsøger at opfylde en levestandard, som Gud ikke har opsat for os, så vejer byrden tungere og tungere på vores hjerter. Og det kan få tragiske resultater.

En ung knægt med et fysisk handicap havde gået i vores kirke i nogen tid. Efter hver eneste gudstjeneste gjorde han sig den kraftanstrengelse at komme op for at tale med mig. Han havde et stort besvær med at tale, og alligevel beundrede jeg altid hans evne til at udtrykke sig selv. Jeg beundrede også hans intelligens; hans spørgsmål var gode og indsigtsfulde.

Men han var også ekstremt ængstelig, og en dag forsøgte han at smide sig selv ud foran en bil på en trafikeret vej foran kirken. Han blev bragt ind på kontoret og vi bad med ham og ringede til myndighederne. Vi følte, at han for sin egen sikkerheds skyld havde brug for at blive undersøgt af læger. Han blev bragt til et hospital, hvor han blev undersøgt og udskrevet.

Det var tydeligt, at han led under en tung byrde af fordømmelse. "Chuck," græd han, "jeg kan simpelthen ikke stoppe med at ryge." Jeg forsøgte at fortælle ham, at han ikke skulle bekymre sig om det – at hans rygning ikke gjorde ham til en andenrangs-kristen. Den efterfølgende søndag var han tilbage i kirken og fortalte mig, at Gud havde taget sig af ham. Han sagde, at han var nået til et punkt af ægte overgivelse, og alligevel kunne jeg fornemme, at han var ængstelig. Det var tydeligt, at Satan anklagede ham angående en kødelig svaghed og pinte ham omkring hans fysiske handicap.

En dag kostede denne byrde af mismod og fordømmelse denne unge mand hans liv. Han hoppede i døden fra en højhusbalkon på et lokalt hotel – alt sammen fordi han lod fjenden bruge hans svagheder til at tage modet fra ham.

Hvis bare denne unge mand havde lært, at vi ikke kan være mere end den person, som Gud gør os i stand til at være! Ingen af os præsterer nogensinde noget at værdi, hvis ikke det er for Guds Helligånd og Hans virke i vores liv. Derfor bør vi ikke slide os selv op med unødigt plagen. Vi bør ikke fordømme os selv. Vi bør ikke konstant kritisere hinanden voldsomt på grund af vores svigt og fiasko. Vi bør i stedet blot indrømme og anerkende vores svaghed og ydmygt sige, "Herre, jeg ved, jeg er svag. Jeg har brug for Din hjælp. Jeg overgiver alt dette til Dig, og jeg beder Dig om, Herre, at gøre for mig, hvad jeg ikke kan gøre for mig selv." *Og Han vil gøre det.*

Alle er velkomne her

Kirken er Kristi legeme. Enhver del af dette vidunderlige legeme er vital og betydningsfuld. Det ville være et hjælpeløst og mærkeligt legeme, hvis det hele udelukkende var en mund! Gud har skabt mig som en mund i legemet, men hele legemet er langt fra blot en mund. Mange af legemets lemmer er langt vigtigere end munden er. Det er altid så dejligt at se Kristi legeme fungere som oprindeligt tilsigtet,

med folk fra alle samfundslag og fra forskellige demografiske tilhørsgrupper og baggrunde, som arbejder sammen for at tjene Gud i fællesskab!

Gud ønsker at åbenbare sin Søn i dig, uanset hvor du kommer fra og uanset hvor du er og uanset hvad du laver. Lad Jesus Kristus skinne klart igennem dit liv, igennem dine holdninger, dine reaktioner og din livsindstilling.

Vi plejede engang at synge et vers i kirken, "Lad Jesu skønhed blive synlig i mig, al Hans vidunderlige kærlighed og renhed. Åh, Du Hellige Ånd, rens hele min natur, indtil Jesu skønhed er synlig i mig." Dette er mere end bare et smukt omkvæd og en pragtfuld bøn. Det burde også være det ønske, som ligger på enhver af vore hjerter: "Åh Herre, lad din skønhed blive synlig i mig." Ligesom David bad, "Jeg vil være mæt, når jeg vågner i Dit billede, i Din lighed" (Salme 17:15b*).

Ved Guds Ånd forandres vi alle – både den yndige og den almindelige, den stærke og den svage, den intelligente og den sløve – ind i Jesu billede. Sammen er vi modtagere af Hans nåde. Og sammen skal vi alle blive mættet på den herlige dag, når vi vågner i Hans billede, i Hans lighed.

Hvordan kunne det være anderledes?

4

Nåde

*Et portræt
af nåde*

ÉN TING ER AT TALE OM NÅDE på det abstrakte plan, men noget helt andet er at beskrive, hvordan nåde ser ud. Hvis "et billede kan udtrykke mere en tusinde ord", hvilket billede kan så tegnes af nåde?

Det måske allerbedste billede på nåde i hele Bibelen er det, der tegnes af en bestemt person i det Gamle Testamente, og som også er citeret af adskillige forfattere i det Nye Testamente. Abraham er accepteret universelt som faderen til dem, som tror. Han giver os et klart billede af, hvad nåde er og hvad nåde gør.

Både i Romerbrevet og Galaterbrevet går apostlen Paulus tilbage til Abraham som det perfekte eksempel på en mand, som Gud accepterede på baggrund af hans tro. Paulus skrev i Romerbrevet 4:3, "For hvad siger Skriften? Abraham troede Gud, og det blev regnet ham til retfærdighed." Apostlen bruger det samme eksempel i Galaterbrevet 3:6-7, hvor han skrev, "Det er som med Abraham: Han troede Gud, og det blev regnet ham til retfærdighed. Så skal I vide, at det er dem, som har troen, der er Abrahams sønner."

En repetition af historien

1. Mosebog fortæller os, at Abraham og hans hustru, Sarah, var ude af stand til at få børn. Alligevel gav Gud dem et løfte; at samtlige klodens nationer ville blive velsignet igennem Abrahams afkom. På trods af usandsynligheden ved alt dette, så stolede Abraham på Gud. 1. Mosebog 15:6 siger, "Og han troede Herren; og Han regnede ham det til retfærdighed."

Som årene begyndte at passere og der ikke kom nogen baby, begyndte Abraham og Sarah dog at tvivle på, om Gud nu også ville opfylde sit løfte til dem. Derfor tog Sarah en dag sagen i egen hånd og foreslog, at Abraham skulle befrugte hendes tjenerinde, Hagar. Så havde de tænkt sig at opdrage barnet, som var det deres helt eget. (Er det i øvrigt ikke interessant, at ideen om rugemødre slet ikke er en så moderne udvikling, som vi går og tror!) Hagar undfangede og fødte en søn, som de kaldte Ismael. Men da dette barn var blevet 13 år gammel, gentog Gud sit løfte til Abraham. Abraham havde stadigvæk svært ved at tro, at Gud ville give ham en søn sammen med Sarah. Han fortalte Gud, at ideen da var god nok, men alligevel; de havde jo allerede fået Ismael – så hvorfor ikke bare velsigne ham?

Hvor er det opmuntrende, at Abraham – en mand, som Bibelen kalder "faderen til alle, som tror" (Romerbrevet 4:11) – havde enormt svært ved at tro på, at løftet kunne opfyldes igennem Sarahs afkom! Da Herren gentog sit løfte om at give dem en søn igennem Sarah, var det så utroligt, at Sarah grinte. Flere år senere, da løftet blev opfyldt og Sarah fødte, kaldte de deres søn Isak, hvilket betyder "latter".

Som Isak voksede op, kunne hans bror Ismael ikke fordrage den opmærksomhed, som blev ødslet over på dette lovede barn. Under det gilde, der blev holdt den dag, hvor Isak blev vænnet fra, stod Ismael lidt på afstand og gjorde nar af sin bror. Da Sarah bemærkede hans ondskabsfulde attitude, krævede hun, at Abraham skulle sende både ham og hans mor, Hagar, væk. Hun insisterede på, at Ismael ikke skulle have del i den arv, som var tiltænkt Isak.

Abraham var naturligvis knust over den måde, begivenhederne havde udviklet sig på, men Gud forsikrede ham om, at Han nok skulle tage sig af Ismael. Abraham skulle lytte til Sarah og forvise trælkvinden og hendes søn. Det stod klart, at de ikke kunne arve den lovede velsignelse fra Gud.

Billedet tegnes

Da Paulus ønskede at underbygge sin argumentation for retfærdighed ved nåde gennem tro, henviste han sine læsere tilbage til Abraham. Han sagde, at historien om Abraham indeholdt en allegori, som kunne gøre hans budskab klart og forståeligt. Per tradition fastholdt rabbinerne i Paulus' tid, at der for det meste var to fortolkninger af ethvert afsnit i Skriften. Den første, kaldet *peshat*, refererede til den klare og åbenlyse mening med teksten. De fastholdte desuden, at der også var en skjult mening med hvert afsnit (den såkaldte *remez*). Nogle rabbinere fastholdte yderligere to former for fortolkninger: den såkaldte *derash*, som indeholdt allegoriske betydninger samt alt, der ikke var bogstaveligt talt; og dernæst den såkaldte *sod* ("hemmelighed"), som også afkastede en allegorisk betydning. Ulempen ved disse komplekse og ofte modsigende måder at tænke på er, at de efterlader den gennemsnitlige person forvirret og tvivlende med hensyn til Skriftstedets budskab.

Jeg tror, at den bedste form for fokus er den klare og åbenlyse mening med teksten. Gud er fuldstændig i stand til at sige lige præcis, hvad Han har tænkt sig at sige. Så mange har forvildet sig væk fra den klare undervisning af Bibelen ved i stedet at jage efter selvskabte, åndeliggjorte, fantasifulde fortolkninger af Skriften. Lad os se det i øjnene: Med tilstrækkelig selvskabt åndeliggørelse kan vi tage noget så uskadeligt som simple børnerim og skabe en mægtig prædiken ud fra disse.

Med en smule fantasi kan vi lave selv de mindste muldvarpeskud om til doktrinære bjerge. Derimod er den bedste tommefingerregel altid at undgå allegoriske fortolkninger, med mindre Skriften selv giver os direkte basis for det. I dette tilfælde, ved Helligåndens inspiration, udpensler Paulus en allegorisk bibetydning fra Abrahams liv, som vi kan stole på:

Der står jo skrevet, at Abraham fik to sønner, én med trælkvinden og én med den frie kvinde. Sønnen med trælkvinden blev født efter naturens orden, men sønnen med den frie kvinde ved et løfte. Det skal forstås billedligt. Disse kvinder er nemlig to pagter. Den ene kommer fra bjerget Sinaj, hun føder børn til trældom, og det er Hagar. »Hagar« betegner bjerget Sinaj i Arabien og svarer til det nuværende Jerusalem, for det lever i trældom med sine børn. Men det himmelske Jerusalem er frit, og det er vor moder; der står jo skrevet: »Råb af fryd, du ufrugtbare, du som ikke fødte! Bryd ud i jubel, råb af glæde, du som ikke fik veer! For den enlige kvinde har flere børn end den, der er gift.« Men I, brødre, er børn i kraft af et løfte, ligesom Isak. Men ligesom han, der var født efter naturens orden, dengang forfulgte ham, der var født efter Åndens orden, sådan også nu. Men hvad siger Skriften? »Jag denne trælkvinde og hendes søn bort, for trælkvindens søn skal ikke arve sammen med den frie kvindes søn.« Så er vi ikke børn af trælkvinden, brødre, men af den frie kvinde (Galaterbrevet 4:22-31).

Historiens betydning

Paulus fortæller os, at disse begivenheder ikke blot er af ren historisk betydning, men at de også illustrerer tilstanden af de personer, der forsøger at arve Guds velsignelser ved gerninger. Hagar og hendes søn er et billede på de mennesker, som tilstræber sig retfærdighed i Guds øjne ved at overholde loven. Da Abraham og Sarah frygtede, at de ikke skulle komme til at se opfyldelsen af Guds løfte, vendte de sig i

stedet til deres egne anstrengelser, hvilket blot bragte dem hjertesorger og frustrationer. Eftersom Ismael var et produkt af kødelige anstrengelser, så skal han ses som et billede på dem, som søger at blive velsignet ved deres menneskelige gerninger. Isak, derimod, er barnet i kraft af et løfte, og han repræsenterer dem, der vil arve Guds velsignelse ved tro.

Det er meget interessant, at på samme måde som Ismael latterliggjorde Isak, vil dem, der i dag lever under loven, fortsætte med at bespotte dem, der vælger at leve ved tro. Paulus antyder, at Judaisternes skræmmetaktik var forud-illustreret i konflikten mellem disse to brødre. På samme måde skulle de folk kastes ud, der på Paulus' tid insisterede på fastholdelse af loven som eneste vej til retfærdighed. 70 år efter Kristi fødsel blev denne allegori opfyldt, idet Jerusalem blev ødelagt af de romerske legioner under ledelse af Titus. De mennesker, der havde forfulgt mænd og kvinder af tro, blev i bogstaveligste forstand sendt i eksil.

*Den frihed, det løfte, og de velsignelser, der kommer
fra Gud, tilhører alle, som søger en retfærdig status hos
Gud i Jesus Kristus.*

Paulus sætter legalisternes triste endeligt i kontrast med den vidunderlige fremtid, der venter for troens børn. Han citerer Esajas og skriver, "Råb af fryd, du ufrugtbar, du som ikke fødte! Bryd ud i jubel, råb af glæde, du som ikke fik veer! For den enlige kvinde har flere børn end den, der er gift" (vers 27). Det han mener, er at disse troende, samlet sammen i Guds rige på grund af tro, klart ville være talmæssigt overlegne i forhold til alle de folk, som forsøgte at nå Gud igennem deres egne gerninger.

Det er lige præcis her, allegorien kommer i fokus: "Så er vi ikke børn af trælkvinden, brødre, men af den frie kvinde" (vers 31). Alle, der tilhører Kristus, vil arve Guds velsignelser og er en opfyldelse af Hans løfte til Abraham, at alle jordens nationer ville blive velsignet igennem hans afkom.

Vi er blevet velsignet igennem Abrahams afkom, Jesus Kristus. Den frihed, det løfte, og de velsignelser, der kommer fra Gud, tilhører alle, som søger en retfærdig status hos Gud igennem tro på Jesus Kristus. Som børn af dette løfte og som modtagere af Guds ubetingede kærlighed kan vi nu nyde godt af en vidunderlig, konsekvent gennemførelse i vores vandring med Kristus.

Jesus betalte hele prisen for vores synd og vaskede os rene som sne. Når vi skal træde frem foran Guds trone, så vil vi nære dyb respekt og ærefrygt for alt det, Kristus har gjort for os. Når vi ser kraften ved Guds løfter, vil ingen af os sige, "Jeg har opnået denne herlighed gennem mine egne pålidelige og beslutsomme anstrengelser." I stedet vil vi bøje vore hoveder og med en overvældende glæde sige, "Tak, Jesus; Du gjorde det hele! Jeg vidste, du kunne frelse mig. Jeg vidste, at jeg ikke kunne frelse mig selv ved mine gode gerninger. Tak, Herre."

Et centralt spørgsmål

Sådan var Abrahams tro. Men det centrale spørgsmål er, 'Hvornår erklærede Gud denne mand for retfærdig – da han var omskåret eller før han var omskåret?' De falske profeter i Galatien sagde, "Du kan ikke være retfærdig i Guds øjne, før du er

omskåret." De insisterede på, at et ritual var en nødvendighed for at kunne modtage frelse.

Men hvornår regnede Gud Abrahams tro til retfærdighed? Var det før eller efter, han havde gennemgået omskærelsesritualet? Det var *før*, ikke efter!

Abraham blev regnet for retfærdig, før han overhovedet kendte noget til dette ritual. Erklæringen af hans tilregnede retfærdighed kan findes i 1.Mosebog 15, hvorimod omskærelsesritualet ikke introduceres før to kapitler senere. Retfærdighed blev tilregnet Abraham i det øjeblik, han troede og stolede på Gud.

Det samme er tilfældet for dig og mig. I det øjeblik vi tror og stoler på Jesus Kristus, tillægger Gud os retfærdighed – ikke på basis af, hvad vi har gjort eller hvad vi har tænkt os at gøre, men simpelthen blot på basis af vores tro på Jesus Kristus.

Siden Kristus er himlens Herre, Guds Søn, og min egen personlige Frelser, så vil jeg stole på Ham. Når jeg gør det, så siger Gud om mig, "Retfærdig!"

En dag blev Jesus spurgt, "Hvad skal vi gøre, for at vi kan gøre Guds gerninger?" Jesus svarede, "Guds gerning er den, at I tror på Ham, Han har udsendt" (Johannes Evangeliet 6:28,29). Hvis du ønsker at gøre Guds gerninger, så tro på Jesus Kristus. Det er Guds gerning. Det er, hvad Gud kræver af dig.

Men hvad er ægte tro?

Det er interessant, at Jakob – som skrev sit brev for at give de kristne et spark bagi, så de ville lette en vis legemsdel og se at komme i bevægelse – også benytter Abraham som et billede på tro. Han er særligt interesseret i at vise, at tro uden gerninger er død (Jakobs Brev 2:26). Jakob siger, at Abrahams tro ledte ham til at gøre bestemte ting, og derfor anerkendte Gud hans tro: "Som du ser, virkede troen sammen med gerninger, og det var af gerningerne, hans tro blev fuldkommen. Dermed gik det skriftord i opfyldelse, som lyder: »Abraham troede Gud, og det blev regnet ham til retfærdighed,« og han blev kaldt Guds ven" (Jakobs Brev 2:22,23).

Vores handlinger er nødt til at være i harmoni med, hvad vi tror på. Tro er ikke blot, hvad vi siger; tro demonstreres af, hvad vi gør.

Med andre ord, ægte tro er mere end blot verbale udtryk. Ægte tro leder til passende handlinger. Hvis jeg virkelig tror på en bestemt ting, så vil mine handlinger også stemme overens med det, jeg tror på. Jeg kan måske hævde nok så insisterende, at jeg tror på noget bestemt, men hvis mine handlinger er uoverensstemmende med min erklærede tro, så bør der sættes spørgsmålstegn ved min tro.

For eksempel siger jeg måske, at jeg tror, der vil komme et stort krak på børsmarkedet på mandag og at penge derefter ikke længere vil være til nogen nytte. Bankerne vil alle blive lukket, der vil blive lukket for opsparinger og lån, og du vil ikke være i stand til at få dine penge ud. Men hvis jeg så ikke straks går ned til banken og hæver alle pengene på min konto, så kunne du med rette sige, at jeg ikke rigtig troede på, hvad jeg havde sagt.

Vores handlinger er nødt til at være i harmoni med, hvad vi tror på – ellers kan der stilles spørgsmålstegn ved vores tro. Eftersom Abraham virkelig troede på, at Guds

løfte til ham ville blive opfyldt gennem Isak, så var han i stand til at tage sin søn op på bjerget, lægge ham på alteret, og hæve kniven. Han var parat til at sænke kniven i ham, fordi han troede på, at Gud havde lovet, at det ville være gennem Isak, at Abrahams slægt skulle komme (Isak havde på dette tidspunkt endnu ingen børn). Han var villig til at adlyde Gud ved at ofre Isak som et slagtoffer. Han vidste, at Gud om nødvendigt ville oprejse Isak fra de døde for at opfylde sit løfte (se Hebræerbrevet 11:19).

I hvor høj grad tror *vi* på Guds løfter? For mange år siden hørte jeg om en gut, der løb tør for benzin midt i en voldsom snestorm og derfor var nødt til at bede en nabo om noget olie. Den flod, der adskilte hans hus fra naboens, var tilfrosset, så han gik ned på alle fire og strakte sin arm ud så langt ud på isen, han kunne, og hamrede på den med sine knoer i forsøg på at afgøre isens tykkelse. På denne måde sneg han sig af sted over floden centimeter for centimeter, mens han strakte armene ud og bankede afprøvende på isen foran sig. Snart var hans knoer helt blodige. I samme øjeblik han nåede over til flodbredden på den anden side, hørte han en rumlen bag sig... og så en flok heste tordne over isen.

Nogle af os siger, "Jeg stoler på Guds løfte," og alligevel banker vi afprøvende på underlaget foran os for at se, om Hans løfte nu også vil holde os oppe. Vi bevæger os langsomt afsted, centimeter for centimeter. "Jeg ved, at Gud sagde, Han ville opfylde alle mine behov," siger vi, "men jeg er ikke sikker på, at Han nu også vil gøre det. Den regning skal betales – og jeg banker for at se, om Han vil holde mig oppe. Jeg håber godt nok, at Hans løfter holder!" Som en kontrast, vover andre sig dristigt direkte ud på Guds løfter. De har lært, at Gud altid holder, hvad Han lover – uanset hvor slemme omstændighederne tager sig ud. På et eller andet tidspunkt var de måske også selv 'is-bankere' – men gang på gang oplevede de Guds trofasthed. Langt om længe blev deres tro styrket, og de begyndte at handle på deres tro. Vi udlever alle sammen de ting, vi virkelig tror på; de demonstreres i vore liv.

Abrahams tro blev demonstreret af hans handlinger. Havde han i stedet siddet og diskuteret med Gud, så ville han ikke rigtig have troet. Forestil dig, hvis han havde sagt, "Gud, jeg kan ikke ofre Isak. Hvad i alverden mener du, Herre? Han er min søn. Du har lovet, at denne verdens nationer skal blive velsignet gennem ham. Herre, det kan jeg da ikke." Mange mennesker tror, at blot det at sige noget gør det til en tro. Men tro er ikke blot, hvad du siger; tro kræver handling. Din tro udmynter sig i de ting, du gør.

Det er derfor, at Jakob ved at citere det samme tekststed, som Paulus gjorde, forsøger at vise, at tro uden handling er død. At sige, at du tror på noget, uden at formå at udleve den tro viser blot, at du ikke besidder ægte tro. Sand tro tilkendegiver sig selv gennem handlinger, der er i harmoni med den tro, som bliver erklæret. Abraham troede Gud, og hans tro frembragte handlinger, der var i harmoni med troen. Derfor betragtede Gud hans tro som retfærdiggørende.

Abraham var ikke retfærdiggjort på grund af det, han gjorde. Han var retfærdiggjort på grund af det, han troede på. Det, han gjorde, var i komplet overensstemmelse med det, han troede på. Gud så på troen og tilregnede Abraham retfærdighed på grund af hans tro.

Ser du mønsteret?

Selvfølge betyder dette ikke, at vores handlinger altid vil være fuldkomne. Som Guds børn, der tror på Jesus Kristus, er vi involveret i åndelig krigsføring. Selvom vores ånd fornyes i Kristus Jesus, lever vi stadig i disse korrupte huse, vores kroppe.

Mit depraverede og korrupte hus stiller nogle stærke krav til mig. Jeg finder til tider, at jeg kæmper med min kødelige natur i en sådan grad, at jeg ikke gør de ting, jeg virkelig har lyst til at gøre. Nogle gange modsætter mine aktiviteter og handlinger sig min tro på Jesus Kristus.

Men jeg kan ikke leve i den tilstand. Jeg kan måske snuble og falde ligesom enhver anden, men jeg bliver ikke liggende. Ånden vil ikke lade mig blive liggende. Han tilskynder mig og hjælper mig med at komme tilbage på benene. Når jeg snubler eller falder, finder Gud ikke viskelæderet frem og blotter mit navn ud af livets bog. Når du forsøger at lære din søn eller datter at gå, så får deres snublen dig ikke til at råbe, "Forsvind herfra, din møgunge. Du er ikke *mit* barn, sådan som du falder! Jeg nægter at kendes ved dig." Nej, du løfter dit barn op og siger, "Du er god nok. Prøv en gang til. Kom nu hen til far. Kom nu! Kom nu! Du kan godt." Du opmuntrer dit barn til at prøve igen og igen.

Du er Guds barn. Han forsøger at hjælpe dig til at udvikle et helligt liv med Ham. Det er trøstende at vide, at Han ikke sparker os ud, når vi snubler og falder. Han slår ikke hånden af os. Han siger ikke, "Du er ikke længere Mit barn, fordi du snubler!" I stedet løfter Han os op og børster støvet af os. Han siger, "Godt så, prøv nu igen."

Enhver, som er affødt af Gud, kan ikke leve i synd. Vi kan ikke praktisere et liv af synd. Hvis vi gør det, så beviser vi blot, at vi ikke tror på det, vi siger vi tror på. Abraham troede på Gud, og hans handlinger fulgte hans tro.

Det betyder selvfølgelig ikke, at så snart Abraham gav sit liv over til Gud i tro, så vaklede hans tro aldrig mere igen. Langt fra! Før og efter bibelens erklæring af Abrahams tro i 1.Mosebog 15:6 er to hændelser, som beskriver nogle store afvigelser i hans tro. Kapitlerne 12 og 20 i 1.Mosebog beskriver, hvordan Abraham udspekuleret udtænkte løgne, som var designet til at redde hans eget skind i stedet for at stole på, at Gud ville bevare ham. Abraham kunne også være en 'isbanker' – men det var ikke et dominerende karaktertræk i hans liv. Han led af lejlighedsvis afvigelser, som vi alle gør, men han levede ikke i de afvigelser. Han udlevede sin tro i en sådan grad, at Bibelen kalder ham en troens mand. Abrahams tro ledte ham til at udleve sin tro.

Og alligevel var det ikke ved hans handlinger, at Gud afgjorde hans retfærdighed; hans retfærdighed blev afgjort af hans tro. Det er det samme med os. Vores tro må nødvendigvis føre til et liv med adlydelse og rette handlinger, men det er ikke de rette handlinger eller vores adlydelse, der indtjener os en rigtig status foran Gud. Jesu Kristi retfærdighed tildeles os ved tro.

I kraft af det faktum, at jeg tror på Gud og stoler på Jesus Kristus, bliver jeg en søn af Abraham. Jeg bliver en af hans efterkommere, og derfor bliver de løfter og forpagtede velsignelser, som Gud gav til Abraham, også mine.

Nådeevangeliet blev prædikeret for lang tid siden igennem Abraham. Hans liv er et strålende billede af, hvad nåde er og gør. Det er langt skønnere end noget maleri, der hænger i Louvre-museet, Prado-museet eller Metropolætan-kunstmuseet. Det er et gribende portræt af Guds kærlighed til en synder, som har placeret sin komplette tillid i Ham – og det bedste af alt ved billedet er, at vi er med lige der i baggrunden med ordet "velsignet" prydet på vores pander.

5

Nåde

*Ét Skridt
af gangen*

FOR ÅR TILBAGE DREV EN AF MINE nære venner en forretning som

leverandør til købmandsforretninger. Mens han lå og kørte sine leveringsrunder, mødte han hustruen til en ejer af en mindre købmandsbutik. De begyndte jævnligt at lave sjov med hinanden, og inden længe mødtes de regelmæssigt for at drikke kaffe og for at tale sammen. Snart fandt de sig selv forelskede i hinanden, de forlod deres familier, og flyttede ind sammen. Det var på dette tidspunkt, at denne mands hustru, også en af mine nære venner, ringede os op og spurgte, om vi ville bede for ham.

I mellemtiden besluttede pastoren fra den kirke, hvor vores venner gik, sig for at besøge manden. Pastoren fortalte ham, at han i et syn så for sig en sort ligvogn, og at hvis ikke manden forlod denne kvinde og gik tilbage til sin hustru, så ville de komme til at bære ham ud af dette lokale med fødderne forrest. Denne håndfaste tilnærmelse gjorde dog blot manden endnu mere vred og forankrede ham i denne umoralske beslutning. Hans hustru ringede dernæst til mig og bad mig om at tale med ham.

Jeg indlod mig på at tage hen og tale med ham, og da jeg kom derhen, fandt jeg min ven boende i en beskidt lejlighed i en garage i den slemme del af byen. Da jeg så hans afdankede lille hjem, slog det mig, hvor meget han havde mistet. Hans hustru og datter var dejlige mennesker. Hans hjem lå i et vidunderligt område. Denne mand havde solgt sin sjæl for en brødkrumme. Da han kom hen til døren og fik øje på mig, kom et skamfuldt udtryk over hans ansigt. Han var meget høflig og bad mig om at komme indenfor og sætte mig ned. Som jeg kiggede rundt og betragtede min vens nye liv, tænkte jeg, *Åh, Gud! Hvordan kunne han bytte så meget væk for så lidt?*

Mit hjerte blev knust, eftersom jeg virkelig holdt af denne mand. Synet af, hvad han var faldet ind i, rev mig i stykker. Jeg fandt mig selv ude af stand til at skjule mine følelser, og til min egen store forlegenhed begyndte jeg at græde. Jeg blev overvældet af sorg, og da hans elskerinde kom ud fra køkkenet, var det eneste, jeg kunne gøre, at hulke. Til sidst blev jeg så flov, at jeg sagde, "Du må meget undskylde. Jeg ved godt, jeg kom over for at mødes med dig, men jeg kan bare ikke tale lige nu." Jeg rejste mig, gik, og tog hjem mens jeg følte mig som et fjols. Her ville min gode vens hustru gerne have mig til at tage hen og besøge ham for at komme med en appel om forsoning, og det eneste jeg kunne finde ud af var at sidde der og hulke.

Den næste morgen modtog jeg en telefonopringning med nyheder, der efterlod mig i chok. Min ven var vendt tilbage til sin kone og familie blot få timer efter mit besøg.

Hvad var det, Gud brugte til at udrette denne mirakuløse helbredelse af et opbrudt ægteskab? Bestemt ikke en 'mere-hellig-end-du' attitude. Hans Ånd havde skabt en ånd af ydmyghed og nedbrudthed i mig, som ledte til en glædelig forsoning. Jeg troede, jeg havde dummet mig gevaldigt – men jeg fandt ud af, at når vi vælger at leve i Ånden, så fryder det Gud at arbejde og virke med stor magt på pragtfulde og ofte uventede måder.

Det er et forbløffende praktisk princip at leve i Ånden. Det betyder ikke, at vi svæver gennem livet med en glorie over vores hoved og et engleagtigt smil på vores læber. Vi kan være åndeligt-sindede og stadig forholde os til folk omkring de jordiske ting. Nogle kristne reagerer så stærkt imod vores kulturs omsiggribende verdslighed, at de mister evnen til at kommunikere med deres venner, familiemedlemmer, og naboer. Det at leve i Ånden fjerner os ikke fra virkelighedens realiteter; det gør os tværtimod i stand til at fungere midt i realiteterne med optimal effektivitet.

Forholdet først og fremmest

Nogen sagde engang, "Det hovedsaglige er at lade hovedsagen forblive det hovedsaglige." Hvor er det sandt i den åndelige verden! Samtidig med at det er et utrolig praktisk princip at leve i Ånden, så må vi stadig huske på, at det ikke er dér, vi begynder. *Personligt forhold går altid forud for adfærd.*

Et strålende eksempel på dette kan findes i Efeserbrevet. De første tre kapitler handler om personligt forhold. Først derefter begynder det fjerde kapitel med ordene, "Derfor... lev værdigt af det kald, som I fik." Det personlige forhold står først, fordi det skaber fundamentet for alt, hvad der kommer efterfølgende.

Hvis vi forsøger at leve et kristent liv uden først at etablere det rette forhold til Gud, så vil vi ikke klare det. For at kunne bevæge os, må vi først tilegne os balance. Dette er også tilfældet i den fysiske verden. Før børn tager deres første skridt, må de lære at holde balancen, mens de sidder op. Dernæst lærer de at mestre kunsten i at kunne stå oprejst. Så lærer de at slingre og vakle lidt. Og først derefter udvikler de evnen til at gå.

I Efeserbrevet fortæller Paulus os, at vi ved at forstå, hvad det betyder at sidde sammen med Kristus, vil begynde at opleve Guds kraft, som så gør det muligt for os at leve på en måde, der behager Ham. Der er tale om en klar fremadskridende bevægelse her. Vi må først have et balanceret forhold med Gud; og så kan vi lære at gå.

På et tidspunkt levede vi alle efter vores kødelige natur, og adlød lysterne af vores kød og vores sind, og vi var fremmedgjorte og adskilte fra Gud. Men så forvandlede Guds nåde vores liv, og vi begyndte at nyde et dejligt fællesskab med Herren. Vi fortsætter med at nyde dette dybe forhold, når vi lader Guds Ånd udøve kontrol over vores liv.

At efterleve vores ord

Der er mange, som påstår at have et forhold med Gud og som slynger om sig med alle de rigtige helligt-klingende vendinger og slagord, men som simpelthen ikke lever med Gud på nogen praktisk måde. Det er centralt og afgørende, at vi lærer at efterleve vores ord. Vores liv må være i overensstemmelse med vores kald, de tilhørende velsignelser og den bekendelse, vi kommer med angående vores nye forhold med Gud.

Vores sind er slagmarken, hvorpå vi afgør, hvor vidt vi vil leve efter Ånden eller efter vores kødelige lyster.

Spørgsmålet er, hvordan vi klarer dette? Hvordan undgår vi at blive revet bort af denne verdens tiltrækningskraft? Paulus havde et svar i Galaterbrevet 5:16*: "Hvad jeg mener, er: I skal *vandre i Ånden*, og så vil I ikke følge kødets lyst".

Det græske ord oversat "vandre" i denne sætning er et udtryk benyttet til at beskrive det dominerende karaktertræk i en persons liv. Hvis nogen nu havde et ry for at være en rigtig gnier, så ville han være en person, der var kendt for at "vandre" i grådighed. Hvis en person rent personlighedsmæssigt var hjælpsom og medfølelse, så ville han være en, der var kendt for at "vandre" i godhed.

At vandre i Ånden betyder, at vi lader Helligånden udøve kontrol over vores liv. Vi bliver hver dag præsenteret for valget mellem at leve efter Ånden eller efter vores egne kødelige lyster. Vores sind er slagmarken, hvorpå vi afgør, hvilken af de to, der skal have herredømmet.

Det er nyttigt at huske på, at Gud har skabt menneskets sind til at fungere stort set ligesom en computer. En computer kan udelukkende præstere det, som er blevet programmeret ind i den. På samme måde bliver vores sind dagligt programmeret. Hvis vores input kommer fra kødet, vil vores liv blive præget af kødet. Hvis vi begynder at programmere vores sind med det, der kommer fra Ånden, så vil vores liv begynde at afspejle Åndens prioriteter.

Hvor er det nemt at falde i den fælde, hvor vi klart og tydeligt forsøger at give udtryk for at have et frodigt åndeligt liv, mens vores egentlige førsteprioritet er at behage kødet! Den magt, vores faldne natur kan have over os, er unægtelig et af de største problemer, vi står overfor i livet. Hvordan kan vi være frie fra den tilsyneladende uovervindelige trældom til kødet?

Det simple men alligevel dybtgående svar er dette: *Bekæmp ikke kødet, styrk Ånden!* Kæmp ikke imod mørket; tænd for lyset.

For at kunne gøre dette, så må vi først erkende, at vi både har en åndelig og en kødelig side af vores natur. Hvis vi skal vandre i Ånden, må vi fodre det åndelige menneske. Vi ved alle, hvad det vil sige at fodre den fysiske side af vores natur. Hvis jeg glemmer at fodre min krop, så er den ikke langsom til at minde mig om dens behov.

Nogen fortalte mig engang, at sulten forsvinder efter tre dages faste. Jeg har konstateret, at det modsatte er tilfældet. Tre dage inde i en faste har mit sind travlt med at drømme om de lækreste anretninger, man overhovedet kan forestille sig. Dette er ganske enkelt min krops udtrykkelige måde at minde mig om, at dens behov skal betjenes. Og så fodrer vi vores kroppe. Vi motionerer og tager vitaminer, for at vi kan vokse os fysisk stærke.

At blive åndeligt stærk kræver en lignende kur. Vi må regelmæssigt indtage livets brød, Guds Ord.

At indtage Ordet

Ironisk nok er indtagelse af Ordet ofte er det sidste på vores liste af gøremål. "Selvfølgelig er jeg nødt til at tilbringe tid i Guds Ord," siger vi, "men jeg synes ikke rigtig at have tid nok til det lige i øjeblikket." Det, vi dermed egentlig gør, er at faste i Ånden. Vores åndelige side bliver ofte fodret uregelmæssigt, krampagtigt og på en ubalanceret måde. Vi forsømmer et regelmæssigt, systematisk studie af Ordet til fordel for en "lad os slå op i Bibelen og se, hvad der umiddelbart fanger vores øje"-tilgang. Ofte har vi hverken et regelmæssigt studie af Bibelen eller nogen gennemført personlig udvikling. Vi ender med lydigt at fodre vores kødelige side, mens vi forsømmer åndens behov. Resultatet er, at ånden bliver svag og kødet begynder at dominere.

Hvis jeg ønsker, at min ånd skal være stærk, så siger det sig selv, at jeg er nødt til at forsyne min ånd med den nødvendige føde. Jeg kan ikke bare blive ved med at fodre min kødelige natur og så håbe på, at jeg på en eller anden måde vil producere åndelig frugt. For at kunne vandre i Ånden, er jeg nødt til at lade min ånd få føde. Det vil sige, at jeg er nødt til at gøre det til en prioritet at bruge mere og mere tid i Guds Ord. Job sagde, "De ord, Han talte, har jeg værdsat mere end min nødvendige føde" (Jobs Bog 23:12*). Det er vigtigt at se Guds Ord, som dét essentielle, det er. Jesus påstod, at Hans

ord var ånd og liv, derfor er regelmæssig, systematisk tid i Guds Ord essentielt, hvis vi skal vandre i Ånden.

I fællesskab med Gud

At have bøn som en høj prioritet er ligeledes essentielt for at opleve glæderne ved at vandre i Ånden. Idet vi mærker begejstringens sus ved at have fællesskab med Gud, opdager vi, hvordan vi bliver styrket i ånden. Vi bliver mere og mere bevidste om Guds tilstedeværelse i alt, hvad vi foretager os og i samtlige omstændigheder, vi befinder os i.

*At vandre i Ånden betyder ganske enkelt, at vi helt bevidst
gør Gud til vores konstante følgesvend.*

Bevidstheden om Guds tilstedeværelse øger vores forståelse og giver os et mere komplet og udviklet syn på verden. Jeg er overbevist om, at et af vores største behov er at blive mere og mere bevidste om Guds konstante tilstedeværelse i vore liv. Da Paulus talte til de epikuræiske og stoiske filosoffer i Athen, som det gengives i Apostlenes Gerninger 17, erklærede han, at i Gud "lever vi, ånder vi og er vi" (vers 28).

Vores liv kan blive forandret på bemærkelsesværdig vis, når det virkelig går op for os, at Gud er med os hele tiden. At miste dette faktum af syne, kan dog have katastrofale åndelige konsekvenser. Jo længere væk Gud fjernes fra vores bevidsthed, jo stærkere drages vi til de ting, der fodrer og behager vores faldne natur. Når vi snubler og falder, kan vi pege på mange eksterne faktorer for at forklare vores adfærd, men roden af vores problem er en manglende evne til at huske på Guds nærvær. Instruktionen om at vandre i Ånden betyder ganske enkelt, at vi helt bevidst gør Gud til vores konstante følgesvend, idet vi bevæger os igennem dagen.

Når vi vandrer i Ånden og lever med en konstant bevidsthed om Guds nærvær, har vi ikke længere brug for andre til at hakke på os og prædike til os om at leve op til kristne standarder. Vore liv bliver revolutionerede, idet vi bevarer Guds nærhed og kærlighed forrest i vores sind.

At forvandle irritation til glæde

Måden vi tænker på med hensyn til selv de mest verdslige glæder ændres radikalt, når vi lader Helligånden herske i vores liv. Det kan godt være, at livets ydre omstændigheder forbliver de samme, men vores attitude gennemgår en så tydelig transformation, at vi finder glæde selv i de ting, der engang plejede at irritere os.

Vi har alle sammen visse gøremål, vi afskyr. Vi gennemgår en klassisk indre konflikt, hvor vi ved, at selvom vi hader at gøre disse ting, så forværres vores situation blot, hvis ikke vi gør dem.

Jeg afskyr for eksempel at gå ud med skraldet. Dog ved jeg, at hvis ikke jeg gør det, vil der inden længe være en forfærdelig stank i køkkenet. Derfor må jeg bide i det sure æble og få det gjort. Jeg ville meget hellere sidde i sofaen og nyde en skål med chokoladeovertrukken is, men hvis jeg forsømmer min pligt, vil lugten af råddent

affald snart blande sig med duften af chokoladeovertrækket, og pludselig er min lyst til is smeltet bort.

Selv i noget så almindeligt som denne husholdningspligt, har jeg et valgt. Jeg kan enten beklage mig over, hvor meget jeg hader at slæbe affald, eller jeg kan udnytte den tid, det tager at få ordnet jobbet, til at have fællesskab med Gud. Jeg kan lovprise Ham ved at fløjte en melodi af taknemmelighed og kærlighed, idet jeg vandrer ud til vejen med skraldet. Idet jeg drager nærmere til Gud, tænker jeg pludselig mindre på skraldet og mere på Hans nåde. Jeg kan sejle igennem selv den mest ildelugtende opgave uden at blive bekymret over det, hvis jeg leder mit sind hen på de ting, der har med Guds Ånd at gøre.

Tag ventetid som et andet eksempel. Der er kun få ting mere irriterende end at holde for rødt i et lyskryds, når man har travlt og skal skynde sig. Du holder dér velvidende, at du er nødt til at vente på en hel sekvens af signaler, før du kan komme videre igen.

Men i stedet for at blive anspændt har jeg gjort det til en vane at have min Bibel liggende på sædet ved siden af mig. Når jeg kommer til et lyskryds, og jeg ved, jeg er nødt til at holde der et lille stykke tid, så begynder jeg at læse et afsnit af Skriften. Før jeg ved af det, bliver der dyttet af mig bagfra. Tiden går enormt hurtigt, når jeg henter næring i Ordet!

Det bliver en spændende oplevelse at vandre i Ånden, når vi lærer, hvad det vil sige at have dybt fællesskab med Gud. Vi bliver mere og mere tilpasset de ting, der hører Gud til – lige fra Hans nærvær i vore hjerter til Hans pragtfulde skaberværk.

Hvem er foran?

At vandre indebærer bevægelse. Når vi går, bevæger vi os fra et sted til et andet. Vores destination afgøres af den retning, vi tager. På samme måde tager vandring i Ånden os fra ét åndeligt sted til et andet. Vi bevæger os fra ét modenhedsniveau til det næste, idet vi lytter til Guds Ånd og vandrer i den retning, Han instruerer os i at gå – dog er det hér, vi nogen gange løber ind i problemer.

Når en tanke eller en særlig lyst dukker op i vores bevidsthed, hvordan kan vi så bedømme, om det er fra Gud? Skrifterne fortæller os, at Gud skriver sin lov på tavler af kød og blod, nemlig vores hjerter (se Jeremias' Bog 31:33 og 2. Korinterbrev 3:3). Gud planter en ide i min ånd, og min ånd kommunikerer den videre til mit intellekt. Dette opfattes normalt som en ide, en tanke eller som en pludselig indskydelse. Gud giver os nogen gange en lyst til nogle ting som et middel til at kommunikere sin vilje for vores liv.

Desværre har jeg også lyster, der kommer fra min egen faldne natur. Min kødelige natur har en tilbøjelighed til at indsprøjte meget stærke tanker og lyster i mit sind. Sommetider er det svært at skelne mellem, hvor vidt en ide er fra Gud eller fra mit kød.

For noget tid siden blev jeg stillet overfor dette dilemma, da jeg var på vej til et sted, hvor jeg skulle tale i Ventura, Californien. Det var en utrolig flot dag og jeg fik den tanke, at jeg i stedet for at tage den mere direkte vej dertil ville køre ad en omvej og nyde den smukke landevejsstrækning langs kysten. At se de brusende bølger og at føle den kølige stillehavsbrise er sådan en nydelse, at jeg havde en logisk mistanke om, at dette ønske var fra mit eget kød, men jeg besluttede at forkæle mig selv alligevel.

Som omstændighederne udviklede sig, indså jeg, at det var Gud, der havde planlagt, at jeg skulle køre ad kystlandevejen. Da jeg nærmede mig Malibu, så jeg to tomlere stå i vejkanterne, og jeg følte en stærk trang til at holde ind til siden og give dem

et lift. Som vores tur nordpå skred fremad, havde jeg lejligheden til at dele Kristus med dette par.

De to blev i Ventura og den følgende aften kom de hen i den kirke, hvor jeg skulle tale. Samme aften bekendte de sig begge offentligt til tro på Kristus og er siden hen blevet stærkt etableret i den kirkes lokale fællesskab. Efter hele denne oplevelse havde udfoldet sig, var jeg i stand til at kigge tilbage og tænke, *Wow! Det var smukt. Gud ledte mig. Det ønske, jeg havde i mit hjerte, til at køre ad kystlandevejen kom fra Ham.*

Det kan dog alligevel nogle gange være svært at skelne, hvornår Herren taler til vore hjerter. Vi tror fejlagtigt ofte, at Gud kun kan lede os på mystiske og dramatiske måder. *Hvis Gud taler til mig, tænker vi, så må stedet helt sikkert begynde at ryste, lysene vil flakke og mit hår vil rejse sig.* Gud har aldrig talt til mig på den måde. Når Gud taler til mig, så taler Han til min ånd, som så kommunikerer beskeden til min bevidsthed på en så naturlig måde, at det er svært at bedømme med det samme, om det virkelig er Guds stemme.

Jeg ville ønske, jeg kunne fremskaffe en formular eller en simpel test til at identificere Guds stemme, men hvis en sådan procedure eksisterer, så har jeg i hvert fald ikke opdaget den endnu. Ligesom dig, kæmper jeg også med at kende forskel på Åndens stemme og min egen kødelige naturs stemme. Jeg ville ønske, jeg kunne anbefale en idiot-sikret måde at genkende Guds stemme på, men desværre står det ikke i min magt.

Alligevel har Gud ikke efterladt os i en forvirrende tåge. Han har sendt sin Helligånd til at bo i vores hjerter ikke kun for at guide os i specifikke omstændigheder, men også for at lede os ind i en forståelse af den åbenbarede sandhed i Guds Ord. Han vil aldrig lede os på nogen måde, der er i modsætning til det, Han allerede har erklæret i Skrifterne!

Forståelse af Ordet

Det er interessant at se, hvordan nogle mennesker, der endnu ikke kender Herren, ender med at blive utroligt modløse, når de forsøger at læse Bibelen. De ser den kolossale indflydelse, som Skriften har haft på millioner af menneskers liv og dens indvirkning på den vestlige civilisation, og de ønsker at forstå, hvad den har at sige.

Helt uforanderligt kører disse mennesker fast og bliver stærkt irriterede, og Bibelens betydning går tabt for dem. Dette burde ikke overraske os, eftersom Bibelen selv fortæller os, at det sjælelige menneske ikke tager imod eller forstår det, der kommer fra Guds ånd, og heller ikke kan kende det, eftersom det kun bedømmes efter Åndens målestok (se 1. Korinterbrev 2:14). Derimod forstår og bedømmer det åndelige menneske alt, men selv bedømmes han/hun ikke af nogen. Når vi er kommet ind i det rette forhold til Gud igennem Kristus, så kan Hans Helligånd åbenbare sandheder til vore hjerter. Guds Ord bliver levende og forståeligt for os.

Denne løbende og vedvarende åbenbarende tjeneste, som Ånden udøver, er vital. Det er utroligt, hvor ofte jeg kan læse et kapitel af Skriften igennem uden at få noget som helst ud af det. Jeg tager mig selv i at nå ned til slutningen af kapitlet og spørge mig selv, "Hvad var det egentlig, jeg lige har læst?" På det tidspunkt stopper jeg ofte lige og beder, "Herre, dette kapitel har helt sikkert noget at sige til mig. Åbn min forståelse og tillad din Ånd at tale til mig fra dit Ord." Når jeg så genlæser kapitlet, forbløffes jeg af den sandhed, der skinner igennem til mit hjerte.

På et tidspunkt i løbet af vores søndagsgudstjenester i Calvary Chapel har vi som regel en simpel oplæsning fra Salmernes Bog, som menigheden blot lytter til. Når vi når til tredje gudstjeneste, ender jeg som regel med at opdage ting i den pågældende

skrifttekst, som jeg ikke havde bemærket under vores første gudstjeneste samme morgen. Et af versene begynder at tale til mig på en meget særlig og stærk måde. Denne form for oplevelse af at blive ledt ind i al sandhed er en levende og stor del af, hvad det vil sige at vandre i Ånden.

Stræk dig fremad!

Med kødet, denne faldne verdens normer og Satan selv på modstanderholdet, står vi virkelig over for nogle alvorlige hindringer for åndelig vækst og modning. Men Bibelens råd til os er, at vi skal strække os frem mod den sejrpris, som Gud kalder os til i Kristus Jesus (se Filipperbrevet 3:14). Jesus siger, "Kæmp for at komme ind gennem den snævre port" (Lukas Evangeliet 13:24). Det græske ord, som er blevet oversat "kæmp" er *agonizomai*, hvorfra vi får det engelske ord *agonize*, som på dansk betyder *at pine* eller *at gennemgå frygtelige kvaler*. Tag ikke fejl; det er ikke nemt eller naturligt at vandre i Ånden. Det kræver en helhjertet indsats, hengivenhed og koncentration fra det ene øjeblik til det næste.

Det kan ikke siges klart nok, at det her er et valg, som hver enkelt af os må træffe dagligt. Når vi vælger at vandre i Ånden, så kan de praktiske resultater være betagende smukke. Vi vil nyde godt af en vidunderlig dybde og vedholdenhed i vores fællesskab med Gud. Som apostolen Johannes observerede, "Hvis vi vandrer i lyset, ligesom Han er i lyset, har vi fællesskab med hinanden, og Jesu, Hans Søns, blod renses os for al synd" (1. Johannes' Brev 1:7).

Det, der især er betagende ved fællesskab med Gud, er at jo mere vi oplever at have det, jo mere ønsker vi at have det. Jo mere vi personligt bliver berørt af den fred og indfrielse, som udspringer af intim samhørighed med Faderen, jo sværere bliver det at leve uden. Når vi oplever ikke at have dette fællesskab, så kalder en indre tomhed os tilbage til bøn og til Ordet.

Idet vi vandrer i Guds Ånd, begynder vi at nyde godt af de kolossale fordele, som kommer af et tæt fællesskab med Gud. Vi mærker nærmest en stærk følelse af glæde overvælde vore hjerter. Vi kan fløjte, mens vi går livets tunge pligter i møde, fordi vores glæde er i Herren – selv mens vi er midt i et snavset stykke arbejde. At vandre i Guds Ånd bringer en følelse af fred, en dybde i vores forståelse, en tålmodighed, en venlighed og en mildhed, som intet andet kan give. Det giver en styrke og en kraft til at kunne modstå kødets vedholdende lyster. Vi er pludselig i stand til at se det større perspektiv, og vi finder visdom til at håndtere vores faldne natur på en realistisk og rationel måde. Som Paulus opsummerede det, "De kødelige vil det kødelige, og de åndelige vil det åndelige. Det, kødet vil, er død, og det, Ånden vil, er liv og fred" (Romerbrevet 8:5-6).

Hvordan kan vi overhovedet undgå at blive draget med hele vores hjerte til det herlige nye liv, som Gud frit tilbyder os i sin nåde? Et liv styrket af Guds Ånd – med glæde, kærlighed og fred flydende igennem os – er lige præcis det, som vi brændende ønsker.

Men for at kunne opleve denne velsignelse, er vi nødt til at beslutte os for at vandre i Ånden. Vi er nødt til at komme til Gud og bede Ham om at plante i vore hjerter en dybere lyst til bøn, til tid i Ordet og til fællesskab med Jesus. Vi må bede om nåde til først at søge Guds rige og Hans retfærdighed. Det er i dét øjeblik, vi vil opleve knusende sejr over selv de mest altoverskyggende synder i vore liv, og det er på det tidspunkt, at det bliver muligt for Guds Ånd at bruge os på de mest ekstraordinære måder.

Selv når alt, vi kan foretage os, er at tude.

6

Nåde

*En have,
ikke en fabrik*

HAR DU NOGENSINDE TÆNKT OVER den enorme forskel, der er på "arbejdsgerninger" og "frugt"? "Arbejdsgerninger" giver antydningen af en fabrik med pres, deadlines og det konstante behov for at producere. Men "frugt" skildrer en fredelig, stille have – et sted, hvor vi har lyst til at blive, mens vi nyder hinandens selskab.

Det er vigtigt at indse, at Gud ikke kommer til sin fabrik ledende efter produkter. Han kommer til sin have for at nyde dens frugt. Nådeevangeliet inviterer os til at efterlade røgen og presset fra et fabriklignende liv af gerninger for i stedet at bære den frugt, Gud ønsker at se i vort livs have.

Det naturlige resultat af et forhold med Gud

Galaterbrevet 3:2-3 er et afgørende afsnit for dem, der ønsker at leve på en måde, der behager Gud. Paulus skriver, "Dette ene vil jeg have at vide af jer: Fik I Ånden ved at gøre lovgerninger eller ved at høre i tro? Er I så uforstandige? I begyndte dog i Ånden, vil I nu ende i kødelighed?"

Bemærk, at apostlen sammenligner to ting:

- Ånden, som kædes sammen med tro;
- lovgerninger, som kædes sammen med kødelighed.

Hver gang vi bevæger os ind i lovgerningernes verden, så har vi med kødelighed at gøre. Hver gang vi er i Åndens verden, har vi med tro at gøre. Ånden og tro hænger sammen, og det samme gør lovgerninger og kødelighed.

Nogen siger måske, "Men Chuck, vi er *nødt til* at gøre gerninger for Herren." Nej, vi er ikke. Der er ikke én eneste ting, jeg kan gøre i min kødelighed, som vil behage Gud. Men tro producerer derimod altid frugt.

Hvis du er involveret i lovgerninger, så afhænger du af din kødelighed. Men hvis du vandrer i tro med Jesus Kristus, så producerer Ånden frugt i dit liv. Frugt er ikke noget, du frembringer, fordi du tror, du er nødt til det; frugt er det naturlige resultat af et forhold til Gud.

Se på den friske frugt, der hænger på et ferskentræ. Fersknerne hænger ikke derude og kæmper og arbejder hårdt dag efter dag for at blive modne; alt, hvad de behøver at gøre, er blot at hænge der. Modningsprocessen er det naturlige produkt af ferskengrenenes forhold til træet og dets rødder. Så længe de holder sig til træet, vil de helt automatisk frembringe dejlig og frisk frugt.

Det er det samme med vores egen situation. Så længe vi virkelig holder os til Kristus – hvilket er et spørgsmål om tro – så vil der komme frugt ud af forholdet. Hvis der ingen frugt er i mit liv, så bør der sættes udfordrende spørgsmålstejn ved forholdet.

Det er derfor, Paulus siger til os, "Ransag jer selv, om I er i troen! Prøv jer selv! Ved I ikke, at Jesus Kristus er i jer? Ellers står I ikke jeres prøve" (2. Korinterbrev 13:5). Jesus fortalte os, at der findes ulve i fåreklæder. Du kan ligne en kristen, opføre dig som en kristen og tale som en kristen – men bedstemor, sikke store tænder du har! Du kan have alle de ydre ligheder med et får, men i virkeligheden være en ulv.

Hvordan kan vi så vide, hvem der er hvem? Jesus sagde, "I kan kende dem på deres *frugter*" (Mattæus Evangeliet 7:20, eftertryk tilføjet).

Vi er kaldet til at ransage vore liv for at bedømme, hvilken form for frugt vi producerer. Hvis frugten er dårlig, så er der noget galt med det forhold, vi har med

Gud, hvilket betyder, at der er noget galt med vores tro. Et levende forhold af tro på Jesus Kristus vil bære frugt – uden undtagelse.

Vores store fejltagelse

Et af vores store problemer er, at vi er tilbøjelige til at være mere interesserede i, hvad vi gør, end i hvad vi er, mens Gud er mere interesseret i, hvad vi er, end hvad vi gør. Han kigger efter frugt; vi forsøger at producere gerninger.

Desværre har vi alle i løbet af årene hørt ting som, "Du burde gøre disse gerninger for Herren; du burde gøre dette arbejde for Gud." Vi bliver altid tilskyndet, opfordret og presset til at udføre gerninger for Guds rige. Så går vi ud og begynder at gøre noget for Gud, fordi pastoren eller et eller andet udvalg har bedt os om at gøre det.

Måske er det at indkalde besøgene til kirken, når Gud ikke har kaldet os til at være indkaldere. Jeg kender nogle mennesker, som er stive af skræk ved at skulle besøge fremmede menneskers hjem. Når de går op til en dør og banker på, beder de inderligt, "Herre, lad dem endelig ikke være hjemme i aften." Sådanne besøg er ikke naturlige for dem. Det er en påtvunget anstrengelse, et arbejde i kødelighed, som de snart ender med ikke at kunne fordrage. De hader det og begynder at slæbe sig selv af sted med tunge fødder. Så ringer udvalgets formand dem op og siger, "Vi manglede dig sidste tirsdag til vores indkaldere-aften. Vi vil bare lige sikre os, at du møder op næste tirsdag aften." De svarer modstræbende, "Okay," og den onde cirkel fortsætter.

Det er på den måde, du bliver skubbet ind i noget, som Gud ikke har skabt dig til. Du tvinges ind i unaturlige roller, og du begynder at blive irriteret i din tjeneste til Gud. Men Gud vil ikke have, at du giver Ham noget som helst, som du ærgrer dig gnavent over at skulle give. Gud kan ikke fordrage "kristent gnaveri." Det er en fornærmelse i Hans øjne. Selv jeg hader, når folk er gnavne over noget, de har gjort for mig. Det får mig til at føle mig dum og utilpas. Hvem bad dem i det hele taget om at gøre det?

Hvis der er noget, som du bare ikke har lyst til at gøre, så lad vær. Lad være med at gå ud og udfør en eller anden storsindet gerning for derefter at beklage dig over det. Så ville det være bedre, hvis du slet ikke gjorde noget som helst.

Lad indkaldelses-arbejdet blive gjort af dem, der elsker at gøre det. Der findes folk, som er begejstrede for at tale med fremmede. De keder sig, hvis de bare sidder derhjemme, og de kan ikke vente med at starte samtaler med folk, de aldrig før har mødt. Det ligger i deres natur. Det er *naturligt* for dem – og det er dét, der er nøglen.

Når det er naturligt, er der tale om frugt; når det er fremtvunget, er der tale om lovgerninger. Gud udruster os altid til at gøre dét, Han har kaldet os til at gøre, og så bliver det naturligt for os at gøre.

Mange folk føler sig som andenrangs-kristne, fordi de ikke kan præstere det, andre kan. De render måske ind i en kristen, som siger, "Pris Herren! I den her uge vidnede jeg til fem mennesker, og alle fem tog imod Jesus." *Åh mand*, tænker personen, som ikke er udstyret med nådegaven til at evangelisere, *jeg er et elendigt vidne for Herren. Jeg vidnede ikke til nogen. Jeg er sådan en fiasko.* Han begynder at føle sig skyldig, fordi han ikke var ude og hive fat i folk for at spørge dem, om de kendte de fire åndelige love.

Hvorfor er nogle mennesker så effektive, når det kommer til udbredelse af evangeliet? Fordi det er naturligt for dem. Gud har udrustet dem til den opgave. Ikke alle i legemet er munden, og munden ville trods alt ikke være i stand til at fungere, som den skulle, hvis ikke der var en hjerne bag den og fødder til at bære den derhen, hvor den havde behov for at komme. Vi bør ikke føle os skyldige, blot fordi vi ikke har den

samme tjeneste eller effektivitet som visse andre. Legemet arbejder som en enhed, og Gud er den, der har tildelt hver enkelt af os vores plads i legemet.

Gud vil have dig til at gøre dét, Han har udstyret dig til at gøre helt naturligt. Det kristne livs frugt blomstrer naturligt i dig, idet du holder dig til Jesus Kristus igennem tro på Ham. Jesus sagde, "Derved herliggøres min fader, at I bærer megen frugt og bliver mine disciple" (Johannes Evangeliet 15:8). Gud ønsker, at du skal være ekstremt frugtbar for Ham. Den frugt kan kun komme til syne, idet du holder dig til Kristus – og det er et spørgsmål om tro.

Kødelig tro findes ikke

Mattæus' evangelium fortæller os, at mange mennesker en dag vil komme til Jesus og fortælle om alle de arbejds gerninger, de gjorde for Ham, og Mesteren vil svare, "Jeg har aldrig kendt jer" (Mattæus Evangeliet 7:23). Herren anerkender ikke kødelige gerninger; det har Han aldrig gjort. Husker du, da Gud sagde til Abraham, "Tag Isak, din eneste søn, ham du elsker, og begiv dig til Morija-landet. Der skal du bringe ham som brændoffer på det bjerg, jeg giver dig besked om" (1. Mosebog 22:2)? Herrens kommentar lyder en smule mærkværdig – egentlig havde Abraham faktisk også en anden søn, Ismael, som var mindst 14 år ældre end Isak. Hvad mente Gud så med kommentaren, "Tag din *eneste* søn, Isak"?

Svaret er, at Ismael var et resultat af kødelighed. Han var ikke den søn, Gud havde lovet Abraham; han var ikke troens søn. Ismael var et produkt af kødet. Gud nægtede at anerkende Ismael, netop fordi han var et resultat af Abrahams og Saras kødelige forsøg på i egen kraft at "hjælpe" Gud med at opfylde sit løfte til dem. Gud anerkendte udelukkende det værk, Han havde vakt ved Ånden: Isak, troens barn. Derfor sagde Han til Abraham, "Tag nu din søn, din *eneste* søn Isak."

Gud anerkender eller belønner aldrig de gerninger, som er af vores kødelighed. Tværtimod ønsker Han nidkært, at Åndens frugt i stigende grad karakteriserer vore liv.

Det femtende kapitel af Johannes-evangeliet forklarer, hvordan kristne bære frugt. Jesus sagde, "Bliv i mig, og jeg bliver i jer. Ligesom en gren ikke kan bære frugt af sig selv, men kun når den bliver på vintreet, sådan kan I det heller ikke, hvis I ikke bliver i mig" (Johannes Evangeliet 15:4). Jesus fremhævede ikke, hvad vi *gør*, men hvad vi *er*. Det, der kommer frem fra vore liv, er resultatet af vores forhold til Ham. Vi kan ikke have et ægte, rigtigt forhold til Herren uden at frembære frugt. Hvis der ingen frugt er, så må vi hellere tage vores forhold op til fornyet eksamination – for "I skal kende dem på deres frugter".

Selvudnævnte frugt-kontrollører

Gud har gjort et pragtfuldt værk i dit liv ved Hans Helligånd. Mens du stadig var en synder, elskede Gud dig. Og da du ved tro kaldte på Ham, retfærdiggjorde Han dig og tilgav dig for enhver forkert ting, du nogensinde har gjort. Gud viskede din tavle ren. Han udslettede fortiden så grundigt, at Han har sørget for, at det er som om, den aldrig har eksisteret. Det er det, begrebet "retfærdiggjort" betyder.

I det øjeblik du tog imod Jesus Kristus ved tro – før du betalte en øre i tiende, før du gjorde en eneste gerning – tog Gud alle de sorte streger, som var imod dig og viskede dem ud. På grund af din enkle tro på Jesus Kristus som din Frelser og Herre retfærdiggjorde Gud dig og rensede dig for hele din fortid. På grund af din tro tilregtede Han dig Jesu retfærdighed. Dit forhold med Ham begyndte med din tro.

Det her er alt sammen ret basalt, men på den ene eller den anden måde glemmer vi det ofte. Nogle gange kritiserer kristne andre kristne eller finder fejl. De siger, "Ved du, hvad de gør? Det her er forfærdeligt. De kalder sig selv kristne, og alligevel gør de det ene og det andet. De lever ikke op til standarden – ja, de drikker endda vin. Det er forfærdeligt!"

Hvad er det lige, den type kristne gør? De har sat sig selv op som dommere. De er blevet til selvudnævnte frugt-kontrollører. De dømmer kvaliteten af en anden mands tjener. Det havde Paulus noget at sige om; han skrev, "Hvem er du, som dømmer en andens tjener? Det er en sag for hans egen herre, om han står eller falder" (Romerbrevet 14:4).

*Det er meget lettere at behage Gud end mennesket. For at behage Gud behøver vi blot at tro på Ham og stole på Ham.
Det er nådeevangeliet.*

Hvis du tjente mig, ville jeg bedømme din tjeneste. Jeg ville måske sige, "Du er en uduelig tjener. Jeg aner ikke, hvorfor jeg har dig gående." Hvis du gjorde noget, som vækkede mishag hos mig, så ville det være mig, der sagde til dig, "Hør her, jeg kan ikke lide den måde, du tørrer opvasken af på; du efterlader for meget vand på glassene, og du sætter dem op i skabet, mens de stadig er halv våde. Jeg kan ikke fordrage at tage et fugtigt glas ud af skabet. Det er dér, bakterierne formerer sig. Tør dem dog helt af."

Det kunne også være, at jeg sagde til dig, "Du er en fremragende tjener. Du gør sådan et godt stykke arbejde! Det er en fornøjelse at have dig hos mig!" I begge tilfælde ville det være mig og ikke en udefrakommende, der bedømmer din tjeneste.

Men sandheden er, at jeg ikke er din herre og at jeg ikke kan dirigere dig i, hvordan du skal tjene. Du må stå foran din egen herre, og jeg kan ikke dømme din tjeneste. Jeg kan ikke sige, at du er en elendig tjener. Jeg har ingen ret til at dømme over din tjeneste til Gud. Det er Gud, du tjener, og enten står du eller falder du i din herres åsyn. Paulus tilføjer, "Herren har magt til at holde ham stående" (Romerbrevet 14:4).

Vær ikke bekymret over, at visse folk ikke kan se, hvordan du nogensinde skal klare det. Jeg har erfaret, at det er langt lettere at behage Gud end mennesket. Det er en udsigtsløs udfordring at forsøge at behage alle. Selv hvis det lykkes dig, vil nogen anklage dig for at være en person uden rygrad, der kun lever for at gøre alle tilfredse. Det er simpelthen ikke muligt, at behage alle på én gang.

Det smukke er, at vi ikke behøver at gøre alle glade. Alt, hvad vi behøver at koncentrere os om, er at behage Gud. Og hvordan gør vi så det? Ganske enkelt ved at tro på Ham og stole på Ham. Vi tilfredsstiller ikke Gud igennem alle vores arbejds-gerninger og febrilske aktiviteter. Vi glæder og tilfredsstiller Ham, når vi tror på Ham og sætter vores tillid til Ham. Det er nådeevangeliet.

Det er en glæde for mig!

Tro behager Herren og tro skaber forhold til Gud. Forholdet producerer den omtalte frugt. Det sker ikke ved, at jeg bare sidder og er ren og hellig og retfærdig og

smiler og er sød og udstråler kærlighed hele dagen lang. Jeg er opslugt af aktiviteter – men aktiviteter, som ikke føles som arbejdsgerninger. Det er fantastisk at være i stand til at sige, "Ved du hvad... jeg har lyst til at lave det, jeg laver. Faktisk laver jeg det, jeg elsker at lave!" Det er ikke et arbejde, det er ikke en vennetjeneste, det er ganske enkelt noget, jeg nyder at gøre.

For år tilbage, da jeg tjente i en bestemt kirkeretning, tog jeg ofte til stævner, hvor jeg rendte ind i mine kammerater. Vi tog ud og spiste middag sammen og jeg begyndte at tale om et skriftsted, som Herren havde talt til mit hjerte igennem. "Årh, helt ærlig, Smith – fagsnak," ville de sige og skifte emne. Jeg svarede, "Hvad mener du med 'fagsnak'? Det er mit liv! Der er ikke andet, jeg hellere ville tale om. Der er ikke noget mere spændende at snakke om."

Når du laver det, du elsker at lave, så er det ikke et arbejde eller et fag. Du knokler ikke i en religiøs fabrik. Dine aktiviteter er frugten af dit forhold til Gud.

Når Guds kærlighed fylder dit hjerte, har du mest lyst til at tale om Ham: Hans Ord, Hans godhed, Hans kærlighed. Du går ikke rundt og kræver forfremmelse, bare fordi du har gjort det, du kan lide at gøre. Du forventer ikke en belønning for det, der er naturligt for dig (selvom Gud *vil* belønne dig for den frugt, der kommer fra dit liv). Du gør det, fordi du har lyst til at gøre det, fordi det er din natur at gøre det, fordi Gud har fyldt dit hjerte med lysten til at gøre det.

"Thi Kristi kærlighed tvinger os," skrev Paulus (2. Korinterbrev 5:14). "Ve mig, hvis jeg ikke forkynder evangeliet!" (1. Korinterbrev 9:16).

Jeg er sikker på, at vi alle har haft oplevelser, der minder lidt om Jeremias, da han blev smidt i et fangehul for at have bekendtgjort Guds Ord til Israels konger. Idet han sad i mørket, sagde han i realiteten, "Nu er det nok; jeg er færdig med det her. Gud, her er min opsigelse. Bed mig aldrig mere om at tale i dit navn. Jeg gør det ikke mere. Læg ikke dine ord på mit hjerte længere. Herre, jeg er færdig, jeg har sagt op. Forstår du? Det er slut. Jeg vil aldrig tale igen i Herrens navn. Du behandler mig på denne måde og lader mig blive smidt i et fangehul. Du tager dig ikke af mig. Men det kan alt sammen være lige meget nu; jeg er færdig!" (se Jeremias 20:8-9).

Jeremias var ude af sig selv. Han var vred. Han bekendte dog hurtigt, "Men Hans Ord var i mit hjerte som en brændende ild, der rasede indespærret bag mine knogler. Jeg blev træt i min selvbeherskelse, og jeg kunne ikke holde til det længere" (vers 9*). Han kunne ikke lade være med at tale. Han var *nødt til* at tale. Han behøvede ikke at tvinge sig selv, som var det et arbejde; tværtimod prøvede han rent faktisk at tvinge sig selv til ikke at tale, men endte alligevel med at tale. Hvorfor? Det var naturligt; det var frugten af hans forhold til Gud.

Surmuleri er ikke en Åndens frugt

Gud driver ikke fabrikker; Han dyrker haver. Han er ikke interesseret i dine lovgerninger; Han ønsker at nyde din frugt. Han ønsker ikke, at du skal være styret af din kødelighed; Han kalder dig til at være afhængig af sin Ånd.

Som Paulus minder os om, kan vi ikke begynde i Ånden og fuldende i vores kødelighed (se Galaterbrevet 3:3). Vi kan ikke føje arbejdsgerninger til vores tro og derved forbedre vores forhold til Gud, selvom mange mennesker forsøger at gøre netop det.

Mange gange begynder folk med at tro på Herren, at elske Herren, at tjene Herren, og de har det strålende. Åndens glæde er deres. Så dukker nogle religiøse 'brødre' op og begynder at lægge tunge byrder på dem. "Hey bror, hvis du virkelig er en kristen, så er du nødt til at gøre det her. Hvorfor gør I folkens det der? Og I kalder jer selv kristne? Jamen, I gør jo ikke engang det her." De begynder at fremlægge alle disse tunge betingelser, så kristendom bliver til et surt slid. Det ophører med at være en naturlig glæde og begynder i stedet at være en rutine, en byrde, et arbejde.

Hvornår lærer vi det? Vi kan ikke forbedre den retfærdighed, Gud har givet til os. Ethvert gerningsbaseret forhold bliver lynhurtigt som en trædemølle, hvori vi mister glæden ved vores forhold til Herren. Pludselig er det en pligt, en forpligtelse, et bebyrdende arbejde. Inden længe begynder vi at mukke og surmule indvendigt. Glæden fra Herren forlader vores liv med Ham. Vi nyder ikke længere frihed, men aser og maser i stedet under et trældommens åg. Vi tænker, *Jeg må hellere huske at bede i aften, ellers er der ballade. Åh, men jeg er så træt. Jeg gider ikke ud af sengen. Men jeg er vel nødt til det – årh, mand, det er så koldt!*

Jeg er sikker på, Gud siger, "Årh, ti nu stille og læg dig hellere til at sove! Du skal ikke ulejlige mig, når du er i det humør. Hvem har overhovedet bedt dig om det?"

Man skulle tro, at hvis der var nogen, der mestrede denne lektie, så ville det være evangeliets tjenere. Alligevel er der mænd, der vil have os til at tro, at de ved hjælp af deres kødelige gerninger formidler de ting, som hører Ånden til. De beskriver den store indvielse, der kræves for at have den type tjeneste, som de har – hvilke kolossale personlige ofre en person må bringe for at have en sådan kraft, som de har. De fortæller om deres overgivelse, deres faster og deres pligttrøskab, og de udlægger det som om, deres gerninger har hjulpet dem til at opnå et eller andet åndeligt niveau, der fik Gud til at betro dem med sin magt. Gud kan ikke overdrage denne magt til alle og enhver, siger de, men de har gjort sig fortjente til det. Ofte siger disse folk rent faktisk noget i retning af, "Jeg gik ind i andet værelse, lukkede døren og sagde, 'Gud, jeg kommer ikke ud herfra, før jeg har den magt.' Og jeg blev derinde og fastede og bedte, indtil jeg fik den." De taler som om, deres egen retfærdighed gjorde dem fortjente til Guds velvilje. Men det gjorde den ikke; det var kun en lovgerning. Og Gud vil aldrig hædre eller anerkende en kødelig lovgerning.

Paulus sagde til galaterne, "Er alt det sket med jer til ingen nytte – hvis det da virkelig var til ingen nytte? Han, der giver jer Ånden og gør undergerninger iblandt jer – gør Han det, fordi I gjorde lovgerninger, eller fordi I hørte i tro?" (Galaterbrevet 3:4-5). En sand tjener giver al æren til Herren. "Således skal jeres lys skinne for mennesker," sagde Jesus, "så de ser jeres gode gerninger og priser jeres Fader, som er himlen" (Mattæus Evangeliet 5:16).

Vi er alle inviteret

Guds gerninger er ikke forarbejdet og formet på grund af vores retfærdighed. De finder sted af nåde igennem tro, og det betyder, at de kan udføres igennem enhver af os. Du behøver ikke være et helt særlig salvet instrument.

Lad dit liv være som en have, hvor Gud kan komme og nyde den frugt, der vokser frem, idet du holder dig til Kristus.

Jakob siger, at Elias var en mand med lidenskaber, ligesom os andre (se Jakobs Brev 5:17). Han blev nedslået, han blev rystet, han blev vred, han klokkede i det. Men da han bad, regnede det ikke i tre år. Elias var ikke en eller anden superhellig profet. Han var ikke et gådefuldt mysterium. Han var et menneske under samme kår som os, med den samme type følelser, som vi har – den samme nedtrykthed, som vi nogle gange kan opleve. Alligevel lyttede Gud til ham på grund af hans tro.

Det samme potentiale er dit. Alt, hvad der er nødvendigt, er blot at tro på Herren og at stole på Ham.

Eftersom du er begyndt i Ånden, må du ligeledes fortsætte i Ånden. Når du er begyndt i tro, må du fortsætte videre i tro. Lad vær med at degenerere til lovgerninger; lad ikke dit kristenliv blive trist og kedeligt arbejde. Gør ikke dig selv til en fabriksarbejder, men lad dit liv være som en have, hvor Gud kan komme og nyde den frugt, der vokser frem fra dit liv, idet du holder dit til Kristus i tro.

7

Nåde

*Tro og
velsignelser*

VISSE FEJLTAGELSER VIL BARE ikke uddø.

Tag for eksempel den fejl, der fik kirken i Galatien til at snuble for omkring 2000 år siden. På en eller anden måde forekommer samme fejltagelse stadig i lige så stærk grad i dag. På trods af, hvad Paulus sagde om det, så er der stadig i dag en masse undervisere, der promovere ideen om, at Helligånden modtages ved lovgerninger. Hvor er det tragisk, at en af de største hindringer til at opleve fyldigheden af Guds velsignelser og kraft er en lære, som hentes i kirken! Vi hører, at hvis vi vil have Helligånden til at komme ind i vores liv, så må vi hellere gøre hovedrent i vores tilværelse og opføre os ordentligt. Vi må skille os af med enhver form for urenhed for at blive værdige til at blive velsignet.

Selvom sådan en lære er meget oprigtig, så er den oprigtigt forkert. Essensen i sådan en prædiken er, at vi er nødt til at blive retfærdiggjorte igennem vores egen adfærd og vores egne bestræbelser, og kun derefter kan det være, at Gud nedlader sig til at røre os. Det var denne samme vranglære, der i mange år afholdte mig fra at modtage Guds bedste.

Trofast men frustreret

Da jeg som barn voksede op i en pinsekirke, ønskede jeg inderligt dét, der blev betegnet som 'at blive døbt med Helligånden'. Jeg tog til mange "eftermøder", og jeg fulgte ofte med min far til mændenes bønnemøder lørdag aften. Der ventede jeg på Herren og bad Gud om at fylde mit liv med sin kraft.

Jeg elskede Herren inderligt og jeg hungrede efter så meget af Guds kraft, som jeg overhovedet kunne få. Men der var noget i vejen. Igennem mange år troede jeg, at en eller anden hemmelig synd holdte mig tilbage. Og det var også tilfældet – men slet ikke den type synd, jeg forestillede mig. Mit problem var ikke lyst, grådighed eller en anden altfortærende vane. Mit problem var selvretfærdighed.

Du kan måske synes, at det er mærkeligt, at en så ung person kunne kæmpe med åndelig stolthed, men det gjorde jeg. Jeg lærte skriftsteder udenad. Jeg kunne opremse rækkefølgen af Bibelens bøger og stave hver af bøgernes titler. Jeg kunne citere hele kapitler af Guds Ord. Jeg gik aldrig i biografen. Jeg havde aldrig røget så meget som en eneste cigaret. Jeg tog aldrig til vilde fester. Den kirke, jeg kom i, underviste, at alle disse ting var syndige, så jeg undgik dem religiøst.

Mange gange så jeg præstens søn samle cigaretskodder op fra vejen og ryge dem, men jeg ville ikke gøre det. Nok gik mine andre kammerater fra kirken i biografen hver lørdag, men det gjorde jeg aldrig. Jeg havde tænkt mig at være *hellig*.

Men hvad var det så, der var så forfærdelig galt? Gud velsignede mine kammerater, selv når de røg cigaretskodder! *Herre, Du ved, jeg er mere retfærdig, end de er, tænkte jeg. Jeg har aldrig begået nogen af de der modbydelige synder. Hvorfor velsigner du dem og ikke mig?* Jeg gennemgik en frygtelig kamp inde i mig selv.

Det blev værre, når jeg hørte dem give deres vidnesbyrd om, hvordan de havde ventet på at blive fyldt af Helligånden. De fortalte, at idet de ventede på Gud, viste Herren dem den cigaretpakke, der lå i deres lomme. I det øjeblik de hev pakken med cigaretter op af lommen og lagde den frem på alteret, så fyldte Gud dem tilsyneladende med Helligånden. Sådan forklarede de det i hvert fald.

Jeg forsøgte at gøre mig fortjent til Guds velsignelser, men jeg var aldrig god nok. Det faldt mig aldrig ind blot at spørge Gud i simpel tro.

Måske var mit problem, at jeg ikke havde en pakke cigaretter i lommen, som jeg kunne lægge frem på alteret. I stedet lavede jeg en mental liste over mine synder fra den uge, der var gået, og tænkte: *Okay Herre, jeg blev vred på min bror i den her uge. Herre, vær sød at tilgiv mig for at være blevet vred.* Så ville jeg give mig til at vente på, at Han skulle fylde mig med Ånden. Men det gjorde Han ikke.

Utallige gange hørte jeg talere sige, "I ved, at Gud ikke vil fylde et urent kar. Han er Helligånden. Derfor må du være et helligt kar." Så jeg gjorde, hvad jeg kunne for at blive hellig. Jeg bekendte alt til Gud, som jeg overhovedet kunne komme i tanke om (selv ting, som jeg ikke havde gjort, bare for at være på den sikre side).

Jeg sloges gang på gang med min samvittighed. Jeg overgav og genovergav mit liv til Gud. Jeg gav afkald på enhver lille, tvivlsom aktivitet, som jeg kunne finde og ofrede dyrebare ting, som jeg elskede – alt sammen i en forgæves bestræbelse på at blive hellig og retfærdig nok til, at Guds Ånd kunne fylde mit liv. Jeg var frustreret og halvkvalt i min vandring med Kristus.

Til sidst sagde jeg i desperation, "Okay Herre, jeg tager gerne til Kina som missionær. Vil du ikke nok fylde mig med din Helligånd." Men Han gjorde det ikke. Jeg lovede Herren, at jeg ville tage til Kina, Afrika, Sydamerika og Indien. Der skete stadig intet.

Igennem hele den periode forsøgte jeg at modtage Helligåndens fylde ved gerninger – ved at blive retfærdig igennem overholdelse af de standarder, jeg havde sat op. Jeg forsøgte at modtage Ånden ved lovens gerninger. Jeg prøvede ethvert trick, jeg kendte til, med en alvorlig sult og længsel efter at blive fyldt af Gud og efter at modtage Hans gaver. Jeg ved ikke, hvor mange aftener jeg sad i pinefulde kvaler og plagede Gud og undrede mig over, hvorfor Han aldrig velsignede mig.

Jeg var overbevist om, at jeg var nødt til at nå op på et eller andet bestemt retfærdighedsniveau, før Gud ville velsigne mig. Jeg troede, at Helligånden i det samme øjeblik, som jeg nåede dette høje niveau, ville fylde mig. Og samtidig blev jeg foruroeligt og bekymret over, hvad jeg så ske omkring mig. Hvordan kunne folk, hvis tøj lugtede af alkohol og nikotin, komme ind fra gaden og modtage Jesus Kristus som deres Frelser og blive døbt i Helligånden lige på stedet? Det burde jo ikke kunne lade sig gøre, men det var lige præcis, hvad der fandt sted.

Det var simpelthen ikke fair. Her havde jeg levet for Herren og tjent Ham hele vejen igennem, og så var det dem, der blev velsignet og ikke mig. Jeg kunne ikke forstå Guds uoverensstemmelser. Det var umuligt for mig at forene den lære, jeg havde modtaget igennem årene, med det, jeg så ske.

Hvis bare jeg havde forstået Guds nåde! Så ville jeg ikke have ventet alle de år med at modtage Helligåndens kraft og bemyndigelse. Da jeg begyndte at læse og forstå Guds Ord, kom jeg en dag til teksten, hvor Paulus spørger, "Fik I Ånden ved at gøre lovgerninger eller ved at høre i tro?" (Galaterbrevet 3:2). Pludselig indså jeg, at dette var et retorisk spørgsmål. Det åbenlyse svar var, at de havde fået Ånden ved at høre i tro.

Jeg var helt paf. Jeg havde aldrig hørt sådan noget undervist. Jeg havde forsøgt på egen hånd at blive hellig nok eller tilstrækkelig retfærdig, men jeg magtede selvfølgelig aldrig at blive god nok til at fortjene at blive fyldt med Helligånden. Det faldt mig aldrig ind at spørge i simpel tro. Jeg var sikker på, at Gud behøvede min hjælp.

Den dag lagde jeg alle mine selvretfærdige bestræbelser til side og sagde ganske enkelt, "Herre, nu tager jeg imod Helligånden som en gave fra dig." Og det gjorde jeg så i det samme øjeblik. *Hvor dum kan man være!*, tænkte jeg. *Jeg kunne have fået dette for mange år siden, hvis jeg blot havde vidst... Hvis jeg blot var blevet undervist om det!*

Åh, alt det jeg tabte i disse magre år på grund af en lære, der fremhævede overholdelsen af regler og love! Helligånden tager bolig i os, fylder os og giver os kraft og styrke, når vi tager imod det ved at stole og tro på Jesus Kristus som vores Herre og Frelser – ikke ved at overholde et eller andet ydre adfærdskodeks. Det er derfor, jeg gentager dette simple og dog mægtige budskab igen og igen, der understreger og fremhæver Guds nåde, kærlighed, barmhjertighed og godhed til os uværdige syndere.

Tag af velsignelserne

Idet jeg begyndte at forstå Bibelen, så jeg, at det ikke var min egen retfærdighed eller evne til at nå op på et hellighedsniveau, der gør mig værdig til Guds velsignelser. Gud velsigner mig, når jeg ganske enkelt stoler på Ham for Hans velsignelser. Jo længere jeg lever, jo mere indser jeg, hvor uværdig jeg er til at blive rørt af Gud, og hvor ufortjent det egentlig er. Han *ønsker* at velsigne mig – ikke fordi jeg er god og hellig og ren, men fordi det er Hans natur. Han nyder at velsigne sine børn.

Ved du, at der kun er én ting, som holder Guds velsignelser tilbage fra dit liv? De tilbageholdes ikke, fordi du ikke har været trofast med dine andagter denne uge. De bliver ikke holdt tilbage, fordi du er snublet i et bestemt område af dit liv. Alle snubler. Det eneste, der holder Guds velsignelser tilbage i dit liv, er når du undlader at stole på Ham for de velsignelser. *Guds velsignelser er tilgængelige for enhver, der ganske enkelt tror på Ham og stoler på Ham for velsignelserne.*

Kom ikke til Gud på baggrund af din egen retfærdighed eller godhed. Man ville være et fjols, hvis man ønskede at frarøve Herren det gode værk, som Han ønsker at gøre i dit liv! Den eneste attitude, som er acceptabel i Hans øjne, er den, der siger, "Jeg er en fiasko, og jeg fortjener det ikke – men vær sød at velsigne mig alligevel, Herre."

Fra det øjeblik jeg indså, at Guds velsignelser var mine igennem simpel tro på Ham, har jeg oplevet Hans velsignelse lige siden. Jeg er blevet givet så meget og har modtaget så meget fra Gud, at det er umuligt at holde rede på alle velsignelserne. Jeg er kommet til en dør, der aldrig er lukket. Dengang, hvor jeg kom i min egen retfærdighed, var døren lukket det meste af tiden. Men nu, hvor jeg kommer til Gud på basis af Hans kærlighed, er døren altid åben.

Gud elsker os altid. Hans kærlighed til os forandrer sig ikke fra dag til dag. Han elsker os ikke mere i dag, end Han gjorde i går. Sådan er Guds kærlighed ikke. Guds kærlighed til os er bestandig; den varierer aldrig. Hans kærlighed til os er ikke baseret på os; den er baseret på Ham og Hans kærlighedsrige natur.

Gud er kærlighed. Han elsker dig og bliver ved med at elske dig, selv når du rangerer højt oppe på listen over syndere. Selv hvis du engang levede i oprør mod Gud og løftede din knytnæve op mod Hans ansigt og sagde, "Jeg hader dig, Gud!" Han elskede dig også dengang. Og Han elsker dig nu. Eftersom Gud elsker os, ønsker Han at velsigne os. Hans velsignelser afhænger ikke af vores godhed, vores retfærdighed eller vores trofasthed. Guds velsignelser afhænger udelukkende af Hans ønske om at velsigne os. Vores job er simpelthen blot at modtage i tro. Husk på Paulus' retoriske

spørgsmål: "Fik I Ånden ved at gøre lovgerninger eller ved at høre i tro?" Blev du selv så retfærdig, at Gud langt om længe besluttede, "Okay, nu er han tilstrækkelig retfærdig, så nu må jeg vel hellere fylde ham"? Nej! Vi er ikke mere retfærdige nu, end vi var den første dag, vi kom til tro.

Du kan ikke forestille dig den velsignelse og kraft, som Gud er ivrig efter at give dig del i, hvis du blot vil tro på Ham og stole på, at Han vil og kan gøre det. Vi er alt for ofte ligesom de uforstandige galatere. Hvorfor skulle vi være så uforstandige at vende tilbage til et lovbestemt forhold, når vi kan forholde os til Gud igennem et kærlighedsforhold? Vær ikke uforstandig ved at kræve, hvad du tror, du har fortjent, for det, du fortjener, er døden. Vi fortjener alle døden, for vi begår alle synd.

Gud ønsker at velsigne dig *nu*, fordi Han elsker dig. Gud ønsker at velsigne dit liv, og vejen til den velsignelse er din tro.

Du kan da ikke mene mig!

Nogle af jer, der læser dette, tror måske, at Gud umuligt kan velsigne jer, fordi I har svigtet Ham for mange gange, eller fordi I er for svage, eller fordi I har gjort noget, der er forfærdelig forkert. Du har måske et kronisk problem i form af et modbydeligt temperament eller vidtløftige øjne, der let falder for visse fristelser. Du undrer dig, *Hvordan kan Gud velsigne mig, når jeg råber sådan af mine børn? Hvordan kan Gud velsigne mig, når min moral er så pilrådden? Hvordan kan Gud velsigne mig, når jeg er sådan og sådan og sådan...?* Dit problem er i så fald, at du leder efter en velsignelse på basis af din egen præstation. Du er fanget i den tankegang, der siger, "Når jeg bliver så god og så perfekt, så er Han i stand til at velsigne mig."

Men det er vildledt og fejlagtigt!

Vi må få det ind i vore hoveder, at Gud ønsker at fylde vore liv med Helligånden i samme øjeblik, vi siger, "Herre, jeg ønsker virkelig at have denne kraft, og jeg beder dig om at fylde mig."

Men jeg må komme med en advarsel. Det er uundgåeligt, at åndelig krigsførelse bryder ud præcis på dette tidspunkt. Når du beder om Guds fylde, begynder Satan øjeblikkeligt at beskyde dit sind med alle mulige løgne og beskyldninger. Han vil distrahere dig. Han vil få dig til at føle dig skyldig eller uværdig. "Hvad har du gang i, hvordan kan du spørge Gud om det?" spørger han hånlige. "Du burde skamme dig. Det har du ingen ret til! Se, hvad du er. Se, hvad du har gjort. Hvordan kunne Gud på nogen måde fylde dig med sin Hellige Ånd?"

Ironisk nok vil Satan somme tider bruge *kristne* mennesker til at levere denne løgn. Enhver person på et selvretfærdigt trip vil uundgåeligt læsse en bunke af skyld på dine skuldre. "Det er din egen skyld, ved du nok," hentyder han måske indirekte. "Hvis du bare havde lidt mere tro. Hvis bare du var lidt mere åndelig. Hvis du bare var en lille smule mere ligesom mig." Sådan et åndeligt bombardement behøver ikke stå på ret længe, før mange af os vil beslutte os for at trække vores ord tilbage igen. "Glem det, Herre," siger vi.

*Gud ønsker, at du skal erfare Hans kærlighed,
Hans berøring, Hans kraft og Hans salvelse.*

Hvilken tragedie! Jeg ved, jeg ikke fortjener Guds velsignelser, men Gud velsigner mig ikke, fordi jeg fortjener det. Gud velsigner mig på basis af sin kærlighed til mig og på basis af sin nåde mod mig i Kristus Jesus. Det er baggrunden for velsignelsen – ikke min godhed, ikke min retfærdighed og ikke min fuldkommenhed. Hvis vi bare kunne få dette gennem vores tykke kranium, så ville begynde at blive velsignet på en måde, vi ikke kan forestille os.

Velsignelserne er der. Gud ønsker at velsigne dig. Alt, hvad du behøver at gøre, er at tro på, at Han vil velsigne dig, selvom du udmærket ved, at du ikke fortjener det. Velsignelserne kommer ikke på grund af dine gerninger, de kommer på grund af din tro – fordi du stoler og tror på, at Gud vil velsigne dig.

Manglende evne til at forstå denne sandhed er lige præcis grunden til, at en masse mennesker har alvorlige problemer i deres tilværelse som kristen. "Jeg begriber ikke, hvorfor Gud har velsignet ham – han ryger cigaretter!," siger nogen. "Det gør jeg jo ikke. Men se alle hans velsignelser. Jeg kan ikke forstå, hvorfor Gud velsigner folk, der ryger cigaretter." Men selvfølgelig er Guds velsignelser ikke baseret på folks rygevaner. De er kun baseret på vores tro på Gud og Hans ønske om at velsigne os, eftersom vi er Guds børn.

Gud *har lyst til* at velsigne sit folk i dag. Herrens øjne spejder ud over hele jorden, så Han kan vise sin styrke og hjælpe dem, der helhjertet er med Ham (se 2. Krønikebog 16:9). Vend blot dit hjerte til Gud, tro på Hans Ord og stol på, at Han vil gøre, som Han lover. Sig, "Herre, velsign mig nu." Og tag imod.

Jeg er godt klar over, at vi nærmest anser en så nassende grad af nåde som en krænkelse nogen gange. I det øjeblik jeg siger, "Åh Herre, giv mig en rigtig velsignelse. Jeg vil rigtig gerne have en fantastisk velsignelse," så protesterer mit sind: Hvad tænker du på med at spørge Gud om en velsignelse? Efter det du tænkte i eftermiddags, hvordan kan du så bede Gud om at velsigne dig?

Det er så svært for os at forstå ideen om at fortjene en velsignelse. Simpelthen at tro på Gud og forvente Hans velsignelse – selvom vi har været fiaskoer og ikke fortjener det – er ekstremt svært for os at fatte. Men når vi endelig kommer over den forhindring og begynder at forvente, at Gud velsigner os bare fordi Han har lovet at velsigne os, så er der intet, der kan stoppe Hans velsignelser fra at røre vore liv.

Abrahams velsignelse

De samme velsignelser, som Gud lovede Abraham, er vores, fordi vi er Abrahams efterkommere. Lyt til blot tre af de lovede velsignelser:

- "Frygt ikke, Abram, Jeg er dit skjold! Din løn skal blive meget stor" (1. Mosebog 15:1).
- "Jeg gør dig uhyre frugtbar" (1. Mosebog 17:6).
- "Jeg opretter min pagt med dig og dine efterkommere i slægt efter slægt, en evig pagt: Jeg vil være din og dine efterkommeres Gud" (1. Mosebog 17:7).

Alle disse velsignelser og flere til er dine. Eftersom Gud ser dig i Kristus, bliver Jesu retfærdighed givet til dig. Det og det alene er grundlaget, hvorpå Gud velsigner dig – helt og aldeles.

Nådeevangeliet insisterer på, at Gud ønsker, at du skal opleve Hans kærlighed, Hans berøring, Hans kraft og Hans salvelse, selvom du ikke fortjener det. Gud har tildelt ethvert menneske en grad af tro. Udøv den, brug den, og den vil udvikle sig. Tro og stol simpelthen på Herren, og indstil dig på Guds velsignelser.

Glem aldrig, at velsignelsen af Guds Ånd i vore liv ikke er skænket til os, fordi vi en dag blev hellige nok til at fortjene det. Velsignelsen af Guds Ånd kom til os, da vi langt om længe 'så lyset' og blot troede på, at Gud ville holde sit Ord. Vore "retfærdighedsgerninger" havde ingenting med det at gøre.

Guds metoder har ikke forandret sig. Abrahams velsignelse kommer til os alle igennem simpel tro på vores Herre Jesus. Vores del af ansvaret er ganske enkelt at tro på Ham for Hans velsignelser.

Og når jeg tænker over det – så er det noget af en velsignelse i sig selv.

8

Nåde

Kampen begynder

FOR IKKE SÅ LANG TID SIDEN modtog jeg et brev fra en ung mand, som fortalte mig om sine intense kampe med kødet. Han beskrev sin nedslående statistik af nederlag efter nederlag, nærmest som en genlyd af Paulus' udbrud i Romerbrevet 7:24: "Jeg elendige menneske! Hvem skal fri mig fra dette dødsens legeme?"

Det var nemt for mig at relatere til hans situation. Vi har allesammen lidt under lignende svære tider i løbet af vores liv med Herren. Selvom vi længes efter et liv, der behager Gud, så viser kødets magt sig at være for stærk for os, og vi svigter.

Igennem hele kirkens historie har mænd ledt efter måder, hvorpå de kunne få kødet under kontrol. Der var engang, hvor mange kristne mente, at den bedste måde at opnå sejr over kødet på, var at låse sig selv inde i et skab i et kloster. De nægtede sig selv adgang til kontakt med noget- eller nogen som helst, der på nogen måde kunne få dem til at snuble. Men selv et flygtigt blik i de dagbøger, de efterlod, viser, at isolationen ikke hjalp.

Jerome, den berømte teolog fra den tidlige kirkes samtid, boede i mange år i et rum, der ikke var meget større end et bur. Hans eneste kontakt med omverdenen var et lillebitte vindue, hvor han kunne få sin mad bragt igennem. Han isolerede sig fra alt og alle for at give sig selv fuldt ud til at studere Guds Ord, meditere og bede. Men hans personlige dagbøger beskriver, hvordan hans strenge livsstil og de tykke murer omkring ham ikke kunne holde forfærdelige tanker, forestillinger og fantasier borte fra hans sind, idet han sad i sit lille, mørke rum.

Der er ingen hjælp at hente før det øjeblik, hvor vi indser, at svaret er langt uden for vores ressourcer. At råbe ud til Gud er nøglen til vores befrielse.

Kødet er en forfærdelig stærk fjende. Nogle kristne kæmper en tabende kamp med kødet igennem hele deres liv. De har det som israelitterne, der gik tabt i ørknen uden nogensinde at træde ind i Guds hvile.

Hvorfor oplever sådanne kristne aldrig Guds sejr? Svaret er enkelt: de bruger alle deres kræfter og al deres energi i et forsøg på at leve et helligt liv i deres egen styrke. I stedet for at give deres liv og deres kampe over til Gud, bliver de ved med at lede efter en eller anden ny taktik, en ny metode, et nyt program for retfærdighed. Og der er aldrig nogen af dem, der virker.

Så længe vi forsøger at udfri os selv fra dette dødsens legeme ved desperat at søge efter endnu et program eller et koncept, der kan guide vore bestræbelser, så vil vi mislykkes. Der er ingen hjælp at hente, før vi indser, at svaret ligger langt uden for vores ressourcer. Nøglen til vores befrielse er at råbe ud til Gud i erkendelse af vores svaghed.

Ikke endnu et selvrealiserings program

Vores totale magtesløshed er en svær ting at indrømme for de fleste af os. Vi kan godt lide at se os selv som stærke, handlekraftige mennesker, der er i stand til at tage sig af egne problemer. Hvor mange gange har vi ikke startet et eller andet personligt

selvforbedrings-projekt i den tro, at hvis vi blot er fast besluttede, så kan vi let tabe et par kilo eller komme tilbage i form eller eliminere en generende vane? Men det triste faktum er, at så længe vi tror, vi kan forandre vores liv til det bedre ved vores egen styrke, så vil det aldrig lykkes.

En af de største vækstbarrierer i det kristne liv er forestillingen om, at vi ved hjælp af egne anstrengelser kan leve et liv, der behager Gud. Hvis vi tror, vi kan gøre dette, så vil vi forsøge at tage æren for det. "Se, det var ikke så svært at lægge den vane på hylden! Jeg vidste, jeg kunne gøre det!" I det øjeblik giver vi ikke Gud æren, men skriver i stedet en succeshistorie med os selv i hovedrollen. Vi begynder at fortælle andre, hvordan vores formular også vil virke for dem, og Gud ryger længere og længere ud af billedet. Men til trods for vores store selvsikkerhed, får det første vindpust af tragedie eller skuffelse ganske forudsigeligt hele vores korthus til at falde sammen om ørerne på os.

Gud lader os som regel følge disse selvhjælps- og selvrealiseringsprogrammer, indtil vi har prøvet dem allesammen. Han tillader, at vi spiller ud med alle vores egne kort, indtil vi langt om længe kommer til den ærlige bekendelse, "Jeg kan ikke selv. Jeg kan ikke være retfærdig ved egen kraft. Jeg elendige menneske!" Den form for ærlighed er ekstrem svær for os, fordi den tvinger os til at indrømme vores egen uformåenhed, fiasko og svaghed. Vi hader at komme til disse konklusioner, fordi de stritter imod vores stolthed.

Det er til gengæld først, når vi indrømmer vores fuldstændige magtesløshed, at vi finder håb. Når vi endelig vender os i retning af Guds nåde, så griber Herren ind og begynder at gøre et arbejde i os, som vi ikke kunne gøre selv. Det er først, når vi finder os selv drevet af desperation til et råb af hjælpeløshed og håbløshed, at vi virkelig begynder at opleve sejr i Kristus.

Kampen begynder

Det faktum, at en kamp i det hele taget eksisterer i os, er på en måde noget, vi virkelig kan glæde os over. Hvis vi ikke var blevet bragt åndeligt til live af Gud, så ville der ikke være nogen konflikt. Hvis min ånd stadig var død i overtrædelser og synd, så ville jeg ikke kæmpe med onde lyster. Jeg ville straks dykke ned i dem og leve efter kødet. Det faktum at vi befinder os i denne kamp, er et stærkt bevis på, at vi virkelig er Guds børn.

Og vi er i en kamp. Hvem kan benægte, at et rasende slag finder sted indeni enhver af os? I Galaterbrevet 5:17 fortæller apostlen Paulus os: "For kødets lyst står Ånden imod, og Ånden står kødet imod. De to ligger i strid med hinanden, så I ikke kan gøre, hvad I vil."

Peter havde et dybt kendskab til denne kamp. På et tidspunkt fastslog denne store, bramfrie fisker nærmest pralende overfor Jesus, at selvom alle de øvrige disciple flygtede, så ville han blive hos Jesus igennem alt. Men før den aften var omme, benægtede han Jesus tre gange. Jesus havde haft ret lige fra starten: Ånden er rede, men kødet er skrøbeligt (Matthæus Evangeliet 26:41).

Ligesom Peter reagerer vi ofte impulsivt, før vi kan få styr på os selv. Vi ønsker at handle rigtigt, men ender med at gøre noget forkert. Som Paulus skrev, "Jeg finder altså den lov, at jeg, skønt jeg vil gøre det gode, kun evner det onde. For jeg glæder mig inderst inde over Guds lov. Men jeg ser en anden lov i mine lemmer, og den ligger i strid med loven i mit sind og holder mig som fange i syndens lov, som er i mine lemmer" (Romerbrevet 7:21-23).

Vi kan ikke kende til Guds sejr, før vi indser, at en krig om kontrol konstant føres indeni os mellem Helligånden og vort kød. Vores kødelige natur er ikke død endnu. Selvom vi begyndte at nyde og smage på Helligåndens fordele, da vi gav vores liv til Kristus, og selvom kødet blev fravristet tronen i vores liv, så er kampen ikke forbi endnu. Før vores omvendelse fandt sted nød kødet at dominere og kontrollere vores liv, og indtil vores kroppe forløses, vil den kødelige natur aldrig opgive sin kamp for at bringe os tilbage under dens magt.

Er vores ønsker forkerte?

Det er vigtigt, at vi på dette tidspunkt ikke begår den fejl at tro, at vores kropslige appetit og drifter i sig selv er onde. Vores kropslige lyster blev skabt af Gud og er fuldstændig nødvendige for vores overlevelse.

Den stærkeste af alle kødelige lyster er vores behov for ilt. Der er intet galt med at trække vejret, men det er muligt at fordreje denne naturlige funktion og eksempelvis bruge den til at inhalere kokain. Ved at gøre dette, tager vi en naturlig, Gud-given funktion og perverterer den til noget unaturligt. Det kalder Bibelen "synd."

Vores krops næststørste behov er behovet for væske. Der er jo slet ikke noget galt med tørst, med mindre vi beslutter at slukke den ved at sidde på en bar og kaste den ene drink ned efter den anden, indtil vi ikke kan se klart længere. Her er der atter tale om en naturlig drift, som kan misbruges til et andet formål end det, som Gud skabte det til.

Vores næste stærke drift er sult. Der er i sig selv intet syndigt i at spise, med mindre vi bliver så optaget af mad, at det begynder at påvirke vores sundhed. Normalt forbinder vi et misbrug af vores naturlige behov for mad med frådseri, men lige så harmfuld er besættelsen af at være tynd. Nogles liv går kun ud på at tælle kalorier og at tvangsmotionere til de bryder sammen. Dette er også en synd.

Gud skabte ikke bare sexdriften til reproduktion, men også som en smuk måde for en mand og en hustru at udtrykke sin gensidige kærlighed på. Men når vi tager denne drift og gør den til et egoistisk nydelseslegetøj, så er fokus ikke længere på kærligheden, og det bliver dermed til noget forkert.

Det er let at se, hvordan alle disse smukke drifter, som er givet af Gud, kan fordrejes til et selvisk misbrug og blive til noget, der bekriger Ånden. Alle disse kropslige appetitter blev skænket til os af Gud, men Hans hensigt var aldrig, at nogen af dem skulle herske over os. De er en nødvendig del af livet, men Han designede dem ikke til at dominere vores liv.

Jesus sagde, at hvis vi kun tænker på, hvad vi skal spise, drikke eller iklæde os, så er der ingen forskel på os og de ikke-troende (se Mattæus Evangeliet 6:31-32). En person, der ikke kender Gud, kan ikke gøre andet end at forfølge sine kropslige drifter, men vi kristne ved, at livet er mere end blot mad og drikke, og at kroppen er mere end tøj. Vores køds ønsker er helt okay og rigtige i sig selv, men det var aldrig Guds hensigt, at de skulle regere os. Men i vores faldne natur forsøger vores kropslige appetitter at bestemme over vores liv. Der er her, kampen begynder.

Mesterens kampplan

På dette tidspunkt rejser spørgsmålet sig: Men hvad skal vi så gøre med kødet? Gud *har* skabt forholdsregler for kødet. Det er korset.

Forsøg ikke at forbedre kødet ved at iklæde det en åndelige udsmykning eller at ændre det i egen kraft. Det kan ikke forbedres. Det er nødt til at blive korsfæstet.

Paulus konstaterede, "Vi ved, at vort gamle menneske er blevet korsfæstet sammen med Ham, for at det legeme, som ligger under for synden skulle tilintetgøres, så vi ikke mere er trælle for synden" (Romerbrevet 6:6).

Bibelens recept til at løse konflikten mellem kødet og Ånden er ikke personlig disciplin eller selv-beherskelse. Det er Helligåndens kraft.

Vores opgave er at erkende, at dette er sandheden. Hvis ikke kødets lyster stadig var en faktor i vores liv, så ville vi ikke have behov for at regne vores gamle natur for at være død med Kristus. Når-som-helst vi støder på et område at vores kød, der stadig kontrollerer os, er vi nødt til ærligt at erkende, at kødets kamp mod Ånden fortsætter indeni os. Vi er da nødt til at bringe det specifikke svaghedsområde til korset og regne det for at være korsfæstet.

Men det er kun det første skridt! Bibelens recept til at løse konflikten mellem kødet og Ånden er ikke personlig disciplin eller selv-beherskelse. Magt over kødet kommer udelukkende igennem et liv, der er kontrolleret af Ånden. Selvom konflikten vil være til stede i os lige så længe, vi lever i disse kroppe, giver Gud os de fornødne ressourcer til en åndelig sejr. Når vi lader Guds Ånd tage over og virke stærkt i vores liv, kan vi triumfere over vores faldne natur.

Ethvert forsøg på at helliggøre sig selv er per definition en kødelig anstrengelse. Da Paulus nåede til et desperat punkt og udbrød, "Jeg elendige menneske!", så spurgte han ikke, "Hvordan kan jeg selv finde en strategi til at gøre det bedre næste gang? Hvordan kan jeg prøve endnu hårdere, så jeg opnår mere tilfredsstillende resultater?" Paulus havde allerede prøvet at gå ned ad den vej til formålsløsheden. Han indså, at kraften til at leve et gudsfrygtigt liv ikke var i ham. Han så, at han behøvede en Befrier, og derfor udbrød han i stedet, "Hvem skal fri mig?"

Når Jesus vækker vores ånd, giver Han os også et hjerte, der har nye ønsker. Vi begynder at længes efter intimt fællesskab med Gud, et dybere kendskab til og en bredere forståelse af Hans Ord, samt tættere fællesskab med andre, som er i live i Kristus Jesus. Vi ønsker ikke længere at leve efter kødets natur, fordi vi har indset, at konsekvensen af sådanne ting er frustration og død. Vores tidligere liv i kødet fik os hele tiden til at række ud efter noget mere, noget lige udenfor vores rækkevidde, noget der endeligt ville give en følelse af vedvarende tilfredsstillelse. Men den ventede indfrielse smuttede altid fra os.

Idet vi lever efter Ånden, opdager vi derimod en fred, som verden ikke kan forstå. Den endeløse kamp – den smertende tomhed – er væk, og vi oplever en vidunderlig følelse af mål og mening. Kødet har ikke længere den tiltrækningskraft, som den engang havde, og kampen indeni os er vundet.

Åndelige tankelege

Uanset om vi kan lide det eller ej, uanset om vil indrømme det eller ej, så er der en form for pervers lov på færde indeni os, som gør, at ondskab er til stede i os uanset, hvor vi er. Paulus giver en præcis beskrivelse af denne forvirrende konflikt, som er så stor en del af vores liv: "Det, jeg vil, det gør jeg ikke, og det, jeg hader, det gør jeg. Men

når jeg gør det, jeg ikke vil, giver jeg loven ret i, at den er god. Men så er det ikke længere mig, der handler, men synden, som bor i mig" (Romerbrevet 7:15-17).

Tag i betragtning hvordan vi håndterer en af de simpleste og mest direkte bud i Bibelen. Jesus sagde i Johannes Evangeliet 13:34, "Et nyt bud giver jeg jer: I skal elske hinanden." Johannes fortæller os senere, at hvis vi siger, vi elsker Gud, men hader vores bror, er vi løgnere (1. Johannes' Brev 4:20). Hvis vi ikke kan elske vores næste, som vi har set, undrer Johannes sig, hvordan kan vi så elske Gud, som vi ikke har set?

Her kommer vores problem ind i billedet: Eftersom Bibelen så udtrykkeligt forbyder rendyrket had mod en anden person, forsøger vi ofte at opbløde sagen ved at sige, "Jamen, jeg hader jo ikke ham, kun de beskidte ting, han gør." Men hvis vi er ærlige, må vi indrømme, at det er forfærdeligt svært at adskille et individ fra hans gerninger. Jeg har i hvert fald ikke let ved at skelne på den hårfine måde. Jeg opdager, at jeg ikke bare hader, hvad en ond mand gør, men også ham. Hvis jeg hører, at han er kommet ud for noget ubehageligt – såsom at få sin nye bil smadret i et trafikuheld – så fanger jeg mig selv i at fryde mig indvendigt. Jeg ved, at Bibelen siger, at min attitude burde være anderledes, men det er den ærligt talt ikke.

Vi ender ofte med selektivt at lege med vores egne tanker for at overbevise os selv om, at vi virkelig adlyder Gud og elsker dem, der er 'uelskelige'. Hvis vi prøver ihærdigt nok, så kan vi faktisk overbevise os selv om, at vi virkelig elsker og tilgiver. Men sandheden om vores indvendige tilstand bliver soleklar, når den vanskelige person kommer forbi, klapper os på skulderen og med højlydt stemme annoncerer for hele lokalet, "Nå, bror, du havde vist ikke tid til at bruge din deodorant i morges, hva'!" Vores første reaktion er at tænke, *Din idiot! Nu vender alle sig rundt og stirrer på mig. Hvorfor falder du ikke bare død om, dit kryb!* Vi ønsker virkelig at elske denne person, men vores kød tillader det ikke!

Ligesom Paulus finder vi en ironisk lov på spil indeni os. Når vi ønsker at gøre det gode, er ondskab til stede. Vi ender med at blive frustrerede med os selv, dødt trætte af vores fiaskoer og overvældet af modløshed. Vi har en dyb følelse af at have lidt et åndeligt nederlag, og ligesom Paulus udbryder vi, "Jeg elendige menneske! Hvem skal fri mig fra dette dødsens legeme?"

Ingen grund til at prale

Først når vi indrømmer, at vi er ude af stand til at udfri os selv fra syndens og dødens lov, kan der åbnes op for Guds herlige magt, som så kan virke i os og gøre for os, hvad vi selv er ukvalificerede til at gøre. Idet Guds kraft forvandler os indefra og ud, kan vi kun takke og prise Gud. Vi kan ikke sige til andre, "Jeg plejede at være involveret i synd. Men en dag bestemte jeg mig for at bruge al min viljestyrke og disciplin til ikke at gøre sådanne ting længere, fordi Jesus ikke kan lide det." Der er ikke plads til at prale om, hvilke fine og selvkontrollerede mennesker vi er. Som Bibelen erklærer, "Gid det aldrig må ske for mig, at jeg er stolt af andet end af vor Herre Jesu Kristi kors" (Galaterbrevet 6:14).

Har du nogensinde mødt folk, der virkede mere åndelige, end de egentlig var? Denne form for uoprigtighed afsløres eksempelvis, når nogen taler om en åndelig kamp. Hvis en person indrømmer at have en kamp med kødet på et bestemt område, laver disse "åndelige" folk øjeblikkeligt et selv-retfærdigt, "helligt" ansigtsudtryk. Uden at sige et ord, kommunikerer de, at kødelige kampe er en forfærdelig abnormitet for en kristen. "Jamen, hvis du blot bad noget mere og brugte noget mere tid i Ordet og havde et åndeligt sind (som os), så ville du ikke have dette problem med din kødelige natur."

Selvom sådanne holdninger af superåndelig perfektionisme er meget almindeligt, stemmer de ikke overens med Bibelens soleklare undervisning. Jeg tror ikke på, at vi nogensinde vil opleve et tidspunkt, mens vi lever her på jorden, hvor vi ikke har et problem med disse kødelige legemer. Jeg ved fra mange års erfaring, at mit eget kød kan være lige så besværligt, som det altid har været.

Når Gud for eksempel viser mig et område af kødet, som Han ønsker at ændre, så starter jeg altid ud med de bedste hensigter. Jeg ser min synds vederstyggelighed og lover, at jeg aldrig mere vil snuble på den måde igen. Og så finder jeg på forskellige discipliner og strategier for at løse problemet. Jeg søger efter alle former for råd om, hvordan jeg på en praktisk måde kan håndtere situationen. Men før eller senere ser jeg alle mine bedste planer falde fra hinanden. Jeg bliver så frustreret, at jeg råber, "Gud, hjælp mig!" Og så helt utroligt nok, gør Han det. Hans Ånd begynder på mirakuløs vis at forvandle mit liv.

Idet jeg strømmer over med taknemmelighed, ser jeg, hvordan Guds forvandlings-metode er så vidunderligt simpel og langt bedre end mine egne vildledte anstrengelser. Jeg ryster på hovedet og siger, "Hvornår vil jeg nogensinde forstå nådens simple koncept?" Hvordan kunne jeg nogensinde have tænkt, at jeg på et eller andet tidspunkt ville være i stand til at gøre noget nyttigt og bevise for Gud, at jeg ikke er et komplet vrage? Og alligevel tænker jeg det.

Det var aldrig Guds hensigt, at kødet skulle regere over os, og Han har forsynet os med ressourcerne og med kraften til at opnå sejr. Men så længe vi er dedikeret til at forsøge at kæmpe vores egne kampe, så vil selv vores bedste anstrengelser komme i vejen. Ethvert forsøg på helliggørelse, som bunder i vores egen styrke, er et kødets værk og er lige så afskyeligt i Guds øjne, som den ting, vi forsøger ikke at gøre længere. Når vores sejr kommer alene fra Guds indgriben, så er slutresultatet ære og pris til Gud.

En fælde at undgå

I de stunder, hvor vi føler os nær ved Herren, er det fristende at sige, "Dette er så smukt, jeg vil aldrig leve efter kødet igen, for det er bare så meningsløst og tomt!" Desværre kommer så den næste dag, og vi glemmer alt om vores gode hensigter. Idet vi slæber os selv i seng efter en lang og frustrerende dag, går det pludselig op for os, at vi på trods af vores bedste bestræbelser flakkede på afveje, gjorde vores eget og blev kontrolleret af kødet. Til vores store overraskelse greb kødet endnu engang tøjlerne, og vi fandt os selv i færd med at gøre, hvad vi havde lovet ikke at gøre mere.

Det er i det øjeblik, at vi ofte begår vores største fejltagelse. Vi begynder at bebrejde og fordømme os selv og lover, at vi vil prøve endnu hårdere næste gang. Sådan kan den onde cirkel fortsætte... Så snart vi laver sådanne løfter, har vi besluttet at investere tillid i vores kød. Vi siger, at vores egne anstrengelser vil gøre os åndeligt stærke, og vi har dermed trådt tilbage i kødets verden. Ligesom Peter siger vi, "Jeg vil aldrig benægte dig!"

Mange af os bliver ekstremt frustrerede, når det tyder på, at vi konstant kæmper de samme kampe om og om igen. Men dette burde ikke overraske os. Vi går alle igennem den forudsigelige proces, hvor vi først er nødt til at komme til enden af vores egne kræfter og indse, at vi af egen styrke ikke kan leve på en måde, der behager Gud. Vi råber da på Gud i desperation, og Han befrier os nådefuldt. Jeg kunne godt tænke mig, at der var en måde, hvorpå jeg ikke behøvede at ramme bunden så regelmæssigt; men desværre har jeg endnu ikke opdaget en.

Indefra og ud

I sin nåde har Gud gjort det muligt for os at nyde konstant sejr. Men kampen vil aldrig ophøre på denne side af himlen. Hver dag præsenterer et valg sig, som vi hver især må tage stilling til. Vil vi leve efter kødets lyster, eller vil vi overgive vores liv til Guds Ånds forvandlende kraft?

Hvor herligt det er at komme til enden af sine egne ressourcer og at se Gud forandre vores liv ved sin nåde! Det eneste, vi som kristne kan prale af, er Jesus Kristus' færdige værk på vores vegne. Var det ikke for korset, ville vi alle være håbløst fortabt for evigt. Men på grund af Guds store kærlighed til os, er vi, som tidligere var fortabte, blevet frelste og døbt ind i Kristus.

Vi kan nu have et så vidunderligt forhold til Gud, at det ikke længere er os, der lever, men Kristus lever i os. Det liv, vi nu lever, lever vi ved tro på Guds Søn, som elskede os og gav sig selv for os. På grund af Guds nåde, er enhver af os nu en ny skabning i Kristus Jesus. Gamle ting er forgået; alt er blevet nyt.

Når vi bliver Guds børn, bliver den åndelige side af os vakt til live. Vi indser pludselig, at der er mere ved livet end at adlyde kødets instinkter. Vi begynder at forstå, at den indre sult, som vort kød aldrig kunne tilfredsstille, kan blive stillet i et kærligt forhold til Gud. Jo mere vi lærer Gud at kende, jo mere erfarer vi Hans fred og glæde, og vi oplever, at graden af tilfredshed, som vi møder i Ånden, er ubegrænset – i modsætning til kødets snævre spektrum.

Hvor er det vidunderligt, når vi giver slip på vores egne forgæves bestræbelser og i stedet lader Ånden virke! For Hans sejr kommer indefra og ud, ikke udefra og ind. Og det er den slags sejre, der *varer ved*.

9

Nåde

Virkelig fri!

INGEN I DENNE VERDEN er i sandhed så fri som en person, der tror på Jesus Kristus. Som Paulus sagde det i Galaterbrevet 5:1*, "Stå derfor fast ved den frihed, hvorved Kristus har befriet os, og lad jer ikke atter tvinge under trældommens åg."

Frihed er ensbetydende med en tilstand af fri moralsk handlekraft – evnen til at træffe ægte valg i livet. Derfor er det forkert, at bruge den betegnelse til at beskrive en synder. Synderen har kun ét sandt valg – om han vil tro på Jesus. Han er i så stærk trældom til sit kød, at han ikke kan holde op med det, han gør.

Mange folk gør onde ting i dag uden at vide hvorfor. De siger, "Jeg hader det; jeg har ikke lyst til at gøre det; jeg forstår ikke, hvorfor jeg gør det. Jeg hader mig selv for at gøre det, men jeg gør det alligevel." De er bundet og tilbageholdt af andre magter – Satans magter.

Før vi tog imod Jesus, var vi alle vredens børn, og hele vores livsstil gik ud på at tilfredsstille vort sinds og vort køds lyster (se Efeserbrevet 2:3). Vores eneste sondren var, hvilken type trældom vi ville foretrække. Vi besad ikke fri moralsk handlekraft, fordi vi ikke havde nogen evne til at vende os bort fra synd. Vi vekslede måske en form for syndig adfærd til en anden, men vi var ude af stand til at leve retskaffent. Der er ikke noget frihed at finde i sådan en forfærdelig tilstand.

For at forblive frie bør vi ikke udøve vores frihed inden for et bestemt område, som vil bringe os tilbage i trældom.

Sikke en kontrast det er i forhold til den herlige frihed, som vi er blevet givet i Kristus Jesus! Som modtagere af Guds kærlighed og tilgivelse er vi blevet tildelt frihed fra kødets dominans. Vi behøver ikke længere at leve som slaver af vores egne kødelige ønsker. Vi er blevet tildelt en evne til at vende ryggen til synd for i stedet at tjene og tilbede Gud. Vi er blevet løsladt fra mørkets lænker, som bevarede os i trældom. Igennem vores tro på og tillid til Jesus Kristus afhænger vores accept hos Gud ikke længere af, om vi kan leve op til lovens standarder. Som Guds børn har vi fået lov at smage på en frihed, som vi aldrig har oplevet før.

Vi er frie i Kristus, og graden af vores frihed er så omfattende, at Paulus kunne sige, "Alt er tilladt" (1. Korinterbrev 10:23). Ingen filosofi i verden rummer en etik, der er bredere end denne. Det menneske, der kan sige, "Alt er tilladt for mig", er i virkeligheden det frieste menneske, der nogensinde har levet.

Men Paulus understregede også, at samtidig med at alt er tilladt, så er det ikke alt, der gavner (vers 23). Det vil sige, at der er områder af frihed, som vi kunne forfølge og som ikke nødvendigvis ville bringe vores frelse i fare, men som ville ødelægge fremgangen i vores forhold til Gud. Vi bør undgå områder, der vil distrahere os fra en simpel, helhjertet hengivenhed til Gud. Hvis vi vil forblive frie, må vi passe på med ikke at udøve vores frihed inden for et bestemt område, som vil bringe os tilbage i trældom.

Misbrugt frihed

Alt for ofte misforstår folk kristen frihed ved at tro, at frihed i Kristus betyder, at de frit kan begå alle mulige synder. De benytter deres frihed som en anledning til kødelig adfærd. Dette er en total forvrængning af, hvad Bibelen underviser om kristen

frihed. Vores frihed er aldrig en frihed til at synde frit; det er aldrig en tilladelse til at begå synd.

Den herlige frihed, som vi er blevet kaldet til i Kristus Jesus, er først og fremmest en frihed fra vores kød og den dominans, som kødet plejede at udøve over os. I Romerbrevet 6 fortæller Paulus os, at denne frihed i Kristus er en frihed til at tjene og tilbede Gud. Vi er frie til *ikke* at leve den syndige, sanselige livsstil, som vi engang gjorde.

I Edens have blev Adam tildelt en kolossal frihed. Han kunne spise fra ethvert træ i haven bortset fra kundskabens træ. Gud vidste fra starten, at Adam ville være ulydig mod Hans befaling, at han ville spise fra det forbudte træ og dermed bringe synd og elendighed ind i verden. Alligevel forhindrede Gud ikke Adam fysisk fra at spise frugten. Adam misbrugte sin frihed, og vi lider i dag under de katastrofale konsekvenser af hans valg. Synd kom til verden igennem én mands forkerte udøvelse af frihed.

På lignende måde kan vi vælge at bruge vores frihed i Kristus på en forkert måde. Det er muligt for os at tage denne herlige frihed og udøve den på en sådan måde, at vi bliver bragt tilbage i trældom. Vi har alle hørt folk sige ting i retning af, "Ja, som en kristen er jeg jo fri. Derfor vil jeg tilfredsstille denne kødelig impuls, når jeg nu har frihed til at gøre det." Vi må huske på, at vi også har frihed til *ikke* at gøre det. Vi bør aldrig bruge vores frihed som en anledning til kødelig adfærd – til at give efter for kødelige impulser. Hebræerbrevet 12:1,2 befaler os at "frigøre os for enhver byrde og for synden, som så let omklammer os," samt at "holde ud i det løb, der ligger foran os, idet vi ser hen til Jesus, troens banebryder og fuldender..."

Frihed til at tjene

Det er klart og tydeligt, hvordan vi *ikke* skal bruge vores frihed i Kristus. Det egentlige spørgsmål er; Hvordan *skal* vi bruge den? Hvordan kan vi udøve vores frihed på en måde, der ærer Gud og hjælper os til at vokse i nåde? Paulus havde svaret i Galaterbrevet 5:13. Han sagde, at vi skulle bruge vores frihed til at tjene hinanden i kærlighed: "Brødre, I blev kaldet til frihed. Brug blot ikke friheden som et påskud for kødet, men tjen hinanden i kærlighed." Bibelen minder os konstant om den høje værdi, som Gud placerer på ydmyg tjenergerning.

Om og om igen understreger Bibelen for os, at hvis vi virkelig ønsker at være store i Guds rige, så må vi tjene. Jesus leverede en fremragende erklæring til sine disciple i begyndelsen af det, vi kalder Den Store Missionsbefaling. Han sagde, "Mig er givet al magt i himlen og på jorden" (Mattæus Evangeliet 28:18). Kan du forestille dig, hvor meget magt der må være tale om? *Al* magten i universet blev givet til Ham. Den samme magt, som tændte stjernernes ild og holder ethvert atom sammen, tilhører Jesus.

Og hvad gjorde Han med denne magt? Rystede Han universet? Udspandt Han et par nye galakser? Nej. Jesus tog sin kappe af, klædte sig som en tjener og vaskede sine disciples fødder. Efter Han havde vasket de sidste beskidte ankler og tæer, spurgte Han i realiteten sine mænd, "Ved I, hvad jeg har gjort? Jeg har givet jer et eksempel. For hvis jeg, som jeres Herre, har tjent jer, så skal I også på samme vis tjene hinanden" (se Johannes Evangeliet 13:12-14).

Forestil dig, hvis du lige nu kunne sige, "Al magt i universet tilhører mig". Hvad ville du gøre med en sådan magt? Jesus tog et håndlæde og et bækken fyldt med vand og vaskede sine disciples møgbeskidte fødder. *Al* magt i universet var Hans – og hvad gjorde Han med den? Han vaskede sine disciples fødder.

Det er meget få af os, som har lyst til at tjene. I stedet holder vi meget af at give ordrer og blive betjent. "Hent lige det til mig!" "Ræk mig det værktøj." "Gør lige det for mig." Hvor vi elsker at give ordrer, og hvor irriterede vi bliver, når de ordrer ikke bliver adlydt! Vi bliver sårede, og vi surmuler. Vi nyder at være en del af den herskende klasse... men det er ikke dér, Guds største velsignelser kan findes. Vi er ikke blevet sat fri for at bosse rundt med andre, men for at tjene hinanden i kærlighed.

Denne velsignelse kræver uden tvivl, at Guds Ånd gør et værk i vores hjerter. Mit kød gør helt sikkert oprør mod ideen om at tjene andre i kærlighed. Min øjeblikkelige reaktion til selv den simpleste anmodning er ofte, "Hvis du vil have et glas vand, så hent det selv. Hvem var din slave i går?" Mit kød elsker at blive serviceret. Det råber på at blive betjent. Men jeg er blevet sat fri fra trældommen i kødet, og nu er jeg i stand til at tjene andre i kærlighed. Hvilken glæde det er at tjene kærlighed! Hele loven er sammenfattet i én sætning: "Du skal elske din næste som dig selv" (Mattæus Evangeliet 22:39).

Frihed til at elske

200 år før Jesu fødsel sagde Buddha, "Gør ikke mod andre, hvad du ikke vil have dem til at gøre mod dig." Bemærk at han formulerede det i et negativt perspektiv. Hvis du ikke vil have nogen til at smadre din næse, så lad være med at smadre hans næse. Det er en negativ formaning.

*Den gyldne regel er ikke bare at undgå det forkerte;
det er at opsøge praktiske måder, du kan udtrykke kærlighed på.*

Der findes mange mennesker rundt omkring i dag, som fejlagtigt anser Buddha's råd som den gyldne leveregel. De tror, de er retfærdige på grund af det, de *ikke* gør. De siger, "Jamen, jeg gør ikke nogen fortræd. Jeg har aldrig slået nogen ihjel, og jeg er ikke utro." Deres liv bliver baseret på et negativt udgangspunkt.

Men bemærk samtidig at Jesus indrammede denne etik i en karakteristisk positiv formulering. Han sagde, "Som I vil, at mennesker skal gøre mod jer, sådan skal I gøre mod dem" (Lukas Evangeliet 6:31). Ligesom jeg godt kan lide at blive betjent, bør jeg betjene andre. Ligesom jeg godt kan lide at blive elsket, bør jeg elske andre. Ligesom jeg godt kan lide at modtage gaver, bør jeg give til andre.

At elske vores næste som os selv betyder at tage initiativet til at gøre noget for andre på en kreativ, aktiv og glædelig måde. Den gyldne regel handler ikke bare om at undgå det forkerte, men nærmere om aktivt at opsøge praktiske måder vi kan udtrykke vores kærlighed på.

Jesus siger, at vi først og fremmest opfylder loven ved at elske Gud og dernæst ved at elske andre og ved at behandle dem, som vi selv gerne vil behandles. Vi vil gerne have, at andre taler pænt om os, så vi bør også tale pænt om dem. Vi vil gerne have andre til at bære over med vores fejl, så vi bør udvise samme nådige holdning overfor dem.

Kannibalisme blandt kirkegængere

Hvordan kan det være, når nogen siger noget uvenligt om os, at vores første reaktion er også at pille dem et par trin ned af stigen? Vi afleverer et par bemærkninger for at understrege, at vores kritikere heller ikke er så hellige, som de vil have andre til at tro. "Jeg foretrækker jo at sige sandheden, så jeg vil lige fortælle dig noget om ham," siger vi. Når de så hører, hvad vi har sagt om dem, udløses endnu en runde i en endeløs cirkel af bagtaleri og ond vilje.

Hvis jeg omvendt finder ud af, at nogen virkelig synes om mig og at de går rundt og siger pæne ting om mig, så siger jeg, "Jamen, han har sandelig en fremragende evne til at dømme karakter. Han er virkelig en pragtfuld fyr."

Det plejede at være sådan, når nogen var interesseret i at rive en anden person fra hinanden, at jeg ville lokke ham i en fælde. Efter han havde luftet alt sit verbale affald om personen, ville jeg sige, "Det er vel nok interessant. Men du var ikke klar over, at han er min onkel, var du?" Jeg holdt meget af at se deres reaktion.

Paulus advarede os, "Hvis I bider og slider i hinanden, så pas på, at I ikke æder hinanden helt!" (Galaterbrevet 5:15). Hvis vi har for vane at snerre ad hinanden og fortærrer hinanden – at sige skarpe, destruktive, ja selv sarkastiske ord om og til hinanden – så færdes vi i den diametrale modsætning til kærlighed. Bedrøveligvis begynder en form for social, relations-kannibalisme at finde sted. Vi bliver fanget i en destruktiv, ond cirkel. Jalousi, bitterhed og splid udvikler sig, og snart æder kirken sig selv op indefra. Vi bliver fortærret af hinanden.

Jeg læste engang en beretning om en mand i England, som formåede at opdrætte en særlig og usædvanlig ond race af kamphaner. Hans haner var nærmest uovervindelige i kamp-manégen, og manden var enorm stolt over den anseelse og det omdømme, som han havde høstet på grund af sine anstrengelser. Hver morgen gik han ud for at beundre sit kæmpende fjerkræ.

En dag kom han ud for at inspicere sine haner, og til sin store rædsel fandt han fjer, blod og døde hanekroppe overalt i den del af hønsegården. Hans værdifulde race lå spredt rundt omkring, flået i stykker. Han kaldte straks på en af de hyrede oppassere og spurgte, hvad der var sket. "Hvem var dum nok til at sætte disse aggressive væsener ind i den samme hønsegård?" tordnede han. Oppasseren svarede forknyttet, "Det gjorde jeg, sir." "Og hvordan kunne du finde på at gøre noget så dumt?" forlangede ejeren. "Tja," sagde oppasseren, "Jeg gik ud fra, at de allesammen efterhånden vidste, at de kæmper på den samme side." Men selvfølgelig var fuglene for dumme til at genkende den rigtige fjende.

Desværre er der tider, hvor vi internt i kirken knapt nok opfører os på et mere intelligent niveau. Vi glemmer ofte, hvem vores rigtige fjende er. Fjenden er ikke en gruppe baptister eller presbyterianere. Vores rigtige fjende er mørkets kræfter, som holder mennesker vildledt i synd. Vi er nødt til at stoppe vores selvdestruktive rivalisering og begynde at arbejde sammen for Guds rige. Hvis vi bidder og fortærrer hinanden, så ender vi med at tilintetgøre hinanden. Så vil folk finde en kirke, der er blodig og nedbrudt, og verden vil sige, "Se – det er, hvad kristendommen byder på!"

Hvor er det tragisk, at så meget af kirkens historie er blevet brugt på at bekæmpe og fortærrer hinanden. Vi er alt for tilbøjelige til at nedgøre og hæfte en uretfærdig betegnelse på folk fra andre kirke-fællesskaber, og der er ikke noget, der kunne være mere hindrende for fremgangen af Guds rige.

Som frie mænd og kvinder i Kristus er vi nødt til at leve i Ånden – kærlighedens, tilgivelsens og godhedens Ånd. Vi er nødt til at fokusere på Herren og Hans nåde og bemyndigelse. Hvor ellers kan vi finde styrken til at svømme imod denne destruktive

strøm og fokusere på det, der er godt og prisværdigt i andre mennesker, selv dem vi er uenige med?

Frihedens ansvar

Med frihed kommer der et stort ansvar. Sådan er det *altid*. Frihedens pris er evig vagtsomhed, var der engang nogen, der sagde. Vi må være på vagt for at bevare vores frihed, for den er forfærdelig let at miste.

Bliv ikke vildledt til at misbruge din frihed til at tilfredsstille dit kød. Ja, vi er frie i Kristus til at opføre os, som vi vil. Og ja, selvom Gud ikke nødvendigvis dømmer din sjæl til helvede over nogle tvivlsomme aktiviteter, så spørg alligevel dig selv: Forhæler det dig? Gør det din vej til målet mere besværlig?

Mit livs primære mål og ønske er at være i Kristus, at være komplet i Ham. Paulus sagde, "Ved I ikke, at de, der er med i et løb på stadion, alle løber, men kun én får sejrprisen? Løb sådan, at I vinder den!" (1. Korinterbrev 9:24). Jeg ønsker at "jage mod målet, efter sejrprisen, som Gud fra himlen kalder os til i Kristus Jesus" (Filipperbrevet 3:14). "Så lad da også os... frigøre os for enhver byrde og for synden, som så let omklammer os, og holde ud i det løb, der ligger foran os, idet vi ser hen til Jesus, troens banebryder og fuldender!" (Hebræerbrevet 12:1,2).

Jeg vil ikke have noget til at forhåle mig. Jeg vil ikke have noget til at besværliggøre min vej mod målet. Nogen vil måske sige til mig, "Men Chuck, der er ikke noget galt med X. Det må en kristen godt gøre." Det må han sikkert. Men det kan også holde mig tilbage i mit forsøg på at nå målet! "Alt er tilladt mig, men ikke alt gavner" (1. Korinterbrev 6:12). Nogle lovlige ting kan rive mig i stykker og skade mit forhold med Jesus. "Alt er tilladt mig, men jeg skal ikke lade noget få magt over mig" (vers 12).

Hvis jeg skal forblive fri, er jeg nødt til at være forsigtig med ikke at udøve min frihed til at forfølge noget, der kan bringe mig under dets kontrol. I det øjeblik jeg overgiver mig til dets kontrol, er jeg ikke længere fri. Hvis jeg udøver min frihed med aktiviteter, der griber fat i mig og ikke vil give slip, så er jeg ikke længere fri. Jeg har i så fald været tåbelig i udøvelsen af min frihed og har bragt mig selv tilbage i trældom. Og det er ikke nogen god måde at leve på.

Gudskelov er vi blevet tildelt frihed i Kristus! Gudskelov er vi blevet tildelt de nødvendige ressourcer til at bevare den frihed! Ord kan ikke beskrive, hvad det betyder virkelig at være *fri*.

Må Herren hjælpe os til at elske frit, tjene frit og frit at søge andres bedste interesser. For da vil vi endelig være i stand til virkelig at nyde de enestående glæder, som kun findes i friheden fra Guds store nåde.

10

Nåde

*Bliver de ikke
bare løsslupne?*

MANGE HAR EN STOR, UBEGRUNDET frygt for, at Guds nåde vil lede til en syndig livsstil. De frygter, at kristne vil blive løsslupne, hvis de indser, at Gud ikke dømmer dem på deres gerninger, men ved tro på Kristus. "Stop lige en gang, Chuck!" siger de. "Hvis du åbner en dør som denne, så vil folk give sig til at gøre alle mulige syndige og forfærdelige ting og rationalisere det ved at sige, 'Hans nåde dækker alt, hvad jeg gør.'"

Denne indsigelse er ikke ny. Paulus' prædiken af nådeevangeliet blandt de ikke-jødiske folkefærd fremkaldte øjeblikkelige protester fra jøderne. De mente, at hvis folk blev tildelt så stor frihed, så ville de gå amok. Peter kunne også se farerne ved at mistolke Paulus' evangelium og sagde i sit brev, "Det har også vor kære broder Paulus skrevet til jer med den visdom, som han har fået, sådan som han jo skriver i alle sine breve, for så vidt han kommer ind på dette emne. I hans breve er der nogle ting, som er vanskelige at forstå, og som ukyndige og ubefæstede sjæle fordrejer – men det gør de jo også med de øvrige skrifter – til deres eget fordærv" (2. Peters Brev 3:15,16).

Desværre har der altid været folk, som tager Guds Ord og fordrejer det ud af sin kontekst – til deres egen ødelæggelse. De tager Paulus' evangelium som en undskyldning for at leve et løssluppet, syndigt liv. Men evangeliet kan aldrig rigtigt tolkes på den måde.

Du er død!

I Romerbrevet 5 udlægger Paulus i stærke, strålende vendinger vores forhold med Gud gennem nåde. I vers 20 konstaterer han, "Blev synden større, er nåden blevet så meget desto større." I det første vers af det næste kapitel forestiller han sig, at nogle vil sige, "Jamen, så lad os gå ud og synde en hel masse, så nåden kan vokse endnu mere. Guds endeløse nåde er vidunderlig. Lad os give den mulighed for *virkelig* at vise sin størrelse." Paulus svarer i realiteten, "Aldeles ikke! Hvordan skulle vi, som er døde fra synden, stadig kunne leve i den?" (Romerbrevet 6:2). Hans svar indeholder en vigtig nøgle til den kristne tilværelse og det kristne liv.

Forestil dig, at jeg blev fanget, mens jeg var i færd med at røve en bank. Jeg bliver sendt i fængsel og stillet for en domstol. Efter adskillige uger kommer nævningekomitéen ind med en kendelse: "Vi finder ham skyldig." Dommeren fastsætter derefter en dato for, hvornår jeg får afsagt min dom. Jeg står til en streng dom – måske endda livstid – fordi jeg benyttede en pistol og skød huller i loftet og skræmte livet af kassererne. Endelig oprinder dagen, hvor jeg skal møde i retten for at høre min domsafsigelse.

Loven har gjort sit job. Den har pågrebet og dømt den skyldige. Jeg træder ind i retslokalet, og dommeren siger, "Vil den tiltalte venligst rejse sig." Jeg rejser mig op, og han siger, "Retten finder dig skyldig, og du dømmes til at tilbringe fra fem år til livstid i statsfængslet." Nyheden er så dårlig, at jeg får et hjerteanfald og dør lige på stedet.

Beholder retten mit lig i fængslet i fem år? Nej. Min død sætter mig øjeblikkeligt fri fra lovens fordømmelse. Min dom har ikke længere magt over mig, fordi jeg er en død mand.

Det er samme pointe, som Paulus kommer med i sin beskrivelse af os, der igennem tro på Jesus Kristus er blevet retfærdiggjort foran Gud og nu lever under Hans herlige nåde. Vi lever ikke længere efter kødet; vores gamle person er død. Loven havde dømt os til døden. Lovens krav blev opfyldt, da vi blev korsfæstet med Kristus.

Det gamle 'dig' og 'mig' er døde. Så hvis den gamle person er død, hvordan kan vi så leve et sekund længere i synd? Vi er døde for det gamle liv.

"Jeg er korsfæstet med Kristus," skriver Paulus, "Jeg lever ikke mere selv, men Kristus lever i mig" (Galaterbrevet 2:20). Vi lever ikke længere et gammelt, selvisk liv. Vores ego-centrerede dage er forbi. Det er slut med at leve efter kødet. Nu er vi fri fra loven, vores syndige natur og vores rædselsfulde skyld, fordi vores gamle, skyldige person blev korsfæstet med Jesus Kristus. Nu vandrer vi efter Gud ved at stole på Jesus.

Hvis du er død, så opfør dig som sådan

Den type tro, der giver mig en retfærdig status foran Gud, er samme type som vil manifestere sig selv i gerninger, der behager Gud. Hvis jeg stadig lever i min gamle kødelige naturs snavs og korrupsion – altimens jeg bruger Guds nåde til at retfærdiggøre min syndige livsstil – så bedrager jeg kun mig selv. Så er jeg i virkeligheden ikke en af Guds børn. Jakobs Brev 2:26 siger, "For en tro uden gerninger er lige så død som et legeme uden åndedræt."

En person, som er blevet født af Guds Ånd, vil manifestere det i sin livsstil. Jesus sagde, "Hvorfor siger I: Herre, Herre! til mig, når I ikke gør, hvad jeg siger? Enhver, som kommer til mig og hører mine ord og handler efter dem – hvem han ligner, vil jeg vise jer: Han ligner et menneske, der byggede et hus, gravede dybt ned og lagde soklen på klippen. Da der blev oversvømmelse, væltede floden ind imod huset, men den kunne ikke rokke det, fordi det var bygget godt. Men den, der hører og ikke handler derefter, ligner et menneske, der byggede et hus lige på jorden uden sokkel. Floden væltede imod det, og straks faldt det sammen, og ødelæggelsen af det hus blev stor" (Lukas Evangeliet 6:46-49).

Apostlen Johannes skrev, "Og deraf kan vi vide, at vi kender Ham: hvis vi holder Hans bud. Den, der siger: »Jeg kender Ham,« men ikke holder Hans bud, er en løgner, og sandheden er ikke i ham" (1. Johannes' Brev 2:3,4). Og to gange i det samme brev tilføjer han, at enhver person, som er født af Gud, ikke kan praktisere synd (se 1. Johannes' Brev 3:9; 5:18). Lad være med at forpurre Guds nåde. Tro og stol på Jesus Kristus som din Herre og Frelser og lev i friskheden af det forhold.

Ælsk Gud og gør hvad du vil

På dette tidspunkt vil nogen alligevel spørge, "Jamen, hvis vores gode gerninger ikke frelser os, hvad afholder os så fra at ryge eller drikke eller hænge ud på natklubber?" Det er ikke fordi, jeg ikke *kan* gøre disse ting; jeg har simpelthen bare ikke lyst til det. Kristi kærlighed motiverer mig til at leve et liv, der behager Ham. Efter at have smagt godheden af Hans kærlighed, så ønsker jeg ikke at vandre bort fra Ham. Jeg ønsker at komme så tæt på Jesus som muligt, fordi jeg elsker Ham og Han elsker mig. Jeg har ikke lyst til at involvere mig selv i noget, der vil vanære Ham.

Ironisk nok lever jeg et meget renere liv under nåde, end jeg nogensinde gjorde under loven. I et lovbestemt forhold presser jeg hele tiden grænserne. Jeg prøver hele tiden at forvise mig om, hvor vidt en specifik handling er rigtig eller forkert. Jeg er hele tiden på udkig efter en smutvej. Jeg rationaliserer og retfærdiggør de ting, jeg gør. Jeg lever helt ud til de lovmæssige grænser, plus lidt til.

Gud ønsker ikke at binde dig med loven; Han ønsker at tiltrække dig med sin kærlighed. Dette er nåde-evangeliet.

Det er fuldstændig anderledes i et kærlighedsforhold til Gud. Man debatterer ikke længere, hvor vidt noget er rigtigt eller forkert. Man finder snarere sig selv spørge, "Behager dette min Fader? Jeg elsker Ham og ønsker at behage Ham. Han elsker mig så meget, at jeg ikke vil såre Ham. Ville min Fader blive glad, hvis jeg gjorde dette?" Selv nogle gange, hvor loven er tavs, fortæller mit hjerte mig, at Gud ville blive bedrøvet, hvis jeg udfører en handling, som jeg måske overvejer.

Et kærligt forhold er, hvad Gud søger med hver enkelt af os. Han ønsker ikke at binde dig med loven. Han ønsker at tiltrække dig med sin kærlighed. Dette er nåde-evangeliet, den retfærdighed som Gud tildelte os uafhængigt af loven.

Mange af os har svært ved at forstå, at kærlighed er den eneste sande motivation til godhed. Frygt er aldrig den primære drivkraft i det kristne liv. Det er ikke ægte retfærdighed, hvis vi er gode, blot fordi vi er bange for at være slemme. En varsom udvendig adfærd kan dække over alle mulige former for forkerte og fordrejede motiver. Hvis frygt for konsekvenser er det eneste, der holder os under kontrol, så er vi måske bare et eksempel på tilbageholdt ondskab. Det er ikke ægte godhed. Ægte godhed er altid udelukkende motiveret af kærlighed. Hvis vores moralske valg er baseret på inderlig kærlighed og et ønske om at afholde sig fra ting, der sårer Guds hjerte, så har vi fundet retfærdighedens ægte motiv.

Åndens frugt er kærlighed. En af kærlighedens fremragende karakteristika er godhed. Når vi er bevidste om kærlighed, oplever vi glæde. Når kærlighed får magt over vores liv, kender vi til fred. Kærlighedens demonstration er altid tålmodighed og langmodighed. Kærlighedens karakter er mildhed og venlighed. Hovedsagen er den, at når Ånden producerer sin frugt i os, forsvinder behovet for bebyrdende ydre former som loven. *Loven opfyldes af kærlighed.*

Dermed gør vi en vidunderlig opdagelse: et retfærdigt liv er ikke længere en byrde for os men en glæde, fordi vi har et kærlighedsforhold til Jesus.

Et vedvarende problem

Det er muligt for os at kende og opleve Guds nåde. Vi kan leve i den glæde og fred, der kommer gennem tro på Jesus Kristus, og i den fortrøstningsfulde forsikring om vores retfærdige status foran Gud i Ham. Denne sikkerhed kommer igennem kendskabet om, at jeg blev korsfæstet med Kristus. Det liv, der blev domineret af mit kød, er dødt, og jeg lever nu et liv, som er domineret af Jesu Kristi Ånd. Jeg har en ny natur, Jesu Kristi natur. "Derfor: Er nogen i Kristus, er han en ny skabning. Det gamle er forbi, se, noget nyt er blevet til!" (2. Korinterbrev 5:17). Dette er en utrolig befriende sandhed.

Men jeg har stadig et problem. Jeg er stadig i dette legeme, og så længe jeg befinder mig i denne tilstand, er jeg underlagt mine kropslige drifters stærke kræfter. Derfor finder en krigsføring sted indeni mig. Kødets hæver sine våben og begynder at skyde løs. Mit kød – mit gamle menneske – er dødt, og alligevel er det som om, jeg er nødt til at slæbe hans gamle lig rundt med mig.

Det er afgørende at huske på, at Bibelen inkluderer med en meget vigtig sondren: Min ånd er løskøbt og frelst, men mit legeme er ikke. Det skaber en stor konflikt. Paulus erklærede i Romerbrevet 8:22,23: "Vi ved, at hele skabningen endnu sukker og vånder sig sammen. Og ikke alene det: også vi, der har Ånden som førstegrøde, sukker selv i forventning om adoption; vort legemes forløsning." Hvor er det tit, at jeg sukker og græder til Gud på grund af mit køds svagheder.

*I mit svage øjeblik frembringer Ånden
syndserkendelse og kraft, og mit sind
rettes i retning af Herren.*

Efter Jesus havde bedt i Getsemane Have, kom Han til disciplene og fandt dem sovende. Han sagde til Peter, "Simon, sover du? Kunne du ikke våge blot en time? Våg, og bed om ikke at falde i fristelse. Ånden er rede, men kødet er skrøbeligt" (Markus Evangeliet 14:37,38). Ingen ord mere sande end disse er nogensinde blevet talt. Min ånd er virkelig villig og rede, men mit kød er svagt. Jeg sukker og vånder, og jeg siger, "Åh Gud, fremskynd dagen, hvor du forløser mig fra denne korrupte krop!" Jeg er ivrig efter at slippe af med dette gamle lig.

En dag vil vi alle blive befriet fra vores faldne natur. Bibelen siger, "For dette forgængelige skal iklædes uforgængelighed, og dette dødelige skal iklædes udødelighed. Og når dette forgængelige har iklædt sig uforgængelighed og dette dødelige iklædt sig udødelighed, da vil det ord, der er skrevet, være opfyldt: Døden er opslugt og besejret. Død, hvor er din sejr? Død, hvor er din brod? Dødens brod er synden, og syndens kraft er loven. Men Gud ske tak, som giver os sejren ved vor Herre Jesus Kristus!" (1. Korinterbrev 15:53-57).

I mellemtiden er alt dog langt fra fortabt. I mit svage øjeblik frembringer Ånden syndserkendelse og kraft, og mit sind rettes i retning af Herren. Jeg søger Hans hjælp og Hans styrke. Jeg begynder at opleve Hans sejr. Jeg har opdaget, at jeg er nødt til *dagligt* at sætte min lid til styrken og kraften fra Jesus Kristus for at leve det liv, som Han ønsker, jeg skal leve. Der findes intet sted, hvor jeg kan sætte autopiloten til og blot køre derudad. I samme øjeblik jeg gør det, begynder kødet at rejse sig og udøve magt og autoritet. Jeg må undertrykke mine appetitter, ellers vil de undertrykke mig. Paulus skrev, "Jeg er hård ved min krop og tvinger den til at lystre, for at jeg, der har prædikeret for andre, ikke selv skal blive forkastet" (1. Korinterbrev 9:27).

Hvis jeg nu bliver overrumplet i et uopmærksomt øjeblik og giver efter for kødet, betyder det så, at jeg ikke længere er frelst? Er jeg så nødt til at blive frelst helt om igen? Nej. Jeg tror stadig på Jesus Kristus. Jeg elsker stadig Herren, og det er fortsat min tro, som er skænket mig til retfærdighed. Det er netop på grund af min tro og mit nye liv i Kristus, at jeg ikke kan fortsætte med at blive domineret af mit kød.

Selvom jeg måtte falde i et hul for en stund, så kan jeg ikke blive der. Gud vil ikke lade mig forblive i sådan en tilstand. Han vil ikke lade mig slippe afsted med nogle af de ting, jeg gør, som alle andre gør. Det kan godt være, at de gør det og slipper afsted med det, men ikke mig. Han skal nok sørge for, at jeg ikke slipper afsted med det! Hvis jeg prøver at følge verdslige veje og at gøre de ting, som udskejende grupper gør, så vil det enten mislykkes for mig, jeg vil hade det eller blive "taget på fersk gerning". Fordi Han elsker os og vi er Hans børn, kan vi simpelthen ikke slippe afsted med synd på samme måde, som verden gør.

Er der overhovedet ingen standarder?

Nogle vil måske stadig undre sig, *Så hvis vi er under nåde, kan vi så bare ignorere Guds standarder for personlig opførsel?* Ikke tale om. I vores nye forhold er vi blevet givet dynamikken af Guds kraft og Helligåndens tilstedeværelse. I Kristus modtager vi en ny natur, som længes efter at leve i harmoni med Guds kærlighed og hellighed. Igennem Helligåndens kraft behøver vi ikke længere overanstrenges os selv og stræbe håbløst efter at gøre det rigtige. Det er det, Johannes mente, da han skrev, "For dette er kærligheden til Gud: at vi holder Hans bud; og Hans bud er ikke tunge" (1. Johannesbrev 5:3). Guds tilstedeværelse i os gør os i stand til at vælge det rigtige og at holde os fra det onde.

De fleste kender formentlig til historien om Odysseus. I løbet af hans rejser hørte denne klassiske eventyrer historier om sirenernes ø – dødeligt fortryllende kvinder, som spillede så smuk musik, at alle sømænd, der passerede forbi, ville vende deres skibe mod kysten og blive knust mod klipperne. Ingen havde nogensinde hørt sangene fra disse sirener og overlevet. Dette lød som en værdig udfordring for en dristig mand som Odysseus. Han besluttede sig for at blive den første til at høre denne musik og samtidig overleve.

For at opnå denne målsætning proppede Odysseus voks i ørerne på sin besætning og instruerede sine mænd til at binde ham sikkert fast til skibets mast. Idet de roede forbi sirenernes ø, begyndte den forførende musik. Odysseus begyndte at vride sig og forsøgte at slippe fri fra rebenes greb, så han kunne svømme i land. Han bandede og svovlede af sine sømænd om at dreje båden i retning af klipperne, men vokset forhindrede dem i at høre hans råb. Odysseus fortsatte med at kæmpe imod sine bånd, indtil skibet kom på så lang afstand af øen, at de atter var i sikkerhed. Odysseus havde hørt sirenernes sang og overlevet – men i resten af hans dage var han plaget af minderne om den forførende musik.

Græske myter fortæller også om et andet skib, der passerede denne ø og overlevede. Da dets besætning blev draget af den dødelige melodi og var på vej til at forulykke på lavt vand, tog en begavet mand ombord ved navn Orfeus og greb en lyre og begyndte at spille. Orfeus' musik overdøvede i så høj grad musikken fra sirenerne, at mændene drejede bort fra klipperne og sejlede i sikkerhed, henrykket af disse nye, vidunderlige melodier, som gav liv.

Når vi står overfor fristelsens trækraft, kan de fleste af os identificere sig med enten Odysseus eller Orfeus. For nogle har verdens sirenesang en næsten uimodståelig tiltrækning. De finder sig selv bundet på stedet af loven, men kæmper imod reglerne når de fristes af kødets kraft. Deres eneste håb ligger i loven, som holder dem tilbage.

*Glæden ved samhørighed i Kristus overstråler
klart alt, hvad verden eller kødet kan tilbyde.*

Men der findes dem, som har hørt en ny sang – himlens musik i deres hjerter. De opdager, at Jesu Kristi kærlighed er så stærk og tilfredsstillende, at de, selvom verden stadig er attraktiv, glædeligt lægger den bag sig, så de kan drages kraftfuldt ind i Hans dejlige tilstedeværelse. De behøver ikke at blive bundet eller lænket. De kæmper ikke

imod besnærende reb. De har opdaget det vidunderlige i at leve med Gud i et intimt fællesskab.

Glæden ved sådan en samhørighed i Kristus overstråler klart alt, hvad verden eller kødet kan tilbyde. Syndens tiltrækning og dragende magt har mistet sin kraft. De, som har opdaget denne form for opfyldelse, behøver ikke loven. I stedet for slavisk at følge et regelsæt, der siger, "Flip ikke ud på din nabo!", så har de intet ønske om at gøre noget sådant, fordi deres hjerte er blevet rørt af Guds kærlighed. De ønsker blot, at deres nabo skal blive frelst.

Forleden så jeg dette princip udlevet i praksis. Idet jeg kom kørende ned ad en trafikeret gade nær Calvary Chapel, svingede en bil ud foran mig så pludseligt, at mine bremses nær havde blokeret. Bilen blev kørt af en lille, grå-håret gammel dame. Hun så hverken mig eller en række andre, som hun også var tæt på at køre ind i. Hvis de øvrige bilister ikke havde været meget opmærksomme, ville der have været sket et forfærdeligt uheld. Hun foretog så mange dumme træk, at det fik mig til at bede, "Herre, hjælp venligst den lille, gamle dame sikkert hjem." Dem, som kender mig, vil bevidne, at min medfølelse i den type situation var intet mindre end et mirakel! Det er skønt at kunne opleve de forandringer, som er skabt af vores kærlige forhold med Gud igennem Jesus Kristus.

En konstant kærlighed

På grund af Kristus kan vi opleve ægte samhørighed med Gud. Gud er ikke tæt på os det ene øjeblik og fraværende det næste. Og selv hvis vi fejler, selv hvis vi stadig er svage i så mange områder, så forandrer vores retfærdige anseelse i Guds øjne sig ikke i takt med vores varierende attitude eller omskiftelige humør. Vores forhold til Gud er solidt og sikkert, fordi det ikke er baseret på os eller på vores præstation. Vores forhold er baseret på Jesus Kristus og Hans værk på vores vegne. Han tog vores synder på sig og døde i vores sted for at gøre det muligt for os at blive frelst igennem tro. Vi kan opgive mentaliteten, der siger, at Gud kun elsker os, når vi er "gode" og afviser os, når vi er slemme.

Jeg ringer ofte til mit barnebarn. Jeg kan godt lide at tale med hende om morgenen og spørge hende om, hvordan tingene går. Nogle gange når jeg taler med hende, siger hun, "Jeg er gnaven i dag, bedstefar." Elsker jeg hende mindre, når hun siger det? Hun ved selv, at hun er småsur. Men det ændrer da ikke på min kærlighed til hende, ligesom jeg heller ikke elsker hende mere, når hun er en sød engel. Jeg elsker hende bare. Jeg elsker hende, når hun er gnaven, og jeg elsker hende, når hun er sød.

Gud ser på os på samme måde. Når vi er gnavne, er vi tilbøjelige til at tænke, *Gud kan ikke elske mig i dag. Jeg elsker ikke en gang mig selv. Jeg har det forfærdeligt. Jeg vil ikke have nogen til at komme i nærheden af mig.* Vi er også tilbøjelige til at tænke, at Gud ikke elsker os, når vi har begået fejl. Det passer ikke! Hvis vores anseelse i Guds øjne var baseret på vores præstationer, havde det aldrig været nødvendigt for Jesus Kristus at dø.

Når Jesus tillægger os retfærdighed gennem tro, så giver Han os et smukt, stabilt, kærligt forhold til sig selv. Vi nyder godt af den form for anseelse, der siger, "Kom ind og sæt dig ned. Lad Mig hjælpe dig; lad Mig give dig styrke."

Gud elsker dig. Du er så enormt værdifuld for Ham, at Han valgte dig og kaldte dig til at være Hans for evigt. Det er derfor, at Guds nåde ikke leder til en vild livsstil. Der er uendeligt mere glæde at finde i Frelseren end i synd.

11

Nåde

Fælder og landminer

DET ER SOM OM, DER ALTID ER nogen, der står parate til at rykke ind i høstklare territorier for at opsnappe noget af afgrøden.

På Calvary Chapels parkeringsplads tager vi ofte folk i at distribuere foldere, som promoverer mærkelige trossætninger. Andre gange har vi set folk stå ved indkørslen og forsøge at proklamere en eller anden vranglære over for folk i menigheden, idet de er på vej i kirke. Vi spørger altid, "Hvorfor går I til en kirke for at dele jeres løbesedler ud?" Hvis vi havde tænkt os at afholde et særligt event og planlagde at dele løbesedler ud for at annoncere det, så ville vi sende vores børn ned til stranden eller til indkøbscentrene – ikke til en anden kirke! Hvorfor skulle man gå til en kirke for at bortlede de mennesker, som allerede er etableret der?

Hvis du sidder inde med en vital læresætning, som du føler, at andre er nødt til at forstå og tro på, så lad være med at prøve at omvende os, men giv os i stedet det privilegium at se, hvordan den sandhed har forandret *dit* liv i Jesu Kristi billede. Lad os se den sandhed demonstreret igennem dit eget liv. Når vi ser din gloværdige hengivenhed og dit nære forhold til Herren, så vil vi uden tvivl spørge dig, hvad det skyldes, fordi du har noget, som vi behøver.

Desværre stiller folk sig ikke tilfredse med at gøre sådan. Det er tragisk, at de føler, at de har et guddommeligt kald til at borttrive medlemmer af Kristi legeme til en anden overbevisning. Det er derfor, det Nye Testamente er fuld af advarsler og formaninger mod falske lærere og deres listige og charmerende metoder.

Du kan være sikker

Alle kulter er tilbøjelige til at forvrænge og pervertere Kristi evangelium. Som regel fremhæver de ret kraftigt en gerningsrelateret retfærdighed. Hvis du spørger en person, som er involveret i en af disse kulter, om han er født påny, så vil han ofte svare, "Bror, det kan du ikke vide før du dør, fordi du ikke ved, hvad dine sidste gerninger vil være." Ville det ikke være et forfærdeligt tidspunkt at finde ud af det på?

Gud ønsker, at vi skal være forsikrede om vores frelse, og hvis vi stoler på Jesus Kristus og Hans værk, så kan vi være sikre. Hvis vores frelse er baseret på gode gerninger, så er forsikring uden for vores rækkevidde. Hvis vores frelse er baseret på trofast overholdelse af en trosretning eller et adfærdskodeks, så vil vi ikke kende vores evige skæbne, før vi dør... og til den tid er det for sent. Men hvis vores frelse er baseret på tro på Jesus Kristus og Hans værk alene, så kan vi være helt sikre.

Jeg har erfaret, hvor upålidelige mine egne gerninger er. Jeg ved, at min selvretfærdighed ikke er til at stole på. Til gengæld kan jeg være helt sikker på det, som Jesus Kristus har gjort på korset, og den retfærdighed, som er i Ham. Paulus er så overbevist og sikker på denne sandhed, at han skriver, "Men om så vi selv eller en engel fra himlen forkyndte jer et andet evangelium end det, vi har forkyndt jer, forbandet være han" (Galaterbrevet 1:8). Stærke ord! Paulus bruger betegnelsen *anathema*, hvilket betyder "forbandet til det laveste helvede."

*Bibelen underviser, at frelsens
vej i sandhed er en snæver vej.*

Forestil dig, at en engel sidder på din seng i aften. Du føler dig rastløs, vågner op og ser et strålende væsen siddende der ved fodenden af din seng. Hvis han siger, "Frygt ikke! Jeg er kommet for at dele de gode nyheder med dig. Du er en særlig person – Gud har valgt dig til en særlig opgave. Hvis du blot siger ja og gør dette arbejde for Gud, så vil Han frelse dig." Hvad bør du konkludere? En ting er sikker: Denne engel er ikke fra Gud. Lad ham være forbandet.

Bibelen underviser, at vejen til frelse i sandhed er en snæver vej. Paulus' ord giver dødsstødet til den brede form for religion, der er så populær i dag, og som siger, "Jeg tror, at en person, som gør, hvad hans eget hjerte føler, er det rigtige, vil blive accepteret af Gud." Peter sagde, "Jesus er den sten, som blev vraget af jer bygmestre, men som er blevet hovedhjørneste. Og der er ikke frelse i nogen anden, ja, der er ikke givet mennesker noget andet navn under himlen, som vi kan blive frelst ved" (Apostlenes Gerninger 4:11-12).

Mange folk i dag ville svare, "Åh Peter, du er for snæversynet. Mener du virkelig, at Jesus er den eneste vej? Det er for snævert, Peter. Det kan jeg ikke følge." Fint. Så vær forbandet. "Men det er for hårde ord," svarer de. "Det er for snævert. Jesus var da meget bredere end det, du siger!" Men det var Jesus selv, der sagde, "Jeg er vejen og sandheden og livet; ingen kommer til Faderen uden ved mig" (Johannes Evangeliet 14:6). Og det var Jesus, der sagde, "Gå ind ad den snævre port; for vid er den port, og bred er den vej, der fører til fortabelsen, og der er mange, der går ind ad den. Hvor snæver er ikke den port, og hvor trang er ikke den vej, der fører til livet, og der er få, som finder den!" (Mattæus Evangeliet 7:13-14).

Paulus havde ret hele vejen igennem. Selv i dag kan du næsten høre ham bønfalde galaterne: "Hør, nu siger jeg det en gang til. Hvis enten jeg, en engel fra himlen eller nogen som helst anden kommer og lægger en anden byrde på jer – en, der får jer til at sætte jeres lid til jer selv, jeres egne gerninger, jeres egen godhed, jeres egen retfærdighed, jeres egen overholdelse af loven, jeres egne ritualer, jeres egne kirkegrupper, eller jeres egen give-villighed – lad ham være forbandet!"

Hvorfor var Paulus så stenhård? Fordi Gud har accepteret os præcis som vi er – idet vi sætter vores lid til Hans Søn, Jesus Kristus. Ved vores tro på Ham har Han rensset os fra alle vores synder, og Han har taget imod os. Gud ønsker at skænke os sin kærligheds rigdom og fylde – ikke fordi vi fortjener det, men fordi Han elsker os. Dette er nådeevangeliet i Jesus Kristus. Dette er, hvad Paulus i sidste ende gav sit liv for.

Det er underligt

Undrer du dig nogensinde over, hvorfor de læresætninger, der sætter gode gerninger som basis for at kunne forholde sig til Gud, synes at vinde stærkt indpas i folks liv? Det må jeg indrømme, at jeg har.

Paulus kunne uden tvivl heller ikke forstå det, for han sagde til galaterne, "Jeg undrer mig over, at I så hastigt lader jer vende bort fra Ham, som kaldte jer ved Kristi nåde, til et andet evangelium" (Galaterbrevet 1:6). Det er underligt, at folk vil forlade Kristi nåde til fordel for et andet evangelium – især når dette såkaldte "evangelium" slet ikke er gode nyheder!

Når som helst en person siger, "Det er godt at tro på Jesus Kristus, men der kræves mere end det," så pas på! I samme sekund du fortæller mig, at jeg er nødt til selv at være retfærdig og bevise mig selv foran Gud ved min hellighed, så bringer du mig ikke til Gud; du skubber mig bort fra Ham. Jeg er ikke retfærdig, og jeg er ikke hellig, og det kan jeg på ingen måde blive i egen kraft, så det, du fortæller mig, er ikke gode nyheder. Det er langt fra gode nyheder. Det er en dødserklæring.

Paulus kunne ikke forstå, hvorfor nogen kunne ønske at forlade et kærligt forhold til Gud for at forsøge at etablere et forhold, som var baseret på gerninger, omskæring eller overholdelse af loven. "Der er nogle, som forvirrer jer," skrev han, "og søger at forvrænge Kristi evangelium," de gode nyheder om Jesus (Galaterbrevet 1:7).

Kærlighed som et våben

Det er ubegribeligt, at folk vil forlade det sande evangelium til fordel for en forfalskning, men den måde, hvorpå falske undervisere ofte rekrutterer deres nye disciple, er ikke et mysterium. Paulus pointerer, at en fælles teknik er den ivrige brug af medfølelse: "Det er ikke for det gode, at de er ivrige for jer; de vil have jer for sig selv, for at I kan være ivrige for dem" (Galaterbrevet 4:17).

De mennesker, som er blevet lokket ind i en kult, beretter ofte om den utrolige overøsning af kærlighed og opmærksomhed, som de blev mødt med, da kulten anså dem for at være et potentielt og lovende medlem. Men så snart en person binder sig til gruppen, forvandles ivrigheden fra kærlighed til indoktrinering. I stedet for at blive overvældet af omsorg, udsættes den nye konvertit for hård disciplin, og før eller senere nedslides personen til udmattelsens punkt. Enhver følelse af selvtillid skrælles væk, hvilket efterlader personen ekstremt modtagelig for gruppens åndelige forvriddinger.

Den kærlighed, som så ufortøvet blev udvist i begyndelsen, er blot et middel til at isolere individet og bringe ham eller hende ind i trædom. Hvis man ikke følger programmet, så ophører kærligheden hurtigt, og personen bliver ekskluderet og udstødt. Hvis det ikke lykkes at overvinde ham til den nye overbevisning, så forvandles "kærligheden" lynhurtigt til direkte fjendtlighed.

I mine tidlige år af tjenesten i Tucson i Arizona, havde jeg en ubehagelig oplevelse med en gruppe såkaldte "Jesus Only" ["kun Jesus"] pinsefolk. Denne kult underviser, at Faderen, Sønnen og Helligånden blot er forskellige udtryk for Jesus. (De har selvfølgelig svært ved at forklare, hvem Jesus talte til, når Han bad til Faderen, eller hvem det var, som talte fra himlen ved Jesu dåb. Måske var stemmen, der i Mattæus-evangeliet 3:17 sagde, "Det er min elskede Søn, i Ham har jeg fundet velbehag", blot en gang intelligent bugtaleri?) Svagheden ved dette standpunkt er tydelig, men alligevel elsker følgere af denne overbevisning at fare hårdt frem og skabe alle mulige konflikter.

Desværre begyndte et par indflydelsesrige familier i vores kirke at tro på denne lære. Inden længe udså de sig mig som deres næste projekt og begyndte at give mig "ivrig opmærksomhed". De inviterede mig ud til frokost og fortsatte i det uendelige med at tale om mit store potentiale og om, hvor meget de elskede kirken.

Jeg har aldrig kunne fordrage at diskutere skriftsteder med folk. Jeg lader dem som regel præsentere deres fejlagtige standpunkter uden at prøve at rive dem fra hinanden. Og disse mennesker citerede skriftsteder, hvor Jesus sagde, "Jeg og Faderen er ét" (Johannes Evangeliet 10:30) og jeg svarede, "Ja, det er rigtigt. Det er, hvad Han sagde." Hver gang de citerede Skriften, svarede jeg, "Ja, det er det, der står." Men jeg diskuterede ikke med dem.

Jeg kendte selvfølgelig til mange skriftsteder, der ville afklare sagen, men jeg gad ikke at diskutere med disse mennesker. Jesus sagde, "Skynd dig at blive enig med din modpart, mens du er på vej sammen med ham" (Mattæus Evangeliet 5:25), så jeg erklærede mig enig i de skriftsteder, de citerede. Altimens jeg aldrig erklærede mig enig i deres mærkelige fortolkninger, så var jeg altid enig med selve skriftstederne. Eftersom jeg ikke diskuterede med dem, troede disse folk, at de havde fået mig overbevist.

En dag bragte de deres læresætning på banen i en søndagsskoletime for voksne. Da underviseren på effektiv vis modbeviste deres standpunkt, forsøgte nogle af dem at påstå, at jeg var i deres lejr. Underviseren kaldte mig ind med det samme for at afgøre striden. Da jeg fortalte klassen, at jeg troede på, at Gud er én, men er manifesteret i de tre forskellige personer; Faderen, Sønnen og Helligånden, så blev "Jesus Only"-gruppen helt blå i hovederne.

Den næste dag ringede de til mig og sagde, "Vi vil gerne mødes med dig i aften i vores hjem." Den aften besøgte jeg dem, og de krævede, "Hvad er meningen med at benægte sandheden på den måde? Hvorfor benægtede du det, som du i virkeligheden tror på?" Og jeg svarede, "Det gjorde jeg heller ikke. Jeg benægtede hverken sandheden eller det, som jeg tror på. I klassen udtrykte lige præcis det, som jeg tror på. Jeg tror ikke, at Jesus udførte billige bugtaler-tricks, og jeg tror ikke, at Han forsøgte at narre folk, når Han bad til Faderen. Jeg tror, at Faderen, Sønnen og Helligånden er særskilte personligheder, selvom der er én Gud." Det var fra det øjeblik, at jeg fik deres humørskift at føle.

"Broder," truede de mig, "Gud har givet os en åbenbaring, og vi fik et syn af dig blive båret ud i en sort kiste med mindre du stiller dig op foran menigheden og fortæller dem, at vi har ret!" Mens jeg lyttede til en lavine af frygtelige trusler, begyndte jeg at undre mig, *Hvad blev der af al den kærlighed, som disse mennesker viste over for mig?*

"Vi vil give dig indtil på lørdag til at beslutte dig for, om hvor vidt du vil tage dig sammen eller ej," sagde de. Jeg svarede, "Jeg behøver ikke at vente til lørdag. Jeg kan fortælle jer det med det samme." "Sig ikke et ord mere," svarede de. "Bare bed over det, broder, og hvis du på lørdag ikke vil love, at du vil gøre dette, så kommer vi aldrig mere tilbage til kirken." Naturligvis havde lederen af denne gruppe 11 børn ud af de 53, der gik i vores søndagsskole. Det gør det svært, når du er i færd med at prøve at udvide din søndagsskole.

Lørdag aften fik jeg opringningen. "Nå, broder, hvad har du besluttet dig for?" "Jeg har overhovedet ikke skiftet mening eller syn på sagen," svarede jeg. "Okay, vi advarede dig," sagde han, og jeg hørte et *klik* i den anden ende af røret. Han var væk, og hans 11 børn med ham.

Denne mand og hans lille gruppe var ivrige i deres kærlighed, så længe jeg var en potentiel konvertit. Men da de opdagede, at jeg ikke ville gå ind i deres trældom og deres overbevisning, så droppede de både mig og kirken som en dårlig vane.

Det var ikke ægte kærlighed; det var kun en hyklerisk demonstration, som havde til hensigt at få mig konverteret til deres lære. Som Shakespeare engang observerede, "Kærlighed er ikke kærlighed, der forandrer sig, når den forandring finder sted." Da jeg ikke blev konverteret, viste deres ægte følelser sig.

Dette er en hyppigt benyttet taktik hos falske lærere. De vil være ivrige i deres demonstration af omsorg for at gøre en person til en konvertit. Men hvis personen ikke underlægger sig deres overbevisning, så vil de hurtigt udstøde ham.

Folk kan fare meget stærkt frem og virke nok så kærlige, så venlige, så søde – men kun fordi de forsøger at overvinde dig til deres overbevisning. Hvis ikke du overvindes, så pas på! De vil kalde dig alverdens forfærdelige navne og vil ramme dig med alle typer af trusler og fordømmelser. Dette er ikke nådeevangeliet!

Bliv ikke forhindret

Det er altid svært at se folk forlade sandheden for en løgn. Man elsker dem og ønsker at skåne dem for den smerte, som man ved venter forude, men der er ikke meget, man kan gøre. Paulus kendte den følelse godt. Galaterbrevet 5:7 er et bittersødt vers, der genkalder det forhold, som apostlen havde til galaterne. Han skriver, "I var kommet godt i gang. Hvem har hindret jer i at adlyde sandheden?"

Galaterne havde tidligere levet i en sådan kærlighed til Gud og til hinanden, at de tjente Paulus åbenlyst og uselvvisk i en tid med ekstreme omstændigheder. De havde sågar været villige til at give deres egne øjne for ham. Men nu var de blevet så hindrede i deres liv med Herren, at nogle anså Paulus for at være en fjende. Hvorfor? Fordi han holdt nok af dem til at fortælle dem sandheden.

Ved at drage en parallel til atletikkens verden sammenlignede Paulus galaterne med konkurrencedeltagere, som var kommet godt ud af startblokkene, men som så derefter skabte unødige forhindringer for sig selv, mens de løb løbet. "Det er ikke Ham, der kaldte jer, der har overtalt jer til det," skrev han (Galaterbrevet 5:8). Paulus insisterede på, at de "nye og dybere sandheder", som visse jøder havde bragt til dem, ikke var fra Gud.

*Hver eneste kristen er forpligtet
til at søge i Skrifterne for at se,
om en undervisning er sand eller falsk.*

Men hvor mange mennesker bliver betaget af denne form for falsk overbevisning? Ofte ledes selv oprigtige kristne på vildspor af en evangelists begavede historier. De køber den falske undervisning – ikke fordi de har undersøgt Bibelen, men fordi de er blevet påvirket af den magtfulde overtalelsesevne hos en bestemt personlighed.

Den triste konsekvens af sådan en gudløs indflydelse er, at ofrene ender i trældom og bliver mere eller mindre frarøvet deres personlighed. Har du nogensinde undret dig over, hvordan tilsyneladende normale mennesker kan blive så underlagt en kult, at de ender med at sælge blomster eller peanuts i lufthavnen for deres leder? Denne form for overbevisning kommer helt sikkert ikke fra Gud. Rent faktisk vil folk i alle trældomsorienterede systemer før eller senere befinde sig under menneskers herredømme.

Det bedste værn mod denne type bedrag er at "efterprøve alt, og holde fast ved det gode" (1.Thessalonikerbrev 5:21). Uanset hvor højt respekteret en person er, uanset hvor prominent eller stort et følge han måtte have, så kan vi ikke tage nogens ord for at være den evangeliske sandhed. Hver eneste kristen er forpligtet til at søge i Bibelen for at se, om de ting, der bliver sagt, er sande.

Hvor er det tragisk, når vi tilsidesætter en sådan foranstaltning og tror på alt, hvad en bestemt underviser har at sige, blot fordi han har et særligt blik, en talestil eller en tv- eller radiotjeneste. Når vi glemmer at eftertjekke de undervisninger, som vi præsenteres for, så lader vi os selv være komplet sårbare over for eventuelle overbevisninger, som ikke er fra Ham, der har kaldet os. Gud ombestemmer sig ikke. Gud omredigerer ikke sin sandhed eller krydrer den med nye åbenbaringer. Nådeevangeliet ændrer sig ikke – men alligevel er det ikke svært at finde prædikanter, der påstår det modsatte.

Trældom ved ethvert andet navn

Selv i dag er der alle mulige folk, der prædiker legalisme. De vil stille dig spørgsmål som, "Hvordan blev du døbt, broder? Hvem døbte dig? Hvad sagde de, da de døbte dig?" Nogle siger tilmed ting som, "Hvis du ikke blev døbt efter den rigtige formel, så er det ikke en rigtig dåb. Blev du bare sprøjtet på eller blev du dukket helt under?"

Det tragiske er, at disse budskaber kun tjener det formål at fremmedgøre os fra det værk, som Gud har gjort i vore hjerter gennem tro på Jesus Kristus. Intet ritual – uanset om det er dåb eller nadver eller fodvætning – vil kunne gøre os retfærdige. En rigtig status hos Gud tilhører os udelukkende ved tro, som virker gennem kærlighed. Det er nøglen til ægte kraft og fred i vores liv med Gud. Det er ikke underligt, at den store apostel sagde, "Jeg er forundret over, at I så hurtigt vender jer fra sandheden til fordel for et andet evangelium, som slet ikke er et evangelium"!

Det sande evangelium *er* gode nyheder. Det er de gode nyheder om Guds nåde og tilgivelsen af synder gennem Jesus Kristus' færdige arbejde. Dit forhold med Gud er ikke baseret på din retfærdighed eller dine gerninger eller overholdelse af visse regler, men på din tro på Guds offer på dine vegne. Hvis du blot vil tro på dette Guds værk, kan du igennem Jesus Kristus have et smukt, ubrydeligt forhold til Gud. Alle dine synder vil blive vasket bort, og skylden fra alle dine fejltrin, fiaskoer og forkerte attituder vil forsvinde. De vil ikke eksistere, fordi du bliver retfærdiggjort igennem tro på Jesus Kristus.

Paulus kendte til meningsløsheden ved at forholde sig til Gud på basis af gerninger. Han kunne se, hvad det ville føre til, for det var dér, han selv startede ud. "Tal ikke til mig om loven," ville han måske sige, "Jeg ved alt om loven. Jeg ved alt om den retfærdighed, der hører loven til. Jeg var en farisæer. Jeg var ivrig. Jeg var mere ivrig end mine brødre. Fortæl mig ikke om loven; jeg ved alt om, hvad den handler om. Men gudskelov blev jeg udfriet fra alt det, da jeg kom ind i et nyt forhold til Gud igennem tro på Jesus Kristus!"

Vi er også blevet udfriet. Derfor – nu hvor vi er blevet etableret i nådeevangeliet – bør du ikke lade mennesker give dig problemer og give dig skyldsfølelser eller en ide om, at du skal opnå din retfærdighed ved hjælp af gerninger. Det er ikke det værd. Ingen af os har lyst til at få et ord som *anathema* tilknyttet vores navn.

12

Nåde

Alt eller intet

FOR NOGET TID SIDEN VAR JEG til en frokostsammenkomst for pastorer i Oregon. Før vi gik i gang med det officielle program, var der nogen, der spurgte mig, om jeg havde hørt om tommleren, som havde talt om Herrens genkomst, hvorefter han forsvandt. Jeg fortalte ham, at det havde jeg hørt om. Men den første gang jeg hørte om det var tilbage i 1944 i Burbank, Californien. Historien havde altid den samme slutning. Parret, som samlede tommleren op, kører ind ved en tankstation blot for at høre servicemedarbejderen fortælle dem, at de er det niende par den dag med samme historie. Pastoren, som stillede mig spørgsmålet, lo og sagde, "Det viser bare, hvor fjernt Oregon ligger i forhold til alt andet – det tog dette rygte 50 år at nå herud!"

Hvor er vi tilbøjelige til at blive opkørte over ting, der ikke har noget på sig! Og hvor er jeg taknemmelig for, at vores tro er baseret på Guds Ords faste fundament. Jeg foretrækker meget hellere, at Herren taler til mig fra Bibelens afprøvede og sande sider i stedet for at modtage en eller anden overnaturlig, særlig åbenbaring. Selv hvis en engel kom til mig og påstod at have en ny revolutionerende sandhed, så ville jeg sætte spørgsmålstegn ved, om hans budskab var fra Gud.

Endeløse forhåndsgætterier er ikke noget problem, når vi vender os til Ordet. Bibelen er det eneste faste fundament for vores tro og kristne tilværelse. Når vores liv er grundlagt på Guds Ords sandhed, så vil vi ikke blive ført på afveje af den sidste nye moderigtige lære eller "nye og forbedrede" versioner af evangeliet. Hvor er det afgørende, at vi står fast på Guds Ords sandhed! Dette er den eneste måde, hvorpå vi kan bevare den herlige frihed, som er givet til os i Kristus.

Hvordan kan vi stå fast?

Det er vigtigt at forstå, at de personer, som ikke formår at stå fast, ledes væk fra en simpel tro på Kristus gennem en manglende forståelse af Guds Ord. Det er kun en solid forståelse af Bibelen, der bringer ægte stabilitet ind i vores liv.

Paulus observerede i sin tid, at Gud har velsignet kirken med apostle, profeter, evangelister samt hyrder og lærere for at "udruste de hellige" (Efeserbrevet 4:11-12). Denne udrustede tilstand kendetegnes ved en enighed i troen, der er så stabil, at vi ikke længere skal være "uforstandige børn og slynges og drives hid og did af hver lærdoms vind, ved menneskers terningkast, når de med snedighed fører os på lumske afveje" (Efeserbrevet 4:14). Det er ekstremt vigtigt, at vi er rodfæstet i Ordet – især i disse vildledende tider!

Lige fra velstands-bevægelsens materialistiske udskejelser ("Selvfølgelig ønsker Gud, at alle Hans børn kører Mercedes. Kører du kun Toyota? Hvor uheldig kan man være?") til "nye" åbenbaringer om den eneste sande måde at blive døbt på, så er mærkværdige lærdomsforvridninger snarere reglen end undtagelsen i disse dage.

Når Paulus formaner sine venner i Galaterbrevet 5:1 til at stå fast i den frihed, hvorved Kristus har befriet os, og til ikke atter at lade sig tvinge under trældommens åg, er hans budskab lige så relevant for os i dag, som dengang han skrev sit brev. Kirken er ofte den første til at presse en legalistisk standard for retfærdighed ned over os. Disse regler bliver ofte godt modtaget, fordi der er en vis følelse af tryghed og sikkerhed forbundet med den slags veldefinerede begrænsninger, som et regelsæt tilbyder. Diverse kultiske grupper tilbyder folk en overvældende grad af personlig vejledning samt den "sikkerhed", der følger med en blind adlydelse af en autoritet.

Men de mennesker, der giver sig selv hen til sådanne strenge indordnede livsstile, gør det på bekostning af personlig frihed. De formår ikke at indse, at der sammen med den sikkerhedsfølelse, som disse grupper tilbyder, også kommer en intens grad af

fordømmelse, hvis du bryder med deres levestandarder. Mange, som tidligere var indviklet i sådanne systemer, fortæller os, at de troede, at det ville være det samme som at forlade Gud, hvis de forlod gruppen. Hvis en konvertit begynder at sætte spørgsmålstegn ved gruppen eller ønsker at tage et andet sted hen, bliver de fortalt, at de er i fare for at komme i helvede. Disse former for taktisk pres og uhyrlige fordringer på en eksklusiv fastlåsning af sandheden er trældomsprægede grupperes typiske kendetegn.

Det modsatte eksempel er enhver kirke, der opmuntrer folk til at finde et sted, hvor de vil være i stand til at vokse i deres liv med Herren. Et sådant eksempel udviser tegn på åndelig sundhed. I Calvary Chapel foreslår vi ofte, at folk ser sig omkring efter et sted, der bedst muligt kan tjene dem. Nogle af dem der kommer til vores fællesskab, efterlyser et mere følelses- eller sensationsladet præg i vores gudstjenester. Vi opmuntrer disse folk til at udøve deres frihed ved at finde et sted, der passer bedre til deres ønsker. Vi er ikke interesseret i at se nogen blive bundet til vores menighed.

*Det er livsvigtigt for os at forstå
denne sandhed: Hvis vi rodfæster vores tro i
nogen gerninger, afskærer det os fra Guds nåde.*

Paulus' brug af udtrykket "trældommens åg" er sandsynligvis en henvisning til Simon Peters ord ved det officielle apostelmøde i Jerusalem. I Apostlenes Gerninger 15 gengiver Peter Guds kald til ham om at prædike til hedningerne i Cornelius' hus. Han foreslog, at rådet af apostle ikke pålagde de ikke-jødiske kristne et åg, "som hverken vore fædre eller vi har magtet at bære" (vers 10). Paulus citerer Peters ord for at understrege, at budskabet om frihed gennem nåde ikke var noget, han selv havde fundet på. Denne frihed i Kristus var noget, som kirken stod helt og holdent bag.

Ritualer frelser ingen

Et nøglepunkt i den lære, som rådet af apostle afviste, var, at hedningerne skulle gennemgå omskærelsesritualet for at kunne blive frelst. Rådet var enige med Paulus i, at gerninger på ingen måder kan gøre nogen retfærdige i Guds øjne. Paulus fastslog senere, at det modsiger evangeliet hvis nogen rodfæster sin tro i ritualer. Han skrev, "Se, jeg, Paulus, siger jer, at hvis I lader jer omskære, vil Kristus intet gavne jer" (Galaterbrevet 5:2).

Dette giver os tilladelse til med sikkerhed at sige, at vi afskærer os selv fra Guds nåde, hvis vi rodfæster vores tro i egne gerninger eller ritualer i stedet for i Kristus' værk på korset. Det er livsvigtigt for os at forstå denne sandhed. Der er godt nok ikke mange lærere i dag, der går rundt og taler for, at omskærelse er nødvendigt for at kunne blive frelst, men hvor mange gange har vi ikke hørt yderst velmenende mennesker insistere på, at vi er nødt til at gennemgå dåbsritualet for at blive frelst?

Nogle tager dette princip til alle mulige mærkelige ekstremer. Der findes sekter, som underviser, at der tilmed kun findes én helt "korrekt" måde at blive døbt på.

Nogle insisterer på, at vi udelukkende må døbes i Jesu navn. Andre fastholder, at det skal gøres af en indviet præst fra deres kirkeretning. Nogle bliver så optaget af tekniske detaljer, at kirker er blevet opsplittet på grund af en diskussion om, hvor vidt man blot skal have sprinklet vand på sig eller om man skal nedsænkes helt, eller sågar om folk bør døbes forlæns eller baglæns!

Roden til al denne splittelse er en upassende tillid til og tro på en specifik god gerning, der skal give dig den rigtige status hos Gud. Skriftens tydelige undervisning er, at hvis vi tror på, at en gerning frelser os, så vil Kristus intet gavne os. Vi kan ikke helgardere og stole både på Kristus og vores egne gode gerninger. Hvis vi stoler på dåben som værende fundamentet for vores frelse, så rodfæster vi vores tro i gerninger. Vi bygger derved vores åndelige hus på et fundament af sand, der vil være ude af stand til at bevare os.

For et par år siden kom en ung mand til mig og fortalte mig, at han ikke længere var en kristen, men i stedet havde meldt sig ind i en mormonsk kirke. Da jeg spurgte ham, hvad han baserede sit håb om evigt liv på, svarede han, at hans håb var baseret på sin tro i Jesus Kristus og sit fortsatte medlemskab i den mormonske kirke. Jeg fortalte ham, at hans beslutning var tragisk. I samme øjeblik han rodfæstede sin tro i noget andet end i Jesus Kristus' fuldendte værk alene, gik han for vidt.

Alt, vi behøver for at fremstå retfærdige foran Gud, er tro på Kristus. Hvis vi insisterer på at tro på Jesus og omskærelse (eller dåb eller tiende eller fortsat medlemskab af en kirke), så vil Kristus ikke være til nogen som helst gavn for os.

Det er alt eller intet

De mennesker, som er afhængige af deres gerninger for at være retfærdige, kan ikke indføre en tilgang til loven, hvor de frit kan vælge og vrage. Hvis man accepterer én god gerning som værende nødvendig for at kunne blive frelst, bliver man skyldner overfor hele loven og må overholde den i hele dens udstrækning. Som Paulus pointerede i Galaterbrevet 3:10: "For alle de, som har lovgerninger, er under forbandelse, for der står skrevet: »Forbandet være enhver, som ikke bliver ved alt det, som står skrevet i lovbogen, og følger det.«" Jakob uddybede denne sandhed, da han fastslog: "Den, som ellers overholder hele loven, men fejler blot på et punkt, er blevet skyldig i dem alle" (Jakobs Brev 2:10).

Hvis vi forsøger at finde vores retfærdighed i loven, er det ikke nok med, at Kristus ikke vil gavne os, men vi bliver også nødt til at overholde hver eneste bud og befaling til fuldkommenhed. Vores forhold til Gud er enten baseret på legalisme eller nåde.

Paulus holdt ikke sine verbale slag tilbage i sin afvisning af de falske lærere fra Judæa. Han skrev, "I er afskåret fra Kristus, I der søger at blive retfærdige ved loven. I er faldet ud af nåden" (Galaterbrevet 5:4). De, der bringer deres præstationsorienterede pakkelsesløsning og deres helligere-end-dig attitude til kristendommen, har forkastet nåde.

Det er godt hele tiden at huske på, at ingen vil være i himlen på grund af sine gode gerninger. Vi vil som nævnt tidligere ikke høre Abraham eller David eller Paulus sidde og tale om alle de vidunderlige ting, de gjorde for at opnå en retfærdig status hos Gud. Disse mænd havde ganske enkelt en tro på Gud, og deres tro blev tilskrevet dem som retfærdighed. Ingen af os vil stå i himlen og sammenligne gode gerninger med hinanden, for der vil kun være én, hvis gode gerninger vil modtage ære foran Guds trone – vores Herre, Jesus Kristus. Jesus og Jesus alene vil modtage æren for vores frelse. Hvis ikke det var for Ham, ville ingen af os være der.

Som Paulus udtrykte det, "Gid det aldrig må ske for mig, at jeg er stolt af andet end af vor Herre Jesu Kristi kors" (Galaterbrevet 6:14). Uanset hvor mange gode gerninger, vi har gjort for Ham, uanset hvor mange mennesker, vi leder til Ham, eller hvor mange kirker, vi etablerer for Ham, så er vores eneste ære i Jesus Kristus, som døde for os. Vores retfærdighed er ikke et spørgsmål om gode gerninger, menneskelige bestræbelser, overholdelse af visse ritualer eller fødevaner. Vores retfærdighed både i dette øjeblik og i al evighed er et resultat af vores enkle tro på Guds Søn, Jesus.

Retfærdighed ved tro fjerner enhver skelnen mellem dem, som tilhører Kristus. Jeg er ikke bedre end dig, og du er ikke bedre end mig. Vi er alle syndere, udelukkende frelst ved Guds herlige nåde. Der er ingen vej til en ret status foran Gud. Der findes kun én slags retfærdighed, som Gud vil acceptere: den tilskrevne retfærdighed gennem Jesus Kristus.

Dette er ikke nogen ubetydelige sandhed for os som kristne. Vi må stå fast i den frihed, hvorved Kristus har sat os fri. Vi må ikke tillade, at fordømmende regler kommer ind og dominerer vores liv, så vi til sidst føler, at vi er nødt til at bede syv timer om dagen eller læse 25 kapitler i Bibelen dagligt for at være retfærdige og hellige. Vores retfærdighed afhænger ikke af, hvor meget vi læser, beder, faster eller giver. Vores retfærdighed er baseret på en simpel tro på, at Jesus renses os for vores synd og gør os rene i Faderens øjne.

Vores frelses værk er blevet fuldendt. Der er intet, vi kan eller skal gøre for at forbedre det. Vores gode gerninger er et resultat af Guds accept og kærlighed; vi gør ikke gode gerninger for at fortjene Hans kærlighed. At leve i overensstemmelse med Kristus' befalinger gør os ikke mere retfærdige – blot lykkeligere og mere tilfreds. Findes der nogen bedre måde at leve på, end at give min tilværelse til Ham, der elsker mig så højt her og nu og som har lovet at tage sig af mig for evigt? At blive vejledt og guidet af Gud er den mest opfyldende oplevelse i verden.

Kun to valgmuligheder

Det gælder for os alle, at vi enten prøver at arbejde os til en god anseelse hos Gud eller at vi tror og stoler på, at Gud gør for os, hvad vi ikke selv kan. Hvert øjeblik i vores liv befinder vi os enten i den ene eller den anden af de to kategorier. Hvis vi stadig prøver at behage Gud ved at være gode nok, så vil nederlag og frustration være vores lod. Hvis vi har tillid til, at Guds nåde forvandler os og danner Kristus i os, så vil vi opleve liv og fred.

Jeg lærte den tidløse lektie, at love og adlydelse af regler aldrig kan forandre vore hjerter.

Jeg kan huske engang, hvor min familie i fællesskab forsøgte på en misforstået måde at indføre en mere kristen atmosfære i hjemmet. Mens vores børn voksede op, kom der et tidspunkt, hvor søskende-rivaliseringen syntes at nå nye højder. På en eller anden måde havde vores børn fået for vane at kalde hinanden mindre kærlige ting – såsom "dumme", "møgunge" eller "idiot" – og det skabte blot yderligere gnidninger imellem dem. Så vi forsøgte at indføre noget disciplin ved at opstille nogle regler.

Vi boede i et to-etagers hus, og en af de mindst populære opgaver var at støvsuge trapperne. Så i et forsøg på at forbedre kammertonen i vores hverdag derhjemme besluttede vi os for at holde en liste over familiemedlemmer, der fornærmede hinanden. Den person, der havde overtrådt sprogreglerne flest gange, havde til opgave at støvsuge trapperne. Det virkede alltsammen meget fornuftigt på det tidspunkt, men til denne dag har jeg stadig på fornemmelsen, at jeg blev lokket i en fælde.

En dag begyndte to af vores drenge at lave ulykker. Da jeg kom ind på det værelse, de var i færd med at rive fra hinanden, var de første ord, der kom ud af min mund, "Hvem er den dumme møgunge, der har lavet dette rod?" Der skal ingen detektiv til at finde ud af, hvem der skulle støvsuge trapperne den uge...

Der kom dog én god ting ud af det. Jeg lærte atter den tidløse lektie, at love og adlydelse af regler aldrig kan forandre vore hjerter. Vores motiver var gode. Vi måtte allesammen kæmpe hårdt med os selv i dette familiære forsøg på at være retfærdige – og det mislykkes på ynkelig vis for os allesammen.

Uanset hvor hårdt vi prøver at være hellige, så bliver vi hver gang nødt til at se dette samme faktum i øjnene; at vores selvskabte retfærdighed er som beskidte klude i Herrens øjne. Gud har sørget for, at vi kan have et andet håb om retfærdighed – en status og et forhold til Ham selv, som vi kun kan modtage som en gave. Retfærdighed tildeles os ved tro på Jesus Kristus og ved viden om, at vi ikke selv kan leve op til den perfekte standard. Det er dette altafgørende valg, som vi er stillet overfor. Vi kan forsøge selv at rense vores gamle, pjaltede, beskidte klude og se præsentable ud, når vi skal stå foran tronen en dag; eller vi kan vælge at blive iklædt Jesu Kristi fuldkomne retfærdighed ved tro.

Min støvsuger minder mig om, at mit eneste håb er at vælge nåden.

Ud af kurs og ude af syne

Jeg kan gang på gang blive forundret over, hvor let det er at komme ud af kurs i det kristne liv. Selv en tilsyneladende ubetydelig fejl i et relativt lille område af vores tro eller adfærd kan bringe os totalt ud af balance i næsten enhver af kristenlivets facetter. Netop derfor er det så vigtigt for os at have en detaljeret forståelse af Bibelens lære – ikke kun om de fundamentale emner, men også om de tilsyneladende "mindre" emner, som kan have stor dagligdagsrelevans for os som kristne.

Jeg havde for nylig muligheden for at drøfte diverse åndelige emner med en fyr, der troede på, at kirken ville komme til at gennemgå De Store Trængselstider. Han undrede sig over, at jeg stod så stærkt fast på det modsatte synspunkt, når det i hans øjne i sidste ende blot var et mindre og uvæsentligt spørgsmål i eskatologien. Jeg svarede ved at spørge, "Hvis kirken skal gennemgå De Store Trængselstider, hvem er så de 144,000, som er nævnt i Åbenbaringsbogen?" Han svarede, at disse mennesker var en del af kirken, fordi kirken er det åndelige Israel. Jeg spurgte ham dernæst, om han troede, at alle Guds løfter til nationen Israel på en eller anden måde blev åndeligt opfyldt i kirken. Han mente, at det var tilfældet. "Hvor interessant," sagde jeg, "at et så 'uvæsentligt' spørgsmål i eskatologien også har påvirket din lære om kirken fuldstændigt." For at bruge Paulus' udtryk, "Den mindste smule surdej gennemsyrer hele dejen" (Galaterbrevet 5:9).

Lad os sige det på en anden måde. Forestil dig, at du rejser med fly fra Los Angeles til Hawaii. Før take-off dukker piloten op over højtalersystemet og siger, "Nå folkens, vi har et mindre problem med vores navigationssystem, men vær ikke bekymrede. Vi kommer højst to grader ud af kurs." To grader ville ikke betyde så meget lige uden for

Los Angeles, men når vi er nået 3,000 kilometer udover Stillehavet, vil vi være farende håbløst vildt. Hawaii ville være helt ude af syne.

Det siger sig selv, at den bedste fremgangsmåde er at undgå at komme bare det mindste ud af kurs. Når det kommer til bibellære, er det ubetinget nødvendigt, at vi gransker Skrifterne, bedømmer alt derudfra samt undgår at blive snydt af menneskers overtalingssevne. Således står vi fast i nåden.

Årvågenhed har en dyr pris

Tag ikke fejl – denne årvågenhed koster noget. Evangeliets prædiken har fra begyndelsen været omgivet af kontroverser og forfølgelse. Som Paulus bemærkede i Galaterbrevet 5:11, "Brødre, hvis jeg stadig prædiker omskærelse, hvorfor bliver jeg så forfulgt? Så var forargelsen ved korset jo borte." Hvis Paulus prædikede, at en ret anseelse hos Gud kunne vindes ved en række gode gerninger, så ville der ikke have været nogen modstandere af kristendommen. Men Kristi kors har altid vagt forargelse.

Korset viser os, at der kun er én vej til at blive retfærdig i Guds øjne. Det sande budskab om frelse i Kristus alene forarger folk, fordi det er så snævert og eksklusivt. Korset erklærer til verden, at der kun er ét håb for evigt liv, Jesus Kristi død og opstandelse. Paulus siger i bund og grund, "Hvis jeg vil være liberal og sige, 'Omskærelse er fint, hvis det fungerer for jer,' så ville ingen forfølge mig. Men jeg forfølges, fordi jeg har stået fast ved sandheden."

Paulus var aldrig en person, der lagde fingrene imellem eller var blej for at sige sin mening. Vi kan se hans følelsesmæssige forpligtelse til sandheden i hans verbale bredside mod dem, der var kompromisløse fortalere for omskærelse. "Gid de ville lemlæste sig helt, de, der gør jer forstyrrede!," skrev han i Galaterbrevet 5:12. Det benyttede udtryk "lemlæste" betyder bogstaveligt talt "at kastre". Paulus mente, "Hvis disse falske lærere tror, at en smule lemlæstelse af vores kød gør os retfærdige, hvorfor går de så ikke bare hele vejen og begynder med sig selv, mens de er i gang!" En moderne parallel til Paulus' udtalelse kunne være, "Gid de ville drukne sig selv, de, der fortæller jer, at retfærdighed kommer gennem dåb!" Paulus fik afløb for sine følelser mod dem, der vovede at pervertere det herlige nådeevangelium.

Forestil dig, hvor tung om hjertet disse bølger af falsk lærdom må have gjort Paulus. Her var et fællesskab, hvor Ånden virkede, hvor folk var forelskede i Gud og hinanden. Der var enighed og begejstring i Herren, indtil disse falske lærere kom ind i billedet. Med introduktionen af deres egen version af evangeliet, skabte de splid, og snart begyndte der at udvikle sig fraktioner. Den smukke kærlighed og det skønne fællesskab, som kirken havde kendt til, blev snart reduceret til et fjernt minde. Det er ikke så underligt, at Paulus' fordømmelse af deres lære var så direkte!

Tak, Paulus

Os, der er kommet til den herlige, frelsende nåde i Jesus Kristus, bør være enormt taknemmelig for Paulus. Var det ikke for ham, ville mange i kirken let være blevet en del af blot endnu en jødisk sekt. Men det var Paulus, der stod fast og etablerede nye troende i Jesu Kristi nåde. Hans standpunkt kostede ham noget. Han blev forfulgt, krænket og bagtalt igennem det meste af sin tjeneste. Men det var det hele værd. Mod slutningen af sit liv kunne han skrive disse gribende ord, "Jeg har stridt den gode strid, fuldført løbet og bevaret troen. Nu har jeg retfærdighedens sejrskrans i vente, som Herren, den retfærdige dommer, på den dag vil give mig – og ikke mig alene, men alle dem, som har glædet sig til hans tilsynekomst" (2. Timotheusbrev 4:7-8).

Må Gud give os den fornødne nåde til at stå fast for sandheden, samt den fornødne visdom til at dele den med andre i kærlighed. Må Han give os styrke til at stå fast i Jesus Kristus og i kendskabet til sandheden. Må vi lære at tage imod den utrolige dybde af velsignelse og frihed, som Gud i så rigt mål har skænket os. Og må vi opleve disse velsignelser dagligt, idet vi lever i Guds smukke kærlighed og står fast i Hans herlige nåde.

13

Nåde

Arvinger i Guds rige

TÆNKTE DU NOGENSINDE PÅ SOM BARN, HVORDAN det ville være at være født ind i en kongelig familie? De af os, som kom fra fattigere familiebaggrunde, tilbragte nok en del tid med at dagdrømme om, hvordan det ville være at være rig.

Det kan godt være, vi ikke kommer fra velhavende familier, men Bibelen gør det klart, at vi på grund af vores forhold til Kristus er blevet en del af en åndelig nation af efterkommere gennem tro. Som Paulus skriver i Galaterbrevet 3:29, "hører I Kristus til, er I også Abrahams afkom, arvinger i kraft af Guds løfte." Når vi opsporer vores sande arv, finder vi ikke længere vores identitet rodfæstet i Europa eller Asien eller Afrika. Ved nåde leder vores sande afstamning tilbage til Kristus, som er opfyldelsen af Guds løfte til Abraham. Og på grund af dette særlige forhold er vi nu arvinger af selveste Guds rige.

Hvad er en arving?

Et 6- eller 7-årigt rigmandsbarn, der overtager en stor arv, er teknisk set en meget rig person. Men indtil dette barn når myndighedsalderen, som forældrenes efterladte testamente kræver som betingelse for arven, er han ikke meget anderledes praktisk stillet end en ansat tjener i huset. Selvfølgelig vil alle arvingens fysiske behov blive opfyldt, men han har ingen autoritet til at bestemme, hvordan hans arv skal håndteres, indtil han bliver gammel nok.

En arvings livssituation har ikke forandret sig synderligt siden Paulus' tid. Paulus skrev, "Så længe en arving er umyndig, adskiller han sig ikke fra en træl, skønt han er herre over alt; han står under formyndere og forvaltere indtil den tid, hans far forud har fastsat" (Galaterbrevet 4:1-2). Paulus forklarer, at en arving dengang var underlagt en økonomisk forvalter, som var blevet tildelt det fulde ansvar for håndteringen af formuen. Typisk ville en såkaldt formynder også blive sat til at føre tilsyn med barnets opdragelse samt at undervise ham om rigtigt og forkert, indtil han blev voksen.

I et romersk samfund blev en dreng betragtet som et lille barn, indtil han blev syv år gammel. Herefter og indtil han fyldte 17 år blev et tyndt, lilla bånd hængt rundt om hans kappe som et tegn på, at han var et barn. Når han fyldte 17, fik han en anden kappe uden det lilla bånd for at indikere, at han nu kunne betragtes som en mand. Men det var ikke før han fyldte 25, at han fik juridiske rettigheder til at involvere sig i forretningsmæssige affærer.

Tingene forholdt sig forholdsvist mere simpelt i den jødiske kultur. Som 12-årig ville en dreng gennemgå en ceremoni kendt som en såkaldt bar mitzvah, hvori han blev en fuldvoksen "søn af pagten." Drengens far ville stå frem og bede en bøn af taksigelse for, at han ikke længere var ansvarlig for sin søns handlinger. Dernæst ville drengen bede en bøn, hvori han accepterede det fulde personlige ansvar for sig selv som en mand.

Paulus benytter denne velkendte overgang til voksentilværelsen til at illustrere lovens forhold til Guds folk. Da Israel blev underlagt loven, blev nationen gjort til arvinger af Guds løfte. Men så længe nationen var underlagt loven, ville løfterne om deres gloværdige arv ikke blive opfyldt. De afventede den såkaldte "tidens fylde", hvor Gud ville opfylde hvert eneste af sine løfter gennem sin Søn. Indtil det skete, var Israel på mange måder som et lille barn, der var underlagt lovens administrerende kontrol.

Lovens trældom

Loven dækkede næsten alle hverdagens omstændigheder lige fra madvaner til forretningstransaktioner til ægteskabsforhold. Loven udøvede et strengt opsyn med Guds folk, indtil tiden kom, hvor de som et folk ville gå fra barndommen til voksenalderen og endelig være i stand til at nyde godt af arven, som var blevet lovet dem. Løftet om et nyt og vidunderligt forhold til Gud gennem ankomsten af Messias var blevet givet til Israel, men dog kunne dette løfte ikke blive opfyldt før den tid, som Faderen havde fastsat.

Loven fremsatte nogle helt bestemte rammer for, hvordan både det individuelle menneske og hvordan samfundet som helhed skulle leve i orden og harmoni. Men hvis sådanne eksterne retningslinjer er alt, hvad vi har i vores forhold med Gud, befinder vi os i en form for trældom. Det er grunden til, at Paulus skrev, "På samme måde med os: Da vi var umyndige, trælledes vi under verdens magter" (Galaterbrevet 4:3).

*Loven kan aldrig bringe os ind i det
rige, fyldestgørende og frie liv, som
Helligånden ønsker for os.*

Når Paulus refererer til "verdens magter," taler han om livets fundamentale indhold. Moseloven var særdeles effektiv, når det drejede sig om disse former for fundamentale "må" og "må ikke" punkter i hverdagen.

Jeg har altid fundet det ironisk, at det første kirkerådsmøde (beskrevet i Apostlenes Gerninger 15) på så tydelig vis handlede om spørgsmålet om, hvor vidt et komplekst adfærdskodeks skulle regere de kristnes liv. Selvom de på dette rådsmøde konkluderede, at kristne ikke længere var forpligtede til slavisk at følge et regelsæt for deres udvendige adfærd, så er der stadig mange kirker i dag, som søger at indføre en lignende kontrol over deres medlemmer.

Jeg voksede op i en kirke, der mente, at den havde et gudgivent mandat til at fortælle kvinder, hvordan de skulle gå klædt og hvilke frisurer, der var passende eller upassende. Lederne syntes også at mene, at de kendte til Guds meninger om make-up. Som børn fik vi utallige befalinger om, hvad vi måtte og ikke måtte. Jeg vil ikke gå så vidt som at sige, at kirken satte os tilbage under Moseloven, men den lagde helt sikkert et så tungt læs af fordømmelse og trældom på mine skuldre, at jeg ikke var i stand til at holde til dens vægt. Jeg angrede konstant, fordi jeg simpelthen ikke kunne leve op til de standarder, de satte.

Loven kunne aldrig bringe os ind i det rige, fyldestgørende og frie liv, som Helligånden ønsker for os. Den bringer kun skyld, fordømmelse og frustration. Men heldigvis er loven ikke afslutningen på historien.

Da tiden oprandt

På Paulus' tid var de juridiske procedurer, der styrede overgivelsen af en arv, meget præcise. Når et barn nåede den alder, som testamentet specificerede som værende myndighedsalderen, var der ikke længere brug for en værge eller en formynder til at udøve tilsyn med personen. Arvingen kunne modtage det, der direkte

var blevet lovet ham, idet han var moden nok og "tidens fylde" dermed var oprandt for ham.

Det havde Paulus i tankerne, da han skrev, "Da tidens fylde kom, sendte Gud sin Søn, født af en kvinde, født under loven" (Galaterbrevet 4:4). Siden Jesus er kommet, kan vi opleve den fulde velsignelse, Gud har lovet. Men begrebet "tidens fylde" har også en anden betydning. Har du nogensinde undret dig over, hvorfor Gud lod sit folk leve under loven i næsten 1400 år, før Han sendte sin Søn? Vi vil måske aldrig komme til at forstå Guds timing. Hans veje er ikke vores veje, og Hans tanker er ikke vores tanker. Men hvis vi tager et hurtigt kig på historien, kan vi måske se mange åbenlyse grunde til, at timingen af Jesus' ankomst til menneskeheden var særlig belejlig.

For det første blev Kristus født i en periode med uhørt fred. I over 13 år før Kristi fødsel og igennem hele Hans livstid på jorden var portene til Janustemplet i Rom lukkede. Når Rom gik i krig, var dette tempel overbefolket med tilbedere, som bad til Janus om sejr. Men i Kristus' tid forblev den klassiske Pax Romana solidt på sin plads.

Rom havde også gjort store fremskridt på transportområdet og havde skabt et veldesignet vejsystem, som strækte sig på tværs af riget. Og det græske sprog – et klart, udtrykfuldt og bemærkelsesværdigt specifikt sprog – var blevet gjort til det universelle sprog under det romerske styre.

Alle disse faktorer var medvirkende til evangeliets hurtige udbredelse i det første århundrede. Det er meget muligt, at Gud ventede til dette strategiske øjeblik, så budskabet om Hans kærlighed og tilgivelse til hele menneskeheden kunne have en mere verdensomspændende virkning.

Bemærk også, at Paulus taler om Kristus som værende "sendt" af Faderen, hvilket ikke kun hentyder til Kristus' evige tilstedeværelse men også til, at Jesus kom med et særligt formål for øje. Jesus blev sendt til denne verden for at fuldføre løskøbelsen af menneskeheden. Han kom for at etablere en ny pagt, hvorved mennesket intimt kunne relatere til Gud og træde ind i Hans lovede velsignelsers fylde.

Paulus fortæller os også, at Jesus blev "født af en kvinde, født under loven." Denne henvisning til jomfrufødslen henviser stærkt til det allerførste løfte, der er givet om Messias i Bibelen. I 1.Mosebog 3:15 lovede Gud, at en kvindes afkom ville knuse slangens hoved, samt ødelægge det værk af død og adskillelse fra Gud, som Satan havde bragt ind i Edens have. Jesus blev også "født under loven" – en påmindelse om at Kristus blev født som jøde og blev sendt for først og fremmest at forløse det jødiske folk. Han kom, så Guds folk langt om længe kunne opnå en åndelig voksentilværelse og nyde hele deres åndelige arv. Kun gennem Jesus ville de modtage deres arv fra den himmelske Fader.

Sikke en Far!

Jeg savner ofte en kær, afgået kristen ved navn Iva Newman, som var involveret i Calvary Chapel helt fra begyndelsen. Denne gudfrygtige kvinde levede med Gud i flere år, end jeg har levet. Jeg plejede at elske at høre hende bede. "Sødeste Far..." ville hun sige. Åh, hvor skønt det lød! Hun havde et nært, smukt, intimt forhold til Gud. Hun relaterede til Gud som sin "sødeste Far."

Vidste du, at Kristi død og opstandelse har gjort samme rige, nære forhold muligt for dig? Det var Paulus' pointe, da han skrev, "Fordi I er børn, har Gud sendt sin søns ånd i vore hjerter, og den råber: Abba, Fader!" (Galaterbrevet 4:6).

I dette bibelvers ser vi et pragtfuldt billede på treenighedens involvering i det kristne menneskes liv: Faderen sender sin Søns Ånd ind i vore hjerter. Et parallelt vers i Romerbrevet 8:15-16 fortæller os, at Guds egen Ånd vidner sammen med vores ånd

om, at vi er Guds børn. Denne form for forhold er kun mulig, hvis vi oplever en komplet åndelig genfødsel. Som Jesus selv udtrykker det, "Det, der er født af kødet, er kød, og det, der er født af Ånden, er ånd. Du skal ikke undre dig over, at jeg sagde til dig: I må fødes på ny" (Johannes Evangeliet 3:6-7). Når vi fødes på ny åndeligt set, bliver vi tildelt kraften til at træde ind i et vidunderligt, intimt forhold til Gud – som Paulus' brug af betegnelsen "Abba" hentyder til.

Abba er en indtagende betegnelse for "fader." Det er et aramæisk ord; og hvis du besøger Israel selv i dag, vil du konstant høre de små børn udbryde, "Abba! Abba!" De siger, "Far! Far!"

Jesus benyttede sig ofte af denne betegnelse. Hans disciple hørte utvivlsomt, at Han brugte betegnelsen så hyppigt i sine bønner, at de ikke oversatte ordet til græsk. De bevarede i stedet den aramæiske version af betegnelsen, fordi de ønskede at fange den samme varme og intimitet, som Jesus delte med sin Fader.

*Det er Guds hensigt, at vi lærer Ham
at kende som vores kærlige Far.*

Hvor er det vidunderligt at vide, at Gud ønsker det samme kærlige, personlige forhold til os i vores liv med Ham! Vi har alt for ofte en tendens til at betragte Gud som en stor, fjern, almægtig Skaber, men det er Guds hensigt, at vi lærer Ham at kende som vores kærlige Far.

Nogle mennesker anser denne form for familiaritet for at være en mangel på ærefrygt og respekt, men der er Gud selv, der kalder os til sådan en grad af intimitet. Jeg kan huske engang, hvor jeg var til et bedemøde med en gruppe italienske kristne. Af hensyn til min tilstedeværelse bad de på engelsk, men de blev alligevel ved med at referere til Gud som "Papa." I begyndelsen syntes jeg, at det var at blive en tand for uformel; men et øjeblik overvejelse fik mig til at ændre mening. Der var en dybde af kærlighed og nærhed i den betegnelse, som stemte overens med Bibelen.

Hvor er det bemærkelsesværdigt, at Gud nu inviterer os ind i sit nærvær som sine dybt elskede børn og ikke som skræmte, underdanige slaver. Er det ikke sådan, et forhold mellem en far og hans børn bør være? Når mine børn kommer på besøg, så står de ikke rystende og skræmte og giver honnør, idet de taler med mig. De kommer ikke til mig med alle mulige prætentiose formaliteter og siger, "Åh, ophøjede far, opfyld venligst dit barns ydmyge anmodning i dag." Normalt er det mere noget i retning af, "Hej far, jeg står lige og mangler en tyver. Jeg har ikke tid til at forklare nu, men kan du ikke lige låne mig den nu, så skal jeg nok opdatere dig senere!"

Gud ønsker, at vores tid med Ham skal være afslappende og opbyggende for vore hjerter. Han vil have, at vi skal føle os hjemme hos Ham og være frimodige og åbne i vores forhold til Ham. Vi kan lige så godt gøre det på den måde, for vores liv er en åben bog for Ham. Han kender os bedre, end vi selv gør.

Gud ønsker ikke, at vi skal have et køligt, reserveret og fjernt forhold til Ham. Han ønsker, at vi skal kende til Hans kærlighed på en personlig og dybfølt måde. Enhver betegnelse, der udtrykker sådan en respektfuld intimitet er acceptabel, uanset om det er "Fader," "Far," eller sågar "Papa."

Den ideelle far

Gud er vores Fader i ordets reneste, sandeste og helligste forstand. Han er vores Fader på en ideel måde. Desværre har vores korrupte kultur ødelagt faderbilledet i mange børns hjerter. Det er tragisk. Jeg takker Gud for min gudfrygtige far, som altid hjalp mig til at relatere til Gud på en meget nær og herlig måde. Jeg har ondt af folk, der har svært ved at relatere til Gud som deres Far på grund af et korrupt eksempel fra deres egen barndom.

Uanset hvad din oplevelse har været, så ønsker Gud, at du skal relatere til Ham med sådant et nært fællesskab og sådan en intimitet, samt at du skal lære Ham at kende som en kærlig og retfærdig Fader, en hellig, ren og omsorgsfuld Fader. Hans Ånd råber fra vore hjerter: "Abba! Far! Fader!"

Gud er i stand til at udgyde sin kærlighed og godhed over os, så vi kommer til at elske Ham mere og mere. Dette er Guds hensigt med mennesket. Dit liv vil aldrig være fuldkomment, indtil Guds hensigt er blevet fuldført i dig – indtil du relaterer til Gud på den nære, intime måde, indtil du kan sige, "Åh, Abba!" og føle det fra dit hjerte.

Fædre, kan I huske den første gang, jeres barn sagde, "Far"? Det er meget skelneligt. I forstod det fuldstændigt. Min egen lille pige var så dygtig. Det første ord, hun sagde, var, "Far." Det er sandt – så klart og tydeligt, som det kunne siges. Jeg vendte mig rundt, skreg og råbte, "Hvad?" Jeg ærgrede mig over, at der ikke var andre i nærheden, for hvem ville tro på mig? Jeg prøvede at få hende til at sige det igen, og hun gav mig det sødeste, mest sigende smil – men hun ville ikke gentage det. Men jeg havde hørt det! Snart begyndte hun dog at sige det foran alle, og jeg var så begejstret.

Den dag, hvor Gud hører os sige "Abba Far!" for første gang, er Han ligeledes begejstret. Det er begyndelsen på et forhold, hvor vi fra hjertet kan sige, "Hey, det er min Far." Underet er, at dette kun er begyndelsen på rigdommen i vort fællesskab med Gud.

Guds arvinger

Uanset hvor ufattelig herligt det er at træde ind i et forhold med Gud som vores Far, så er det ikke slutningen på historien. Paulus fortæller os, "Så er du da ikke længere træ, men barn. Og er du barn, har Gud også gjort dig til arving" (Galaterbrevet 4:7). Ved indtrædelsen i dette forhold mellem Gud som din Fader og dig som Hans adopterede barn, er du samtidig blevet gjort til en Guds arving. Som kristne er vi arvinger af Guds evige, herlige rige.

Vores Fader elsker os så meget, at Han på generøs vis har gjort os til sine arvinger, og det er Guds hensigt, at denne åndelige arv bliver en yderst ægte og tilstedeværende velsignelse i vores liv.

Nogle begår den fejl at tro, at en kristen må vente, til han eller hun kommer i himlen, med at nyde sin arv, men intet kunne være fjernere fra sandheden. Bibelen fortæller os, at Guds rige er kendetegnet ved retfærdighed, fred og glæde i Helligånden (Romerbrevet 14:17). Vi kan indløse disse vidunderlige velsignelser her og nu. Guds fred, som overgår enhver forstand, kan bevare vores hjerte og sind her og nu. Vores sjæl kan strømme over med ubeskrivelig glæde og fyldes med Guds herlighed her og nu. Vi kan opleve en frihed fra skyld og frygt, fordi vi er blevet erklæret fuldstændig retfærdige ved vores tro på Jesu Kristi fuldendte værk.

Det er ikke det hele, folkens!

Dette er blot få af elementerne i vores herlige arv, som allerede er vores, fordi Gud har gjort os til Jesu medarvinger. Vi kan modtage de mest værdifulde velsignelser på grund af vores himmelske Fars vidunderlige kærlighed og nåde.

Men det er ikke det hele. Jesus sagde, at der kommer en dag, hvor Han vil sige til dem, der sidder ved Hans højre hånd, "Kom, I som er min Faders velsignede, og tag det rige i arv, som er bestemt for jer, siden verden blev grundlagt" (Matthæus Evangeliet 25:34). Som kristen er du en af Guds arvinger; du er en af Kongens adopterede børn. Og når din Fader er universets Konge, gør det dig i billedlig forstand til en prins eller prinsesse. Det gør dig til en arving af kongeriget – det rige, som Gud ønsker, at du skal dele sammen med Ham og nyde i al evighed. Og da vil Guds hensigt med menneskeheden blive opfyldt, når mennesket atter bringes tilbage til det fuldkomne, intime fællesskab med Gud.

Vore hjerter kan strømme over med taksigelse for den varme og tryghed, vi nu føler ved at kende Guds ubegrænsede kærlighed og omsorg for os. Hvilken styrke, der ligger i at vide, at Han vil tage sig af os og bevare os i sin kærlighed. Vi kan trygt leve med visheden om, at vi har en Far, som er for os og solidt bag os, idet Han skænker os enorme ressourcer til at leve et friskt liv med Ham.

Vores "Abba Fader" formår at værne os mod fald og stille os over for sin herlighed, uden fejl og fulde af jubel (se Judasbrevet 24). Han har skænket os barnekår og en uforkrænkelig arv gennem Jesus Kristus, vores Herre. Ikke fordi vi har gjort os selv fortjent til det. Alt dette er udelukkende blevet gjort tilgængeligt for os gennem Hans rige nåde og barmhjertighed.

Hvor er det vidunderligt, når vi ved at blive født på ny opdager, at vi på en ganske unik måde er blevet både åndeligt rige samt arvinger i Guds rige. Eftersom vi er Guds børn, er vi blevet gjort til prinser og prinsesser i kongeriget. På grund af det Kristus gjorde for os, vil vi modtage en arv, som er uforkrænkelig og pletfri, og som ikke vil forgå – og den ligger blot og venter på, at alle os kristne skal nyde den i al evighed.

14

Nåde

Vort ene ansvar

DET NYE TESTAMENTES BUDSKAB er enkelt, direkte og umiskendeligt. Vi er frelst ved Guds nåde gennem tro alene, ikke på grund af nogen gode gerninger, vi har udført. En kristens ene ansvar er at tro på den kærlighed og nåde, som Gud frit tilbyder.

Dette tydelige budskab står i skarp kontrast til de lærere, som vil have os til *både* at tro på Kristus og at adlyde visse regler og efterfølge visse ritualer. Disse lærere kalder deres budskab for et evangelium, men det indeholder slet ikke nogen gode nyheder. De påstår, at Guds accept påkræver tilstrækkeligt mange gode gerninger. De sidestiller lov og gode gerninger med nåden som en samlet løsning til at opnå retfærdighed. Men i modsætning til disse lærere insisterer Det Nye Testamente på, at det ikke er hverken loven eller menneskets egne bestræbelser, der retfærdiggør, men derimod Guds nåde og vores tro.

Vi er stillet over for en klassisk enten/eller situation. Retfærdighed må enten komme alene ved tro på Kristus eller ved en perfekt overholdelse af Guds lov. En ret anseelse hos Gud ved tro eller frelse ved gode gerninger udelukker begge hinanden. Når vi søger retfærdighed i Guds øjne, må vi beslutte os for én af disse to løsninger og ikke tro, at vi kan vælge en kompromiserende middelvej.

Abraham var en mand, som ganske enkelt troede på Gud, og Gud tilskrev ham det som retfærdighed. Vi står på samme grund som Abraham og er arvinger af samme velsignelser og løfter, som han nød godt af. Dette privilegium kommer kun ved tro, ikke ved overholdelse af en lov eller adlydelse af et regelsæt. Hvis forsøger at blive retfærdige i Guds øjne gennem vores handlinger og gerninger i stedet for vores tro, så befinder vi os under en forbandelse. Der findes ingen undtagelser til denne regel.

Hvis vi anser loven for at være vores håb om "åndelig livsforsikring", så kan vi kun være trygge, hvis vi overholder ethvert bud til punkt og prikke. Som Paulus skrev, "Forbandet være enhver, som ikke bliver ved alt det, som står skrevet i lovbogen og følger det" (Galaterbrevet 3:10). Dette betyder, at vi aldrig rigtigt ville kunne vide, om vi var frelst, indtil den dag vi døde, og hvem kan leve med den form for uvished og pres?

Forestil dig, at du levede et perfekt liv, overholdte enhver befaling og aldrig gjorde noget forkert. En dag beslutter du dig for at gå over gaden – mens den grønne mand lyser, selvfølgelig. Pludselig kommer en bilist hamrende over for rødt og kører dig ned. Idet du ser hans bils gearkasse passere over dit hoved, hæver du din knytnæve, og dine sidste ord, før du forlader denne verden, udtrykker din vurdering af denne tumpes køreevner. I den ene lille handling levede du ikke op til standarden. Du var ikke fuldkommen. Du syndede – og Bibelen siger, at syndens løn er døden.

Du vil måske være i stand til at overholde ni af Guds bud til fuldkommenhed, men hvis du fejler med nummer ti, har du ikke levet op til den påkrævede standard. Du har syndet. Og de dårlige nyheder er, at med mindre du overholder hele loven og gør alt, hvad der står skrevet deri, så er du skyldig. Det er lige meget, hvilken lov du overtræder; blot ét fejltrin slår dig ud.

Derfor har du ikke en kinamands chance for at blive erklæret for retfærdig på basis af din egen godhed. Du er allerede ude. Du har allerede ramt under standarden. Det eneste, du kan forvente at få, er lovens forbandelse. Retfærdiggørelse ved gode gerninger er umuligt, fordi de afhænger af en ufuldkommen menneskelig indsats. Legalisme er forbandelsens vej.

Omvendt er retfærdighedens og velsignelsens boulevard troens vej, fordi den ikke afhænger af din præstation men af Guds enorme barmhjertighed og overvældende nåde til dig gennem Jesus Kristus. Selvom du har ramt under standarden – selvom du har fejlet fuldstændigt i dit eget forsøg på at være retfærdig – har Gud retfærdiggjort

dig i sin Søn. Jesus tog skylden for dine fejlagtige forsøg på at leve op til Guds standard og betalte den pris, som du skyldte, men som du aldrig selv kunne betale. Han giver dig sin fuldkomne retfærdighed, hvis du blot vil tro på Ham og sætte din lid til Ham. Og nu, hvor du er blevet rensset over for Gud gennem Jesus, er du en modtager af alle Guds vidunderlige velsignelser.

En tragisk fejl

En af de mest tragiske fejl, som kirken kan begå, er at lægge stor vægt på hyppigt at fortælle menigheden, hvad de som kristne bør gøre for Gud. Hvor mange gange har du hørt tunge, fordømmende prædikener, som fortæller dig, "Du skal bede mere! Du skal give mere! Du skal evangelisere mere, læse din bibel mere og tjene Gud mere her i din kirke!"? Hvor tit går du i kirke med behov for opmuntring, blot for at blive påmindet om dine fejl og om, hvor skuffet Gud må være med dig?

Det sidste, jeg har brug for, er at nogen vil bebyrde mig med mine fejl. Jeg er godt klar over, at jeg burde gøre mere. Ingen behøver at fortælle mig, at jeg ikke beder nok eller læser min bibel nok eller giver nok til Gud. Det eneste, jeg får ud af sådanne beskeder, er et kæmpe skyldkompleks. Min frustration vokser, fordi jeg virkelig gerne vil elske Gud mere, bede mere til Ham og have et dybere fællesskab med Ham. Når vi fokuserer på vores fejltrin, ender vi med at skabe knuste, modløse kristne, der giver op og melder sig ud af løbet.

Men det er et helt anderledes budskab, vi ser, når vi ser på Det Nye Testamente! Det fremhæver ikke, hvad vi burde gøre for Gud, men hvad Gud allerede har gjort for os. Det, vi kan gøre for Gud, vil aldrig være tilstrækkeligt. Vores egne bestræbelser på at opnå retfærdighed er altid skæmmet af vores egen ufuldkommenhed. Men det, Gud har gjort for os, er perfekt, smukt, fuldkomment og fantastisk. Hvor er det trist, at vi har byttet rundt på ligningen og konstant vender tilbage til vores eget ansvar i stedet for Guds vidunderlige nåde! Det er grunden til, at vi ser så stor en del af den kristne kirke på vej til at dø hen. Vi har ikke brug for nogen til at minde os om vores fejl, men nærmere nogen der kan vise os vejen ud af vores knibe. Vi har brug for nåde, ikke skyldfølelse.

Din ene forpligtelse

Gud har blot givet dig en enkel forpligtelse: at tro på Hans løfte. På grund af din tro på det, Gud allerede har gjort for dig, kan du modtage velsignelserne af et forhold med Gud, selvom du måske ikke altid beder nok, giver nok eller ofrer nok.

Gud lod Jesus tage din synd på sig, så du kunne blive tildelt Guds retfærdighed gennem Ham. Jesus overfører sin retfærdighed til dig, når blot du tror og stoler på det værk, Han har udrettet for dig. Hans værk er altsammen af nåde.

Paulus indledte sit brev til galaterne med hilsnen, "Nåde være med jer." Han afsluttede brevet med, "Vor Herre Jesu Kristi nåde være med jeres ånd, brødre! Amen." Hans ønske om deres velsignelse får en endnu dybere betydning i lys af brevets skarpe fokus på Guds prægtige nåde. Nåden i Jesus, ikke Moseloven, var galaternes største behov. De var kaldet til at leve i Hans Ånds kraft, ikke til at udvise nytteløse kødelige bestræbelser.

Hvordan reagerede galaterne på brevet? Det bliver vi ikke fortalt. Måske er det fordi, det spørgsmål, der blev rejst i Galatien, altid er et åbent et af slagsen. Vil du stole på din egen retfærdighed, eller vil du stole på Guds nådige forsyninger? Vil du holde fast i det simple budskab om frelse ved nåde gennem tro? Eller vil du forsøge at lægge

din egen liste af retfærdige gerninger oveni Kristus' fuldendte værk? Vil du leve i kødet eller i Ånden? Vil du udelukkende glæde dig over Kristi kors, eller vil du søge denne verdens billigelse og belønning, så du kan glæde dig over dit kød?

Dette er spørgsmålet, som enhver kristen i enhver generation før eller senere må slås med. Det svar, du vælger at stå fast ved, vil udgøre forskellen mellem fred og frygt, stolthed og sand ydmyghed, endda mellem åndelig liv og død.

Gid du med stor beslutsomhed vælger at stå fast ved Jesu Kristi nåde. Gid du ikke må blive overbevist af vildledende ønsker om at behage mennesker frem for Gud. Gid du må være så himmelsindet, at du er til størst mulig nytte her på jorden, idet du holder livets ord højt i en mere og mere mørk og håbløs verden. Og gid du i dag må glæde dig over og stole på, hvad Jesus har gjort for dig.

Bagsiden:

Nåde – det er et ord, vi alle elsker at høre. Men ved vi egentlig, hvad det betyder? Uden nåden er vores liv tørt og støvet. Men når nåden kommer ind i billedet, forvandles vores liv til noget rigt og smukt.

Gennem ærlige eksempler fra sit eget liv gennemgår Pastor Chuck Smith nådens mysterium og afslører den overraskende sandhed: Vi kan aldrig vokse i nåde ved egen kraft. Ægte nåde flyder fra Faderens hjerte gennem Jesu Kristi kærlighed.

At vide at Gud er for dig og at Han elsker dig, er den største kilde til tryghed, du nogensinde kan kende til. Det er nåde – og det er det, der gør livet værd at leve.

Chuck Smith er en af USAs mest aflyttede bibelundervisere. Hans tjeneste voksede ud af ungdomsrevolutionen i 1960'erne og 70'erne og er i dag blevet til en verdensomspændende gruppe af kirker kendt som Calvary Chapels. Hans radiotjeneste, *The Word for Today*, kan høres på hundredevis af radiostationer på tværs af USA og i resten af verden.